

TISDAGEN DEN 11 DECEMBER 2007

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.05.)

2. Beslut om brådskande förfarande

Förslag till rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 21/2004 när det gäller datum för införande av elektronisk identifiering av får och getter (KOM(2007)0710 – C6-0448/2007 – 2007/0244(CNS))

Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf (Verts/ALE). - *(DE)* Herr talman! Detta diskuterades i utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling i går kväll, och vi röstade för ett brådskande förfarande. Jag rekommenderar därför parlamentet att följa detta beslut.

(Parlamentet biföll begäran om brådskande förfarande.)⁽¹⁾

3. Debatter om fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer (tillkännagivande av ingivna resolutionsförslag): se protokollet

4. Kommissionens arbets- och lagstiftningsprogram för 2008 (ingivna resolutionsförslag): se protokollet

5. Avtal om ekonomiskt partnerskap (ingivna resolutionsförslag): se protokollet

6. Inkomna dokument: se protokollet

7. Den gemensamma organisationen av marknaden för vin (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Giuseppe Castiglione, för utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling, om förslaget till rådets förordning om den gemensamma organisationen av marknaden för vin och om ändring av vissa förordningar (KOM(2007)0372 – C6-0254/2007 – 2007/0138(CNS)) (A6-0477/2007).

Mariann Fischer Boel, *ledamot av kommissionen.* – *(EN)* Herr talman! Tack för att jag får den här möjligheten att säga några ord om reformen av vinsektorn.

Jag vill särskilt tacka föredraganden Giuseppe Castiglione för ett synnerligen hårt arbete med att utarbeta detta förslag. Parlamentet har bidragit till debatten på ett värdefullt sätt och jag måste säga att den emellanåt har varit mycket känsloladdad. Jag är beredd att följa era förslag på en rad områden, åtminstone i viss utsträckning. Exempelvis när det gäller röjningssystemet ser jag vissa fördelar med förslaget i betänkandet om att minska perioden från fem till tre år. Jag har även lyssnat till er oro över att betala en del utgifter för vin genom budgeten för landsbygdsutveckling. Jag vill dock påminna er om att pengarna i vinbudgeten kommer att örönmärkas för vinregionerna. Jag är ändå beredd att föreslå att färre utgifter ska överföras till budgeten för landsbygdsutveckling.

Det återstår tre stora frågor för kommissionen, ordförandeskapet och de flesta medlemsstater att komma överens om under slutspurten för att slutföra reformen denna månad. Den första frågan gäller de nationella åtgärds paketet. Det går inte att undvika en debatt om åtgärds paketets exakta innehåll, dvs. hur menyn ska

⁽¹⁾ För ytterligare information: se protokollet.

se ut. Här kan jag tänka mig att vara flexibel. Jag är till exempel öppen för att i åtgärds paketet ta med vissa idéer om innovation och en omstrukturering av vinhandlare, men jag anser att vi fortfarande måste dra en tydlig gräns mellan vad som är möjligt inom de nationella åtgärds paketen respektive landsbygdsutvecklingspolitiken. Detta för att undvika en situation där en investering kan finansieras från båda håll, vilket kallas "double guichet".

Det är dock inte lämpligt att de nationella åtgärds paketen omfattar permanenta krisdestillationsåtgärder. Stöd till krisdestillation hämmar konkurrenskraften och vi måste avskaffa det helt och inte försöka återinföra det genom baddörren. Det är inte heller möjligt att återuppta en allmän diskussion om storleken på de olika medlemsstaternas åtgärds paket. Om vi åter öppnade den debatten – en Pandoras ask – kan jag garantera att vi inte kommer att ha enas om något i slutet av året. Om detta sker räknar jag med en mycket lång och svår diskussion.

Den andra stora frågan är kapitaliseringen. Denna fråga har varit mycket omstridd och jag har inte bara slagit dövörat till för den diskussionen. Det rådande läget för likväl med sig ett reellt problem som måste lösas. Det går inte att fortsätta att ge stöd till berikning med druvmust i samma utsträckning. Det är ett omodernt, bristfälligt, ineffektivt, kostsamt och handelssnedvridande stöd, och med det sagt inser jag verkligen hur viktigt det är att behålla en balans mellan berikning med socker respektive druvmust för att nå en kompromiss som stöds av vinproducenter i såväl de södra som de norra delarna av Europa. Vi kommer att hitta en lösning. Jag har lyssnat till det utbredda kravet på att tillåta berikning med socker även i fortsättningen, men – jag ska vara tydlig – eftersom jag inte accepterar det rådande läget skulle en kompromiss innebära nya villkor.

Den tredje stora frågan gäller diskussionen om att avskaffa systemet med planteringsrätter. Jag lyssnar till argumenten som gäller när systemet skulle kunna avskaffas men vi kan inte bara skjuta hela frågan på framtiden. Det är tydligt att vinsektorn så snart som möjligt behöver större utrymme för att möta efterfrågan. Därför föreslog jag en förlängning av systemet med planteringsrätter till och med slutet av 2013 med utgångspunkt i en tydlig tvåstegsmetod för att uppnå balans i sektorn – till att börja med röjning för att minska produktionen och sedan liberalisering för att göra det möjligt för framgångsrika producenter att utvidga sin verksamhet. Jag har lyssnat till yttranden från sektorn, men en sak är klar – det är utan tvekan nödvändigt att fastställa ett slutdatum för systemet med planteringsrätter. Det exakta datumet kommer att fastställas inom ramen för den slutliga kompromissen.

På det hela taget har jag alltså lyssnat på de olika argumenten, däribland Europaparlamentets argument, men det är utan tvekan alltså nödvändigt att reformera vinsektorn om vi vill att den ska fortsätta att vara ledande på området. Nu måste vi ta tillfället i akt och enas om en verklig reform. En reformering innebär en kraftansträngning men jag är helt säker på att det kommer att vara värt det. Det kostar för mycket att inte göra någonting, och jag hoppas att vi är överens på den punkten.

Giuseppe Castiglione, föredragande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är tacksam mot kommissionsledamoten för hennes samarbete med parlamentet under denna långdragna process. Jag tackar henne också för hennes uppskattning av Europaparlamentets arbete – ett betydande och intressant arbete som innefattade en stor insats från utskottet för jordbruk, men också från hela parlamentet och alla kolleger. Fru kommissionsledamot! Tack för att ni har föreslagit en mycket ambitiös reform, vars syften vi måste stödja.

Konsumtionen minskar och importen ökar, och allt detta betyder att det krävs en radikal form. Vår vinodlingssektor behöver en nystart: en ny livsnerv, ny energi och nya förslag. Ni har rätt när ni säger att vi, om vi vill förbli konkurrenskraftiga, om vi vill förbli världsledande i branschen, måste investera i vinsektorn. Vi måste hålla ett öga på marknaden, vi måste producera för marknaden, och vi måste föra in produkter av toppkvalitet på marknaden.

Av denna anledning har jag – tillsammans med mina kolleger i utskottet för jordbruk och Europaparlamentet, som jag åter vill tacka – försökt att tillhandahålla en heltäckande, sammanhängande reform, som framför allt medger insyn, i betänkandet. Systemet måste vara i stånd att uppfylla våra producenters behov och tillhandahålla resurser som gör dem konkurrenskraftiga och framgångsrika.

Sammanfattningsvis har vi försökt att utarbeta en text som ger lämpliga svar på gemensamma krav, men som också respekterar, stimulerar och i vissa fall avgör tvister mellan de olika nationella miljöerna. Jag har bara en inledande kommentar: vi behöver en radikal förändring av tänkesätt och produktionsstrategi. Vi måste frigöra oss från kvantitetslogiken och i stället fortsätta kvalitetsproduktionen – toppprodukter – på ett sätt som erkänner de särskilda nationella, regionala och lokala särdragen i EU:s vinodling.

Av denna anledning måste vi enas om att ta bort marknadsmekanismer som har visat sig otillräckliga, ineffektiva och enbart har skapat överskottsproduktion av dålig kvalitet. Jag ska bara ge ett exempel: krisdestillation, som nu har blivit en rutinmässigt strukturell åtgärd och inte längre är ett sätt att möta krisituationer. Det hade blivit oförsvarbart att betala ut 500 miljoner euro per år för destillation. Vi stöder därför en mer effektiv användning av de ekonomiska resurserna, som bör läggas på nationella utvecklingsprogram och genomförandet av åtgärder som är bättre anpassade efter varje producentlands särskilda behov.

Vi ansåg därför att det var lämpligt att utvidga förteckningen över tillgängliga åtgärder i betänkandet, och vi beslutade att inbegripa omstrukturering av sektorn, forskning, nyskapande och kvalitativa förbättringar. Alla dessa åtgärder kommer att uppmuntra entreprenörernas kreativitet, som våra viner är i så stort behov av. Det är nödvändigt att i samma anda uppmuntra till säljkampanjer, inte bara internationellt utan också på inhemska marknader. Vi har sagt det tidigare, och detta framgår också av den analys som utskottet för jordbruk har genomfört.

Det är absurt att inbilla sig att vi kan konkurrera bortom våra gränser, om vi inte lyckas vara ledande på hemmaplan, om vi inte kan övertyga våra medborgare om kvaliteten på de viner som vi framställer. Det är därför som man i betänkandet förespråkar ett harmoniserat skyddssystem för ursprungsbezeichnungar och geografiska beteckningar, tydlig och öppen märkning samt säkert identifierade oenologiska metoder. Först då kommer konsumenterna, som är centrala i detta sammanhang, att få förtroende för det som de köper.

Det är därför grundläggande att ursprungsbezeichnungar och geografiska beteckningar, som helt svarar mot kvaliteten på EU:s vinodling, skyddas ordentligt. Skydd innebär att äta sig att producera inom det särskilda området, men det innebär också att uteslutande begränsa hänvisningen till årgång på etiketten till viner med en ursprungsbezeichnung eller geografisk beteckning. Löpande kontroller genomförs bara på dessa viner, och följaktligen är det enbart för dessa som det är möjligt att säkerställa sanningsgraden i den angivna informationen. Annars skulle producenter av kvalitetsviner behandlas ofördelaktigt och konsumenterna skulle vilseledas.

Med samma logik, och för sammanhållningens skull, stöder man i betänkandet förslaget till ett frivilligt röjningssystem med utbetalning av en premie, så att de som önskar lämna marknaden kan göra det med värdighet. Dessutom kan jag inte låta bli att uttrycka min tillfredsställelse över att kommissionsledamoten just har samtyckt till min idé om att minska de fem åren till tre. Det verkar faktiskt som om det antal hektar som kan lämpas sig för röjning har sjunkit från 200 000 till 175 000.

Till skillnad från vårt ursprungliga förslag strävar man i betänkandet efter att uppfylla vinodlarnas krav på framtida trygghet. Med tanke på trygghetsbehovet kan vi inte besluta om avreglering av planteringsrätterna nu, innan vi ser om det nya systemet fungerar – och framför allt hur väl.

Det är därför som man i betänkandet föreskriver att planteringsrätterna ska behållas till och med minst 2013, och kommissionen uppmanas att lägga fram en konsekvensbedömning om reformens första fas, för att med full vetskap om förhållandena kunna besluta vad man ska göra härnäst. Det bör naturligtvis hållas i åtanke att beslut som fattas i områden med geografiska beteckningar måste fattas med hänsyn till – och under övervakning av – de som har investerat sitt kapital och arbete i dessa projekt. Om det då visar sig att systemet hämmar utvecklingen av de konkurrenskraftiga producenterna, kan vi öka omloppet på gemenskapsnivå och se till att reserver, där de finns, används ordentligt.

Fru kommissionsledamot! Jag har en sista kommentar: man kan inte förneka att debatten har dominerats av frågan om sötning. Kommer man från Italien, som jag gör, där användningen av sackaros är förbjuden, och om man dessutom kommer från Sicilien där musten tillverkas, förstår man bättre än någon annan kommissionsledamotens besvikelse i denna fråga. Trots det talar vi om behovet att ge europeiska viner ett nytt långt liv och göra dem konkurrenskraftiga, genom att rusta dem för konkurrensen på marknaden.

Detta är vårt mål, och för att nå det måste vi försöka se bortom nationella skillnader. Fru kommissionsledamot! Tack för ert samarbete och framför allt för er uppskattning av Europaparlamentets arbete. I denna reform har vi just infört...

(Talmannen avbröt talaren.)

Elisabeth Jeggle, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi har haft en lång och ibland hetsig debatt om detta ämne. Jag vill tacka föredraganden. Han ska verkligen hedras för sitt arbete, som han utförde på ett fokuserat sätt, genom ett gott samarbete med alla sina kolleger i utskottet.

Ja, den gemensamma organisationen av marknaden för vin måste reformeras. Den måste anpassas så att aktuella förhållanden och framtida marknader beaktas. Samtidigt uppstår genom detta förslag frågan om huruvida kommissionen borde blanda sig i de små saker som bidrar till att skapa regional identitet, metoder som har använts i århundraden i vissa regioner och utgör grundvalen för dessa regioner. Denna inblandning hjälper verkligen inte vanligt folk. Folk förstår ibland inte vad som pågår. Det är obegripligt att vi ska förbjuda sackaros samtidigt som vi undertecknar avtal om import av vin som tillverkas med sackaros från länder utanför EU.

Fru kommissionsledamot! Som den tredje institutionen jämte rådet och parlamentet bör kommissionen inrikta sig på sin egen särskilda uppgift, nämligen att lägga fram förslag som främjar gemenskapens fortsatta utveckling, som gynnar hela utvecklingsprocessen. Den gemensamma organisationen av marknaden för vin är en del av denna process.

På den här punkten vill jag säga att de kompromisser som vi har nått i utskottet, som vi har brottats med, och i vissa fall fortfarande brottas med, är bra för hela parlamentet. Jag stöder dem på PPE-DE-gruppens vägnar: vi stöder samtliga kompromisser. Vi kommer att förkasta eventuella ändringsförslag som motverkar dem.

Katerina Batzeli, för PSE-gruppen. – (EL) Herr talman, fru kommissionsledamot! I dag ska Europaparlamentet, rådet och kommissionen besluta om framtiden för den gemensamma organisationen av en de mest komplicerade jordbruksmarknaderna inom EU. Europaparlamentet avgav sitt yttrande i god tid före rådets yttrande, och detta berodde på vår föredragande Giuseppe Castigliones intensiva ansträngningar, och alla ansträngningar i de politiska grupperna.

Fru kommissionsledamot! Jag skulle vilja betona vissa punkter som ni måste ta hänsyn till i rådets slutliga beslut om reformen av den gemensamma organisationen av marknaden för vin.

För det första kan inte reformen av vinmarknaden utföras enligt en linjär bokföringsmodell, som den modell som ni använde i den gemensamma organisationen av marknaden för socker, vilken vi uppmanades att på nytt granska för två månader sedan, eftersom den har avstannat. Reformen av vinmarknaden kan inte bygga på den katastrofala modellen för den gemensamma organisationen av marknaden för bomull och tobak, med överföring av medel till den andra pelaren, där följden blivit en produktionsminskning av dessa två produkter, samtidigt som landsbygden har avfolkats. Vinmarknaden behöver en kraftfull budget inom den första pelaren som direkt stärker åtgärderna för vinodlare, som kommer att uppmanas att förbättra kvaliteten och övervaka sin produktion, och också stärker de politiska åtgärder som främjar alla viner, inom och utanför EU, och följaktligen stimulerar deras kommersiella spridning på marknaderna.

Europaparlamentet vill ha en ny gemensam organisation av marknaden som prioriterar aggressiv marknadsföringspolitik snarare än en defensiv importpolitik. Europaparlamentets betänkande kommer att säkerställa bidrag för vinodlare som vidtar åtgärder för att stabilisera tillgången, uppgradera kvaliteten och skydda miljön. Åtgärder för marknadsbestämmelser behålls och anpassas till aktuella behov, såsom destillation av biprodukter, som fungerar som en mekanism för förbättrad kvalitet och samtidigt reglerar marknaden och tillgången. I betänkandet föreslår man ett rationaliserat röjningssystem som inte slösar med värdefulla gemenskapsmedel när det gäller att minska dynamiken i den europeiska vinsektorn, och stödet till vinodlare fastställs till ett belopp som motsvarar det genomsnittliga värdet av stödrättigheterna i den berörda regionen, utan taket på 350 euro per hektar.

Vi anser att alla åtgärder som skapar överskott, skadar balansen på marknaden eller skapar snedvridna och orättvisa priser på bekostnad av andra viner måste begränsas. Här ska jag, både för den socialdemokratiska gruppen och personligen som Katerina Batzeli, lovorda alla åtgärder som föreslås av kommissionen som syftar till att upprätthålla balansen i frågan om berikning med socker, eftersom, som den socialdemokratiska gruppen har sagt, vi har bidragit till ett balanserat förslag för att undvika att skapa övergångsproblem.

Trots detta bör den gemensamma organisationen av marknaden berika och även respektera konsumentens vinkunskap och förstärka konsumentskyddet genom märkningsåtgärder. Utskottet för jordbruk har bland annat tagit upp angivande av koldioxidmängd i ändringsförslag 166, information om folkhälsofrågor i ändringsförslag 157 och information om produktion av blandade eller genetiskt modifierade viner i Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorfs ändringsförslag. Vi bör förstärka denna respekt för konsumenten genom märkning som innehåller detaljer om de vinodlingsmetoder som används.

Vi vill signalera en ny politik för två kategorier av vin: den kategori som använder geografiska beteckningar eller en ursprungsbeteckning, och bordsviner. Detta är två olika produkter och båda har en plats på den

internationella europeiska marknaden, och jag anser inte att vi ska ha skiljelinjer som påverkar på regional nivå.

Avslutningsvis skulle jag vilja säga att komplexiteten i reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken inte får hanteras som ett dödläge eller ett misslyckande från de institutionella organens sida. Den beror på denna produkts kulturella dimension, som vi bör respektera i våra förslag.

Jorgo Chatzimarkakis, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman! *In vino veritas*, eller för att citera Goethe, livet är för kort för att dricka dåligt vin. Dessa talesätt sammanfattar den grundläggande punkten i reformeringen av EU:s vinmarknad. Vårt betänkande handlar om kvaliteten på EU:s vin, som säkert tål att jämföras med det vin som importeras från den nya världen. Så hur ser dagens situation ut? Under 2006 utgjorde vinproduktionen 5 procent av det sammanlagda värdet av jordbruksproduktionen inom EU. Med 45 procent av världens vinodlingsarealer, 65 procent av produktionen, 57 procent av konsumtionen och 70 procent av exportvolymen har det europeiska vinet en ledande ställning på världsmarknaden. I vinvärlden är vi en global supermakt!

Följaktligen fanns det ett behov av att införa åtgärder för att befästa vår ställning som supermakt och särskilt för att höja kvaliteten på våra viner. Fru kommissionsledamot! De reformer som ni föreslog inbegrep ett omedelbart slut på krisdestillationen. Jag anser att många av de saker som ni nämnt, som privat lagring och avskaffande av exportbidragen, stöd till produktion av druvmust, och naturligtvis förbättringen av vin med socker, är centrala punkter i era förslag. Vi måste dock påpeka att de avspeglar ett rätt teknokratiskt perspektiv på produktionen och tar upp frågor som huruvida det bör finnas en koppling mellan sötning och stöd till produktion av druvmust.

Enligt min mening har parlamentet förhandlat fram en bra kompromiss mellan nord och syd, med tanke på att deras respektive oro har dominerat ärendet. I utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling fann vi en mycket bra balans med våra kompromisser. I detta sammanhang vill jag särskilt tacka föredraganden, Giuseppe Castiglione, som gjorde stora ansträngningar för att medla mellan kompromisser, och vi lyckades ta hänsyn till allas oro.

Jag anser att vi har stöpt om den tidigare teknokratiska lösningen i en ny elegant form. Vi har funnit en balans mellan nord och syd. Fru kommissionsledamot! Jag skulle också vilja tacka er för att ni i ert anförande klargjorde att ni i stort sett tänker följa denna linje.

Vilka är huvudpunkterna? Förutom kompromissen som tillåter fortsatt sötning, är en annan nyckelaspekt i vårt betänkande skyddet av regionala produkter.

Mot bakgrund av denna kvalitetsinsats för europeiskt vin, finns det också ett fortsatt behov av nationella stödåtgärder, och dessa har fastställts till 1,3 miljarder euro. Vi anser att dessa frågor ska förbli en del av den första pelaren, så att stöd faktiskt kan gå direkt till odlarna. Dessutom fanns det ett behov att hänvisa till – och jag anser att detta är en av våra främsta bedrifter – behovet att fästa särskild uppmärksamhet vid ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar på etiketter. Detta är en oerhört viktig fråga enligt vår mening, eftersom beteckningar för viners geografiska ursprung naturligtvis handlar om immaterialrätt. Denna ska skyddas, och jag anser att vi har fått en mycket bra kompromiss på denna punkt.

ALDE-gruppen kommer att stödja dessa kompromisser, det vill säga hela kompromisspaketet, eftersom vi anser att det är en bra lösning. Vi hoppas att rådet kommer att anta våra förslag. Europaparlamentets röst är folkets röst men också vinproducenternas och konsumenternas röst. Fru kommissionsledamot! Vi ber er att kämpa för dessa saker i era förbindelser med rådet och på det offentliga området i allmänhet.

Sergio Berlato, för UEN-gruppen. – (IT) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Den text som vi ska rösta om är en bra kompromiss och en avsevärd förbättring av kommissionens första förslag.

Vårt mål är fortfarande att inleda en reform som är utformad för att återuppliva sektorn på både den inhemska och internationella marknaden. Den globala efterfrågan sjunker inte, utan ökar, så den rätta strategin är inte att producera mindre, utan att investera i de europeiska vinernas kvalitet och särdrag, genom att sänka kostnader, främja vin i syfte att utvidga marknaden och hjälpa unga människor att etablera vinodlingar.

Det är också nödvändigt att begränsa minskningarna i europeisk vinproduktion, som kommissionen föreslår, genom att öka medlemsstaternas självständighet att styra röjningssystem. Vi måste undvika att förstöra vingårdar som framställer högkvalitativa regionala viner, har väletablerade historiska traditioner och fortfarande i dag utgör det sociala nätet för hela regioner, samtidigt som de inte har en särskilt stark marknadsposition.

Förutom att skapa förutsättningar för mer konkurrenskraft måste denna reform bevara band med det förflutna och främja kontinuitet i vinodlingen som en del av bevarandet av marken och miljön. Vi är därför för att avsätta de öronmärkta resurserna på tre, i stället för fem, år och i första hand fördela dem på grundval av historiska uppgifter, i stort sätt enligt samma kriterier som har använts för alla andra reformer som hittills har antagits.

Fru kommissionsledamot! Vi motsätter oss avregleringen av nya oenologiska metoder och användningen av importerad druvmust för att berika våra viner eller blanda dem med viner från tredjeländer, eftersom vi anser att detta skulle kunna vara skadligt för vinernas profil och äventyra konsumentens tillit för produkten, med extremt allvarliga konsekvenser för konsumtionen. Å andra sidan anser vi att det är avgörande att tillhandahålla stöd för koncentrerad druvmust och rektifierad koncentrerad druvmust som används för berikning, i syfte att skydda en oenologisk metod som är densamma i många gemenskapsregioner.

Vi anser att producenternas investeringar måste hållas i åtanke, och att alla avbrott i handelsflödet som skulle kunna öka det tillgängliga utbudet måste undvikas. Denna reform måste uppmuntra till skyddet av geografiska beteckningar och ursprungsbeteckningar för att bättre garantera och skydda europeiska viner mot bakgrund av multilaterala förhandlingar och bilaterala handelsavtal.

Avslutningsvis är vi mot den fullständiga avregleringen av planteringsrätter från och med 2014 och framåt för viner med ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar, och vi kan stödja föredragandens förslag om att den nya reformen bör träda i kraft den 1 augusti 2009.

Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf, för *Verts/ALE-gruppen*. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot! Vi vill att vinet ska vara en unik dryck, både i produktion och i konsumtion. Det jag vill säga är att vi inte vill ha oenologiska metoder som leder oss mot Coca-Cola. Vi vill att framtiden för ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar ska tryggas. Vi vill ha stöd för ekologiska produktionsmetoder, och det är vår önskan – vi har lagt fram ett ändringsförslag i detta syfte – att regionerna genom en majoritetsomröstning ska kunna besluta om att handel med deras viner bara kan göras på flaska. Vi håller med er om att en permanent destillation av vin är olämplig, och att införa den bakvägen genom krisdestillation måste förhindras. Vi instämmer med er på denna punkt.

När det gäller planeringsrätterna anser vi att det måste finnas ett alternativ till röjning. Om det inte ges några anvisningar om att nyplantering kommer att beviljas vid en viss tidpunkt på en angiven plats, grundas i själva verket inte beslutet om röjning där på den kvantitet vin som kan säljas. Kort sagt, denna koppling är nödvändig, och vi stöder den.

När ni talar om att berika med druvmust eller socker och säger att det bara ska ske en förändring av balansen mellan dessa två metoder, så gärna för oss, eftersom detta i grunden innebär att chaptaliseringen kommer att förbli laglig. Om det nås en kompromiss på grundval av detta så skulle vi betrakta det som ett godtagbart resultat. Sötning är en gammal oenologisk process. Vi bör därför bevara den, och förkasta amerikanernas många orimliga krav på våra oenologiska processer.

Förutsatt att våra ändringsförslag får stöd kommer vi att stödja föredragandens förslag i dess helhet.

Vincenzo Aita, för *GUE/NGL-gruppen*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag skulle vilja säga till Giuseppe Castiglione att – som minister Paolo De Castro har sagt – det förslag som har utarbetats i det ansvariga utskottet och nu presenteras inför parlamentet är sämre än det ursprungliga förslag som kommissionsledamoten lade fram. Vi talar om miljoner personer här som ägnar sig åt en produktion som genom sin kvalitet och förbindelse med trakten har gjort Europa stort.

Mitt första påpekande rör röjning. Man talar om för oss att det berörda området kommer att minska med mellan 175 000 och 200 000 hektar. Min första fråga är följande: vem ska gräva upp vinstockarna och vem ska ta över denna röjda mark, och vad är det för fel med att föreslå att medlen ska användas – och kanske till och med minskas snarare än ökas – till omstrukturering av dessa vinodlingar för att förbättra kvaliteten? Jag vill fråga parlamentet följande: varför måste vi fördriva dussintals eller till och med hundratals arbetstagare och jordbrukare för att skapa plats för multinationellt företag, såsom sker på Sicilien, herr Castiglione?

Då inställer sig frågan: varför använda EU-stöd för röjning, i stället för att använda dem för att förbättra kvaliteten och omstrukturera verksamheten? Vi har antagit så många politiska åtgärder i parlamentet och inom gemenskapen de senaste åren!

Min andra punkt gäller den fria marknaden för rättigheter till vinodlingsarealer. Varför ska marknaden avregleras inom hela EU? Vad är meningen med att köpa en hektar mark för vinodling på Sicilien, i Kampanien,

i Grekland eller någon annanstans och överföra det till ett annat område? Den hektaren mark för vinodling hör samman med en särskild kvalitet och produktion, en ekotyp som etablerats i det området. Varför föreslå denna typ av åtgärd?

Försöker vi även här att uppmuntra till de storskaliga uppköp som sker i vissa delar av Medelhavsområdet? Detta är huvudpunkten, och det är därför som vi anser att kommissionens förslag var bättre. Det förslag som kommer från parlamentet är värre än det som kommissionen förespråkade, om det som vi vill ha är en reform som förbättrar kvaliteten och ser till att jordbrukare och andra arbetstagare stannar kvar. Det är därför som vi kommer att rösta mot en reform av detta slag.

Vladimír Železný, för IND/DEM-gruppen. – (CS) Herr talman! Den föreslagna reformen av vinsektorn försätter Tjeckien i en ofördelaktig position och diskriminerar landet. Europeiska unionen, som inte motsatte sig utblandning av amerikanska viner, som nu får saluföras på den europeiska marknaden med upp till 30 procent vatten, och samma EU som tolererar tillsats av syra i alltför söta viner i södra EU föreslår ett förbud mot användningen av sackaros i de norra EU-länderna. Användningen av sackaros har varit en tradition i vårt land i över 200 år. EU vill ersätta det med druvmustkoncentrat, som länderna i södra EU bredvilligt kommer att tillhandahålla till ett uppumpat pris. Bidraget till Tjeckien beräknas bli 85 euro per hektar, medan vissa gynnade länder får så mycket som 245 euro. Detta beror på att Europeiska unionen försöker upprätta en så kallad historisk princip, som kommer att missgynna de nya medlemsstaterna. Men det vin som odlas och framställs i Tjeckien konsumeras också där. Det bidrar inte på något sätt till EU:s överskottsproduktion. Dessutom kräver nu unionen att Tjeckien ska bidra finansiellt till säljfrämjande åtgärder för EU:s överskottsviner i tredjeländer. Vi kräver därför att pengarna för reformen av vinsektorn ska läggas i de nationella anslagen, så att medlemsstaterna kan fördela det enligt sina egna behov.

Unionen tar itu med överskottsproduktionen av vin på två sätt. Det första är den meningslösa och barbariska destilleringen av vin till industrialkohol, och det andra är röjning av vinodlingar: röjning överallt, utom där den borde göras. Det skulle faktiskt vara tillräckligt att röja alla de illegalt planterade vinstockarna i de traditionella länderna i söder, och särskilt i ett av dem, och hela reformen skulle vara slutförd. Det totala området för dessa illegala vinodlingar motsvarar det antal hektar som EU måste röja. Det är inte så att EU till exempel inte kände till den exakta positionen för och inte förfogade över satellitbilder av de vinodlingar i Italien som planterades i hemlighet och över kvoten. I slutet av den föreslagna reformen togs ytterligare ett ämne som eurokraterna gillar upp: överlämnandet av behörigheten i detta ärende från rådet till kommissionen, det vill säga till icke folkvalda EU-tjänstemän. På detta sätt kommer mindre länder att förlora sin beslutsrätt, och de vinstockar som traditionellt har växt i Tjeckien sedan de romerska legionernas tid kommer att bli ännu en produkt som tas ifrån oss till förmån för den ofta illegala produktionen i EU:s södra länder. Men vi har inte för avsikt att låta dem ta ifrån oss denna tradition som är så värdefull för oss.

Peter Baco (NI). – (SK) Jag undrar om denna reform verkligen handlar om bra vin? Bra vin är, som vi känner till, vin som säljer. Detta innebär att kunden godtar dess kvalitet till det begärda priset. Men vissa EU-länder framställer vin som inte går att saluföra, till en kostnad av 500 miljoner euro per år.

Slovakien och andra medlemsstater har genomfört en kompromisslös nedskärning av vinsektorn, och detta är anledningen till att de inte längre framställer vin som inte går att saluföra. Att inrätta nationella anslag för ekonomiskt stöd på grundval av den så kallade "historiska principen" strider mot marknadens regler. Den diskriminerar oss, straffar oss oavbrutet för att vi inte har gett vårt stöd till produktion av vin som inte går att saluföra.

Enligt den föreslagna reformen skulle vi permanent enbart få en bråkdel av det stöd som erbjuds producenterna av osäljbart vin. Av denna anledning begär vi att stöd enbart ska grundas på vinodlingarnas areal, och det är på samma diskriminerande grunder som vi motsätter oss ändringarna av märkning av viner och vill behålla det befintliga systemet.

Esther Herranz García (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Nästa helg kommer rådet (jordbruk) förmodligen att fatta det politiska beslutet om reformen av den gemensamma organisationen av marknaden för vin.

Vin är inte bara ett livsmedel, det är också en ekonomisk juvel inom jordbrukssektorn, som har straffats hårt av kommissionens beslut under de senaste åren. För första gången på länge är vi ute i tid: parlamentet ska utarbeta ett betänkande som kan användas av rådet när det fattar sitt slutgiltiga politiska beslut i helgen. Jag måste säga att detta verkligen gläder mig, och jag vill gratulera föredraganden till hans arbete, eftersom Europaparlamentet för första gången har lyckats fokusera på kvalitet, kultur, tradition, en Medelhavsprodukt som också har förts till andra delar av EU, en produkt som stärker vår ställning på både vår kontinent och i hela världen.

Vårt vin – och det ska inte råda några tvivel om detta – är det bästa i världen. EU:s vin är det bästa i världen. Det är därför som vi måste skydda det och inrikta oss på att främja det: inte bara främja det utanför EU, utan även här, eftersom ungdomar inom EU har slutat dricka vin på senare år. Vad har fått dem att sluta dricka vin? Det faktum att vi inte har brytt oss om att främja det eller uppmuntra dem att dricka det.

Vi måste ge vinsektorn konkurrensredskap för att se till att den förblir konkurrenskraftig inom och utanför Europeiska unionen. Vi måste främja vinkonsumtion och engagera ungdomar och det europeiska samhället som helhet i en kultur, kulturen för vinturism, kulturen för vinkonsumtion, kulturen för vinkunskap och kulturen för diskussion och deltagande i samhället.

Det råder ett underskott på anslag till landsbygdsutvecklingen, eftersom ett politiskt beslut som fattades i december 2005 inte gav tillräckligt med pengar till den andra pelaren. Men finansiering ska inte tryggas till skada för den gemensamma organisationen av marknaden, utan genom att uppmuntra medlemsstaterna att anslå lite mer av sina nationella budgetar till gemenskapens budget. Det är inte genom att ta ifrån jordbrukarna pengar som vi kommer att fylla ett hål så stort som landsbygdsutvecklingen i EU:s budget i denna budgetram.

När det gäller planteringsrätter råder det inga tvivel att sektorn måste få redskap som möjliggör självreglering. Dessa redskap måste vara rättsliga redskap, och de måste komma härifrån i syfte att fortsätta att skydda planteringsrätterna, som gör det möjligt att kontrollera produktionen. Det finns redan tecken på att det kan vara lönsamt att kontrollera denna produktion, precis som ursprungsbeteckningarna står under sträng kontroll.

Åtaganden måste upprätthållas, och därför kommer vi att rösta mot alla framlagda ändringsförslag, särskilt ändringsförslag som inte respekterar de åtaganden som redan gjorts, och här syftar jag på den socialdemokratiska gruppen.

Luis Manuel Capoulas Santos (PSE). – (PT) Herr talman! Jag skulle också vilja börja med att gratulera föredraganden till hans arbete, och även skuggföredraganden från PSE-gruppen, inte bara som skuggföredragande för detta betänkande, utan också för det initiativbetänkande som föregick denna debatt.

Hennes arbete kännetecknar socialdemokraternas kompromissvilja och konstruktiva inställning för att finna en balanserad lösning. De långa månaderna med debatter har bekräftat tre saker: hur stor betydelse denna sektor har ur ekonomisk och social synvinkel, trots att den tidigare har behandlats illa i den gemensamma jordbrukspolitikerna, att gällande regler är i otakt med den aktuella marknadssituationen och ändringar i konsumtionsmönster samt behovet av att införa reformer för att lösa dessa problem.

Denna debatt har också visat den stora samstämmighet som finns om alla de problem som påverkar sektorn. Men alla har inte varit eniga om de lösningar som kommissionen har föreslagit, och det är därför Europaparlamentets konstruktiva inställning bevisas av den breda kompromiss som nåddes i utskottet för jordbruk och landsbygdsutveckling och av PSE-gruppens detaljerade förslag. Förslagen syftar till att komplettera denna kompromiss i de mest känsliga frågorna, såsom avreglering av planteringsrätter, röjning av vinodlingsarealer, tillsats av socker och stöd till druvmust, bevarande av spritdrycker, som är så viktiga för vissa prestigefyllda viner som portvin, vars konkurrenskraft måste garanteras, krisförebyggande, reklam och så vidare.

Parlamentets ställning får därför en ordentlig skjuts framåt och är en fingervisning för rådet och kommissionen om den väg som måste följas. Den allmänna linjen i parlamentets ståndpunkt visar att det är möjligt att till sist finna en lösning på sektorns allmänna problem och också på de särskilda frågorna i produktionsregionerna.

I en tid när vi är på väg att inleda diskussioner om hälsokontrollen och scenariot för jordbruket efter 2013, något som särskilt intresserar oss, är det nödvändigt att denna reform fullbordas snabbt. Jag hoppas därför att parlamentet kommer att inspirera rådet i de beslut som måste fattas, eftersom parlamentets ståndpunkt och den allmänna linjen i dess rekommendationer är ett gott tecken för europeiska vinodlingar och viner.

Donato Tommaso Veraldi (ALDE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är tacksam mot kommissionsledamoten, men vill särskilt tacka föredraganden, Giuseppe Castiglione, för hans utmärkta, genomgripande och värdefulla arbete.

Att möta de utmaningar som den internationella konkurrensen skapar, genom system som förbättrar kvaliteten och skyddar särdrag, är det centrala mål som måste eftersträvas i reformen av EU:s vinmarknad. Men det är viktigt att se till att vi behåller stödet för koncentrerad druvmust som tillverkas i EU, eftersom

detta är en vanlig oenologisk metod i många av dess regioner. När det gäller sötning bör alltid användning av sackaros i beriknings syften anges på etiketten, för att tydliggöra informationen till konsumenten.

Nationella stödprogram måste utnyttjas för att målinriktade säljkampanjer inom EU, men också användas för krisförebyggande, forskning, utveckling och framför allt förbättringar av vinets kvalitet.

När det gäller avreglering av planteringsrätter kan senareläggningen till 2013 vara acceptabel för viner som skyddas av ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar. För att nå en balanserad situation för andra viner bör avregleringen bara tillåtas efter kommissionens konsekvensbedömning, som ska utföras före slutet av 2012.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN). - (PL) Herr talman! Ett av de grundläggande problemen på vinmarknaden är att alltför många viner importeras från tredjeländer. Vi kan gott fråga oss själva om vinet från dessa länder är bättre. Svaret är nej. Kvaliteten på vin från tredjeländer är inte bättre än vårt vin, men deras vin är mycket billigare.

Mitt hemland är huvudsakligen ett vinkonsumerande land. Mina medborgare intresserar sig för två kriterier, nämligen pris och kvalitet. Den identifierande etiketten är mindre viktigt för dem, och ändå är det vanligt att man betalar mer för märkesvaran än för vinets kvalitet. Uteslutande marknadsföring kommer inte att åstadkomma någonting. Det kommer inte heller att locka prismedvetna kunder i de 15 gamla EU-länderna. Jag har själv sett detta i affärer i Bryssel.

Jag välkomnar verkligen att möjligheten att använda termen fruktvin har behållits. Detta är ett särskilt segment av den traditionella marknaden, och den konkurrerar inte med druvvinmarknaden. Liksom i fallet med definitionen av vodka är det inte acceptabelt att agera för att förstöra särskilda länders traditioner, varumärken eller kvalitet bara för att vinsektorn har problem.

Marie-Hélène Aubert (Verts/ALE). - (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot! Vi instämmer verkligen i er önskan att få ett slut på utbetalningen av bidrag som uppmuntrar till överproduktion och skapar oacceptabla snedvridande effekter, men vi kan inte acceptera att ni har för avsikt att göra vin, som i första hand tillhör en *terroir*, en jordmån, och är en allmer standardiserad produkt som saluförs över hela världen, till föremål för modets och marknadsföringens nycker. Jag vill betona två punkter här.

Den första är att det är absolut nödvändigt att skydda de geografiska beteckningarna och ursprungsbeteckningarna, som ofta ifrågasätts men som trots detta utgör förbindelsen med den mark som kännetecknar den europeiska jordbruksmodellen. Vi vill att ni belyser denna modell och inte offerar den på de större marknadernas altare, som bara gynnar de giriga. Vi uppmanar också till att mer uppmärksamhet ska fästas vid ekologiska vinodlingsmetoder, vilka fortfarande kräver betydande kemiska produkter och tillsatser. I detta avseende skulle vi vilja be er att särskilt stödja ekologiskt vin, för vilket specifikationerna nu utarbetas.

Den biologiska mångfalden när det gäller jordmåner, kulturer och smaker, utveckling och främjande av kvalitet samt de europeiska vinernas utomordentliga rikedom: detta är framtiden och de principer som borde ligga till grund för denna reform.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). - (PT) Herr talman! Vi är mycket kritiska mot Europeiska kommissionens förslag att reformera den gemensamma organisationen av marknaden för vin. Förutom röjningen av vinstocker är förslaget att avreglera planteringsrättigheterna särskilt oroande. Vi anser att det betänkande som antogs av utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling inte erbjuder något skydd i detta avseende. Det europeiska vinodlingsarvet och framtiden för vidsträckt regioner, som inte bara är områden för vinproduktion med ursprungsbeteckningar eller geografiska beteckningar, utan också områden som framställer bra bordsviner, står på spel. Till följd av detta och för att försvara den traditionella kulturen med vin och vinodling, sysselsättning och biologisk mångfald insisterar vi på att planteringsrätterna ska skyddas och att stödet för omstrukturering av vingårdar, övervakning av produktion och underhåll av kvalitet ska behållas samt att man ska fästa särskild uppmärksamhet vid familjebaserat jordbruk och kooperativa producenter, ge stöd till att destillera fram spritdrycker av vin och använda druvmust som produceras i regionen. Vi stöder emellertid inte tillsats av socker.

Jean-Claude Martinez (NI). - (FR) Fru kommissionsledamot! Bortom tekniken när det gäller anslag, bidrag eller planteringar så handlar detta projekt – det tredje på 15 år – i korthet om tre idéer som inriktas på ett enda mål. Den första idén är malthusianism. Vinodlarna faller inte kommissionen på läppen, så den vill röja,

slänga bort druvorna, förbjuda chaptalisering och kontrollera produktion, på samma sätt som underskottet på mjölk eller vete skapades.

Den andra idén är en laissez-faire-kapitalism för vinst, laissez-faire för planteringar, import, urvattning, tillsats av träspån, falska viner och druvmust som importeras för att koka en global vinvälling.

Den tredje idén är globalism. Efter den inre marknaden och den gemensamma valutan kommer det gemensamma vinet: ett välsmakande träigt "parkeriserat" Coca-Cola-vin, som inte ens skulle behöva en vinfabrikör, eftersom det verkliga målet är att frigöra vinodlingsarealer i Medelhavsområdet, särskilt de 250 000 hektaren runt Languedoc-Roussillon, de två och en halv miljarder kvadratmeter mark, där de kommer att röja vinodlingarna för att bygga hus, en marknad som är värd ettusen miljarder euro. Den gemensamma organisationen av marknaden för vin skulle eventuellt bli en gemensam organisation av marknaden för fastigheter.

Här är jag alltså förespråkare för de indianer som gör vin. Fru kommissionsledamot! Jag vill inte ta er skalp. Allt jag vill är att de vinproducenter som har gjort människor glada i över 2 000 år ska lämnas i fred.

Agnes Schierhuber (PPE-DE). - (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Låt mig börja med att tacka vår föredragande för att han gjort allt som stod i hans makt för att nå denna kompromiss. Ända sedan kommissionen först lade fram ett dokument om reformen av den gemensamma organisationen av vinmarknaden och även i dagens debatt har vi sett att vin är en av de mest känsliga jordbruksprodukterna. Det är en av mest sofistikerade produkterna, men det river också upp känslor som få andra. Jag anser att Europaparlamentet, särskilt utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling, har lyckats samla in och lägga fram ett kompromisspaket som återspeglar ett klokt urval av strategier, som bland annat innebär att de traditionella oenologiska metoder som används i medlemsstaterna förklaras tydligt på grundval av olikheterna i den europeiska vinodlingen, och att kvalitetsviner skiljs från bordsviner – något som jag anser är mycket viktigt. Det är viktigt att ursprungsbeteckningar behålls. De är gynnsamma för vinproducenterna, men mest av allt gynnar de konsumenterna.

Bevarandet av berikning begränsar stödet till traditionell vinproduktionen inom EU. De olika klimatrelaterade, geografiska och strukturella förhållandena under vilka vindruvorna odlas inom EU måste beaktas. Som österrikare vet jag hur nödvändiga vissa åtgärder är, men jag motsätter mig obligatorisk röjning, eftersom det finns ett behov av att iaktta konsumentens val av vin mycket noga och fastställa var det finns möjligheter till att öka konsumtionen ytterligare. De besparingar som vi gör genom dessa reformer – och jag är också angelägen att spara – måste ligga inom ramen för den första pelaren och fortsätta att stödja vinodlingen och vinproducenterna på ett eller annat sätt.

Låt mig avsluta med att säga att jag anser att utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling har lyckats lägga fram ett sammanhängande och klokt paket, och jag hoppas också att parlamentets omröstning i morgon kommer att sända en tydlig signal till rådet och kommissionen om att vi vill att vinodlingen ska ha en framtid också i EU.

Rosa Miguélez Ramos (PSE). - (ES) Herr talman! Först skulle jag vilja gratulera Europaparlamentets föredragande, Giuseppe Castiglione, för hans utmärkta arbete. Förtjänsten med hans betänkande är att det innefattar mycket av den oro som uttrycks av både oss som ledamöter av Europaparlamentet, men också av den europeiska vinindustrin.

Fru kommissionsledamot! Det har skett vissa ändringar sedan ni lämnade in detta förslag om en ny gemensam organisation av marknaden för vin. Vissa specifika aspekter har ändrats i mycket liten omfattning, medan andra har ändrat sig avsevärt, men jag anser att många av ändringarna har varit positiva. Röjning är till exempel inte längre reformens huvudpunkt, och det glädde mig att höra er säga tidigare att kommissionen nu arbetar med en tidsram på tre år, som parlamentet kräver, och inte fem år som ni hade föreslagit.

Denna reform av en gemensam organisation av marknaden, som är så viktig för EU:s jordbruk, vilket resultatet visar, har vissa oerhört positiva aspekter, och jag tackar er för detta. Bestämmelserna har till exempel förenklats och gjorts mer flexibla, och detta kommer att hjälpa oss att bli mer konkurrenskraftiga. Detta har redan påpekats av Esther Herranz i förbindelse med främjandet av europeiska viner inom och utanför EU.

Ett stort antal ändringsförslag har lagts fram till ert förslag i syfte att avlägsna aktuella marknadsarrangemang och ersätta dem med en meny över nationella anslag. Det är uppenbart att marknadsåtgärder redan har bidragit till att bevara jordbrukarnas inkomster och ekonomisk verksamhet i landsbygdsområden, och fortsätter att göra det. Jag vill alltså, utan att äventyra Giuseppe Castigliones kompromiss, lägga fram ett nytt

ändringsförslag för att säkerställa direktstöd till diversifiering, ett stöd som medlemsstaterna skulle kunna inbegripa i sina nationella anslag för att hjälpa jordbrukare i övergången till den nya gemensamma organisationen av marknaden. Hur länge detta ska finnas och vilka metoder som ska användas bör utarbetas av förvaltningskommittén.

Fru kommissionsledamot! Jag anser att för aktörer som är vana att arbeta inom denna gemensamma organisation av marknaden, med stöd av nuvarande marknadsåtgärder, så är det på detta vis vi ska hjälpa dem igenom övergången till diversifiering och vägleda dem in i den nya gemensamma organisationen av marknaden, som jag hoppas att parlamentet kommer att anta i morgon.

Anne Laperrouze (ALDE). - (FR) Fru kommissionsledamot! Jag hoppas att ni kan uppfatta meddelandet från utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling, som har lagt fram viktiga ändringsförslag till ert reformförslag. Jag stöder vägran att tillåta en automatisk avreglering av planteringsrätterna 2014, särskilt för viner som skyddas av ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar. För andra viner borde beslutet att avreglera planteringsrätter fattas först efter att effekterna av den gemensamma organisationen av marknaden har bedömts.

När det gäller chaptalisering anser jag att vi inte bör slösa vår kraft på denna fråga. Det som är viktigt är att behålla de oenologiska metoder som ger europeiska viner deras kvalitet och identitet.

Jag skulle särskilt vilja nämna bordsviner. I kommissionens förslag erbjuds möjligheten att hänvisa till en särskild ursprungsort, till exempel vin från kustområdena i Provence, viner från Andalusien, viner från Toscana osv. Detta kommer säkert att förvirra konsumenterna och leda till orättvis konkurrens mellan kvalitativa ursprungsorter, som uppfyller stränga krav, och bordsviner, som har friare produktionskriterier. Låt oss därför behålla den gällande lagstiftningen, eftersom den enda referensen borde vara det land där vinet framställs: spanskt vin, italienskt vin, franskt vin osv.

När det gäller de uppgifter som ska anges på etiketten anser jag att det är viktigt att nämna typen av buteljerare, dvs. om det är en oberoende vinproducent, en grupp producenter, eller något annat arrangemang. Att utöva yrket vinproducent i Frankrike uppfattas som oerhört positivt, något som inte nödvändigtvis är fallet för viner som framställs i andra delar av världen. Jag anser därför att det är viktigt att ge viss information i detta avseende.

Slutligen vill jag gratulera vår föredragande, som i princip lyckades få ledamöterna att enas om en kompromisstext mitt i en debatt som ofta väcker starka känslor, som sänder ut ett tydligt meddelande om att EU förblir världens ledande vinproducent, som garanterar en framtid för över en och en halv miljon vinföretag, och befäster EU:s ställning som ledande vinexportör.

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE). - (ES) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag vill inrikta mig på planteringsrätterna, eftersom syftet med reformen, som vi alla känner till, är att avreglera marknaden före 2013 genom att avlägsna planteringsrätter och frysa anslag, utan ett verkligt alternativ för 2,4 miljoner vinodlare i EU. Detta skulle slå ut små och medelstora vinodlingsföretag i ett enda slag, och åter lämna denna vår kulturmarknad i händerna på en handfull multinationella företag.

Jag anser att detta är oacceptabelt. Kan inte kommissionen inse att de mest ståndaktiga försvararna av planteringsrätter är regionerna bakom ursprungsbeteckningarna – till exempel Rioja i mitt fall – och att det är de som producerar, saluför och exporterar mest vin och det bästa kvalitetsvinet? Jag är från Navarra, där avreglering redan har genomförts: planteringsrätterna är värdelösa, men samtidigt som ett kilo vindruvor säljs för 15 cent i Navarra är samma kilo druvor värda mer än en euro bara 10 kilometer bort i Rioja.

Medan regionen Rioja säljer allt den har så har vi i Navarra tvingats ta till krisdestillation. Det kan därför inte förnekas att det gradvisa avlägsnandet av protektionism är något bra, men det bör inte bli en dogm. Kommissionen har inte lämnat in en enda seriös rapport som visar att avreglering, 2013 eller någon annan tidpunkt, kommer att gynna vinmarknaden.

Diamanto Manolakou (GUE/NGL). - (EL) Herr talman! Kommissionens förslag syftar till att minska finansieringen och koncentrera denna sektor till stora karteller. Vi känner mycket väl till vilket resultat detta kommer att få: vi har sett det i fallet med andra grödor. När tusentals hektar röjs kommer tusentals små och medelstora vinodlare att försvinna, och områden – särskilt bergsområden och mindre gynnsamma regioner – kommer att överges och avfolkas, vilket kommer att påverka den biologiska mångfalden. Återverkningarna kommer att bli dramatiska: arbetslösheten och miljöproblemen kommer att öka. Importen kommer att öka, däribland viner av tvivelaktig kvalitet, på folkhälsans bekostnad.

Vi förkastar kommissionens förslag, och även betänkandet från utskottet för jordbruk, eftersom det därigenom införs åtgärder som är ännu värre: man tillåter tillsatser av socker i syfte att öka alkoholgraden med främmande ämnen, när vi skulle kunna uppnå samma resultat med druvmust. Man godtar också användningen av termen "vin" för produkter som inte görs av druvor, och nedvärderar därmed kvaliteten på det europeiska vinet, som är den världsledande exportvaran.

Denna försåtliga, bakåtsträvande politik är skadlig för de europeiska vinerna samt för små och medelstora vinodlare, och stärker stora företag. Dessa förslag bör därför förkastas och fördömas.

Dimitar Stoyanov (NI). - (BG) Fru kommissionsledamot! Ni påpekade upprepade gånger i ert anförande att vår vinmarknad behöver reformeras. Kan ni vara så vänlig och förklara vilken vinmarknad ni menar, eftersom det kommissionsförslag som ni lägger fram inte omfattar skydd för marknaden i Bulgarien. För kommissionens förslag innehåller öppen diskriminering och innebär särbehandling av de östeuropeiska länderna, där produktionsvillkoren för vin är mindre gynnsamma.

När mitt land anslöt sig till Europeiska unionen förväntade vi oss en fri marknad och ekonomisk tillväxt, men i utbyte fick vi bara högre priser, hög inflationstakt och regelverk, något som mitt folk inte ens upplevde under socialismens och planekonomins tid. Tack så mycket.

ORDFÖRANDESKAP: MORGANTINI

Vice talman

Ioannis Kasoulides (PPE-DE). - (EL) Fru talman! Jag vill gratulera föredraganden, Giuseppe Castiglione, till hans betänkande. En hel del har redan sagts om reformen av vinmarknaden, och trots att jag alltid har varit av åsikten att gemenskapens viner måste upprätthålla sin kvalitet, tradition och äkthet om de ska utvecklas och få en konkurrenskraftig ställning, erkänner jag att de förmåner som södra EU åtnjuter i form av solljus inte borde stå i vägen för produktion i norr.

Jag är säker på att alla här i kammaren vill ha ett balanserat beslut. Eftersom rådet inriktar sig på att tillåta tillsatser av socker anser jag därför att det är rätt att det ska föreskriva ett bevarande av dagens situation, det vill säga stöd för att berika viner med druvmust, så att den betydande prisskillnaden mellan socker och druvmuster inte blir ett slag för producenter som traditionellt använder koncentrerade druvmuster för att öka alkoholgraden, särskilt eftersom vi talar om en autentisk vinprodukt.

Avslutningsvis skulle jag vilja tillägga att åtgärden att röja vinodlingar kan ses som ett sätt att begränsa EU:s produktion, men vi måste ta hänsyn till små ömråden, där medlemsstaterna måste ha möjlighet att röja av sociala, ekonomiska och fram för allt miljörelaterade skäl. Dessutom är inte dessa vinodlingar ansvariga för gemenskapens överproduktion. Tvärtom, i det flesta fall framställer de viner av utmärkt kvalitet.

Jag ska avsluta med att säga att de europeiska vinerna är de bästa i världen. Det är vin med tradition. Vinet har sitt ursprung här! Vi måste därför behålla kvaliteten och traditionen och även införa en aggressivare politik: vi bör informera, eftersom det bara är här i EU som alkoholkonsumtionen ökar bland ungdomar – en oerhört obehaglig upplysning – samtidigt som deras vinkonsumtion minskar, och detta visar att det finns en brist på information.

Vincenzo Lavarra (PSE). - (IT) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Denna reform ändrar utan tvivel vinsektorns grundförutsättningar för att göra den konkurrenskraftig på världsmarknaderna. I Castiglionebetänkandet har vi betonat att det europeiska vinets konkurrensfördel och det som har gjort det möjligt att hantera konkurrensen från den nya världen är vinets kvalitet.

Dessutom är det för kvalitetens skull som vi har förbättrat kommissionens förslag på vissa punkter, såsom röjning med hänvisning till tidsramen och de ekologiska begränsningarna, och avregleringen av planteringsrätter med de reservationer som man har påmint om under denna debatt. Vi har stött idén att det ska genomföras fler noggranna kontroller för att se till att man inte godkänner oenologiska metoder alltför lättvindigt, och vi har välkomnat en ökad medfinansiering från EU för säljkampanjer.

Trots detta kan vi inte stödja sötningsmetoden. Vi förstår att denna metod uppskattas i vissa länder på ekonomiska grunder, men i detta fall uppmanar vi till samma standard, samma stödssystem för druvmust i enlighet med tidigare lagstiftning. Framför allt anser vi att detta är grundläggande för att ge konsumenterna tydlig och korrekt information. I de fall där sackaros används, måste detta anges på etiketten.

Mina damer och herrar! Och här vänder jag mig särskilt till vissa av er: det handlar om att respektera principen om spårbarhet, som vi i denna kammare har kämpat för att vidmakthålla i ett försök att skydda konsumenterna.

Talmannen. – Kvalitet och hälsa: socker får mig att må dåligt, så låt oss komma ihåg att de två går hand i hand.

Olle Schmidt (ALDE). - Vin är en dryck med uråldriga traditioner, en dryck som tillhör den europeiska kulturen. *In vino veritas*, som de gamla romarna konstaterade. Men vin är också en alkoholdryck som är skadlig för folkhälsan, i synnerhet om den konsumeras i rikliga mängder. Vinodling är en viktig näring i flera av EU:s länder och ger arbete och livskraft åt landsbygden. Jag uppfattar vin som en dryck som i hög grad borde kunna sälja sig själv om den har god kvalitet. Därför blir betänkandets förslag om stora och ökade insatser för marknadsföring svåra att förstå. Det kan inte vara Europas skattebetalares uppgift att stå för kostnaderna för att Europas vinodlare ska få sälja produkter som har blivit utkonkurrerade på marknadens villkor.

Å ena sidan talar EU om måttfullt drickande, å andra sidan vill EU sälja mera vin. Detta går inte ihop. EU:s vinmarknad behöver förvisso reformeras, men låt oss göra det med klokskap. Vinmarknaderna ser olika ut och fungerar av tradition på olika sätt, och också EU:s medborgare har olika krav och önskemål.

Adamos Adamou (GUE/NGL). - (EL) Fru talman, fru kommissionsledamot! Två föreslagna åtgärder som utmärker sig är röjning av vinodlingar och tillsatser av socker i vin.

Den första är ett kontraproduktivt och miljöförorenande förfarande som i grunden innebär att tusentals små och medelstora odlare tvingas fly från sina arbeten, och i stället för att få stöd för att stanna på sin arbetsplats sänds de i väg för att bli billig arbetskraft.

När det gäller tillsatsen av socker bygger vår reservation på en tillåten ökning upp till 4,5 volymprocent samt på användningen av termen "vin" för drycker som inte framställs av druvor, som kommer att nedvärdera vinets kvalitet och särdrag. Dessutom kommer den så kallade "förenklade märkningen" att bidra ytterligare till försämrad kvalitet, eftersom den inte kommer att inbegripa ett tvång att ange vinets produktionsområde.

Här skulle jag vilja påpeka att det, vare sig det var rätt eller fel, exempelvis har genomförts massröjningar i mitt land tidigare, vilket det dock inte ges något finansiellt stöd för nu på EU-nivå. Vi kommer att rösta mot förslaget med rent samvete och stödja minoritetens förslag, där man tar upp den sociala och ekonomiska oro som producenterna i mitt land, Cypern, och andra europeiska producenter, känner.

Det är nu producenterna bör stödjas, i stället för att skicka in dem i en spiral av arbetslöshet och minskad inkomst.

Struan Stevenson (PPE-DE). – (EN) Fru talman! I min valkrets i Skottland produceras inget vin. Det vill till att klimatförändringen leder till helt andra förhållanden om vi ska kunna producera vin i Skottland! Vi producerar dock mycket god whisky som jag kan rekommendera.

Jag talar för min kollega Neil Parish, som var tvungen att delta i ett möte med Michel Barnier i Paris, och för den brittiska vinsektorn, vilken som ni vet är mycket liten – den står för 0,01 procent av EU:s sammanlagda vinproduktion – men som inte söker något som helst bidrag eller ekonomiskt stöd från EU. Såvida den lägsta produktionsnivån inte ökas till 50 000 hl kommer Storbritannien dock att behöva införa ett planteringsförbud till och med 2014. Detta vore djupt orättvist mot en liten sektor som denna, där det finns ett visst utvidgningsbehov. Även om den brittiska vinsektorn blir fyra gånger så stor när systemet med planteringsrätter avskaffas, vilket är högst osannolikt, skulle den likväl endast stå för 0,05 procent, eller en tvåtusendel, av EU:s sammanlagda vinproduktion.

Jag hoppas därför att ledamöterna visar förståelse för Neil Parishs ändringsförslag. Jag försöker inte på något sätt att undergräva kompromissen. Giuseppe Castiglione har utfört ett enastående arbete – det fanns 795 ändringsförslag – och har genom att söka en kompromiss fått ner antalet ändringsförslag till en hanterbar nivå. Jag vill inte på något sätt förstöra detta men hoppas att ni kommer att visa förståelse för Storbritanniens ståndpunkt.

Gilles Savary (PSE). - (FR) Fru talman! Först vill jag gratulera vår föredragande, Giuseppe Castiglione, som har bidragit till en betydande ändring av kommissionens ståndpunkt. Vi står sannerligen inför en paradox här: å ena sidan har det aldrig druckits så mycket vin i världen, och å andra sidan säger de oss att EU överproducerar, även om vi om 10–15 år kommer att bevittna en rekordutveckling i världsomfattande

vinkonsumtion. Jag har därför känslan av att detta är ett försäljningsproblem, snarare än överproduktion, som huvudsakligen gäller marknadsföring, och därför vill jag inte att den reform som föreslås för oss i dag ska locka oss att sänka sektorns standard ens en aning för att anpassa oss efter de nya vinproducerande länderna.

Vi måste komma i håg det som hände med den europeiska industrin. Tyskland är i dag EU:s ledande industriproducent. Tyskland har förblivit klassens ljus, landet har vägrat skära ned på produktionen och är i dag en världsledande exportör, till och med när Kina och Indien träder in på den internationella arenan.

Vi får inte skära ned på kvaliteten hos våra vingårdar och deras varumärken. Vi får därför inte ge efter för en rå industrialisering av vinindustrin, som i framtiden kommer att ge oss Heinekewin, Danonevin, Coca-Cola-vin och Pepsi-Cola-vin. Jag menar dock att kommissionen är frestad att göra sig av med de minsta och gynna de största. Detta skulle resultera i att vi förlorar vår själ!

Fru kommissionsledamot! Jag ber er alltså att se till att alla delar som bidrar till vinets kvalitet och som kan förbättra kvaliteten – produktionsminskning, marknadsstöd, ordentligt skydd för geografiska beteckningar och ursprungsbeteckningar – bevaras, inte bara inom EU, utan även utanför, i förhandlingar med stora multilaterala företag. Jag anser att det är oerhört viktigt. Annars kommer vi att förlora det som utan tvivel är en av de viktigaste delarna av vår jordbruksindustri, och i vår europeiska civilisation: vin är en produkt av kultur och civilisation. Det är därför som vi inte får falla för marknadsens och industrialiseringens bländverk.

Astrid Lulling (PPE-DE). - (DE) Fru talman! Politik är det möjligas konst. Denna maxim gäller också den senaste reformen av den gemensamma organisationen av marknaden för vin. Det ska dock sägas att kommissionens antagande från 2006 om osäljbara överskott av vin inom EU inte har förverkligats, och att dess lagstiftningsförslag i stor utsträckning åsidosatte det yttrande som parlamentet avgav i februari.

Precis som var fallet 1999 har vi, med orubblighet, påhittighet och i nära samarbete med handeln, särskilt i arbetsgrupper för vin som arbetar över partigränserna, lyckats utarbeta en kompromiss som vinhandeln i både södra och norra EU skulle kunna leva med, förutsatt att odlarna framställer bra viner och vinhandlarna kan marknadsföra dem effektivt inom och utanför EU. Vi har för avsikt att skapa den nödvändiga uppsättningen instrument och göra regionerna ansvariga för att använda dem inom en lämplig finansieringsram.

I den tröttsamma tvisten om oenologiska metoder, som i onödan underblåstes av kommissionen, nådde vi åter ett avtal, till mycket stor del på grundval av kompromissen från 1999, även om kommissionen fortfarande inte är nöjd med detta. Det sunda förnuftet har segrat, liksom medvetenheten om att försäljningsproblem i söder inte kommer att lösas genom att göra det omöjligt att framställa säljbara viner i norr, och jag hoppas att detta också kommer att trygga en stor majoritet här.

Det är, som alltid, detaljerna som avgör. Jag respekterar kompromissen, som även föredraganden själv hade gjort eftergifter för, och han ska ha mycket beröm för detta. Av denna anledning har jag inte för avsikt att lägga fram nya ändringsförslag, även om jag inte kommer att avhålla mig från att uttrycka min mening när jag röstar om förödande specifika förslag som inte har något att göra med kompromissen.

Det är exempelvis ytterst kontraproduktivt att kräva att vinetiketterna ska ange ursprunget för den europeiska druvmust som används för att berika vinet, om syftet är att uppmuntra till denna form av berikning. Det viktigaste är att reformerna bidrar till att garantera en tillräcklig produktionspotential när det gäller kvantitet och kvalitet, för att vi ska behålla vår ledning på den globala marknaden och se till att vi inom EU och på andra ställen dricker mycket mer vin för vår hälsas skull!

(Applåder)

Bogdan Golik (PSE). - (PL) Fru talman! Jag skulle vilja börja med att tacka föredraganden. Jag skulle också vilja uttrycka min tacksamhet mot alla ledamöter av utskottet för jordbruk för det hårda arbete som de har lagt ned på att nå enighet om en så viktig, men också invecklad fråga som reformen av vinmarknaden.

Jag tror att vi alla instämmer i att det behövs ändringar inom sektorn som svar på globaliseringen och avregleringen av handeln. Vi samtycker dock inte alltid till hur dessa förändringar ska genomföras. Det finns därför allt större orsak för oss att betrakta det avtal som nåtts om nyckelfrågor för vinproducenter som en gemensam framgång. I avtalet tar man hänsyn till behoven och förhållandena i gemenskapens olika regioner, som skiljer sig när det gäller naturlig miljö och klimat. De oenologiska metoderna skiljer sig därför i enlighet därmed.

I synnerhet vill jag belysa det ändringsförslag som gör det möjligt för medlemsstaterna att använda termen vin med hänvisning till andra viner än druvviner. I vissa delar av EU daterar sig traditionen med fruktviner så långt tillbaka som 1 100-talet. Allt detta är en del av vårt gemensamma kulturarv. Följaktligen är det viktigt att inte genomföra några potentiellt förvirrande ändringar av märkningen av fruktviner. Viner som framställs med frukt som äpplen och vinbär märks med beteckning fruktvin eller vin som uppkallas efter frukten i fråga. Dessa viner etablerades på den europeiska marknaden för många år sedan, och det gläder mig att bestämmelsen om fruktvin har behållits.

Béla Glattfelder (PPE-DE). - (HU) Tack så mycket. Jag skulle vilja ta upp tre frågor, eftersom vinsektorn är alltför omfattande för att jag ska kunna ta upp alla frågor. Den första frågan gäller röjningsstöd, den andra är omstruktureringsstödet för att förbättra vingårdar, och den tredje är den obligatoriska destillationen av biprodukter.

Jag instämmer i grunderna för reformen. De gällande reglerna för vinsektorn är ohållbara. Stödet till destillation måste stoppas, eftersom det är oekonomiskt. I stället skapas överskott och för att stoppa detta måste vi röja en stor andel vinodlingsarealer. Vi har hittills haft det bra. Problemet börjar nu, eftersom detta bara kan göras ordentligt om vi röjer vinodlingarna och inriktar röjningsstödet på de regioner som producerar överskott. Detta sker inte. Det som däremot sker är att de medlemsstater och regioner som inte producerar ett överskott kommer att få bära en orättvist stor börda, enligt denna reform. Detta är i synnerhet oacceptabelt för de nya medlemsstaterna, eftersom vi före anslutningen, när vi fortfarande stod utanför EU, inte mottog något destillationsstöd, och inte heller producerade något överskott. Sedan dess har ungefär 10 procent av våra ungerska vinodlingar röjts. Detta beaktas inte i reformen, som för övrigt äger rum nu, när vi inte producerar ett överskott och därtill har blivit en nettoimportör. Denna reform belastar de flesta av alla de länder som hade en balanserad vinproduktion, och vi producerade verkligen ungefär den mängd vin som konsumerades.

Den andra frågan som jag skulle vilja ta upp är stödet till att modernisera vinodlingar. Det är särskilt oacceptabelt att denna form av stöd sjunker i Ungern. Kommissionsledamoten bör inte vara rädd för att hon öppnar Pandoras ask! Det är mycket bättre att föra en debatt än att fatta ett orättvist beslut. Parlamentets beslut kommer att erbjuda en lämplig lösning, och det kommer att rekommendera att moderniseringsstödet inte ska vara mindre i någon medlemsstat än det var 2007–2008, och detta skulle vara en bra lösning.

Jag stöder också upphävandet av regler om obligatorisk destillation av biprodukter, eftersom det är en oekonomisk, överflödigt åtgärd, och den är inte hållbar ur miljöskyddsperspektiv. Tack så mycket.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). - (HU) Mina damer och herrar! Jag håller med om att regelverket för vin fram till nu har varit dåligt, och samtidigt är det mycket diskutabelt om denna vinreform kommer att bli bra. Det finns otaliga frågor, eftersom det är uppenbart att denna reform är nödvändig, samtidigt som den kommer att skada de fattigaste vinproducerande regionerna. Fördelningen av nationella anslagssystem – som kommissionsledamoten talade om – är oerhört skadlig för de nya medlemsstaterna. Denna vinreform är diskriminerande och belönar dem som hittills har framställt vin av dålig kvalitet för destillation, eftersom de mottar pengar i alla fall.

Parlamentet har rört sig i rätt riktning, och den slutliga kompromissen skulle kunna bli att två tredjedelar utgörs av området och kvantiteten, och en tredjedel är den historiska referensen. Det kommer att bli mycket användbart att fortfarande ha möjlighet att öka alkoholhalten genom sötning. Marknadsföring är en oerhört viktig faktor, men denna måste garanteras inom unionen också. Jag instämmer helt i avskaffandet av destillation, och detta är det mest positiva med reformen, men jag upprepar att dessa pengar kommer att gå till dem som har producerat i destillationssyfte fram till nu. Begreppet röjningsstöd är bristfälligt, eftersom det är mycket attraktivt för de fattigaste medlemsstaterna. Vi i de nya medlemsstaterna kommer också att tvingas röja vinstockar som ger bra kvalitet. Tack för er uppmärksamhet.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Fru talman! Huvudmålet i denna reform borde vara att uppnå hållbarhet och förbättrad konkurrenskraft för unionens vinsektor. Det är också viktigt att stärka ställningen för de berömda europeiska vinerna, som står med sekellånga traditioner, så att de inte förlorar mark till viner från den så kallade nya världen. Den budget som tilldelats marknaden bör användas klokare. Vi borde inte främja destillation. I stället borde vi främja europeiska viner i syfte att återerövra förlorade marknader och få tillgång till nya.

Jag skulle vilja påpeka tre viktiga saker. För det första, när det gäller alternativet att tillsätta socker så måste det aktuella läget bevaras. För det andra måste också det aktuella läget för fruktviner bevaras. Detta innebär att det borde vara möjligt att använda termen vin för att beteckna fruktviner. För det tredje borde den lägsta nivån ökas till exempelvis 50 000 hektoliter. Detta skulle stimulera produktionen och bidra till en utveckling

av lokal vinproduktion i länder som inte framställer stora kvantiteter vin. Ändringen skulle inte inverka på EU:s vinmarknad.

Christa Prets (PSE). – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot! Som vi har hört i dag går traditionen för vinodling flera hundra år tillbaka i tiden. Vi har försökt att förbättra kvaliteten på våra viner i årtionden, och dessa ansträngningar har gett oerhörda resultat, något som jag, som österrikare, också kan hävda när det gäller mitt eget lands ansträngningar, särskilt i min hemprovins Burgenland.

En del av denna framgång har emellertid berott på användningen av sackaros efter behov. Att tvingas fylla på sockerinnehållet i vin med druvmustkoncentrat från andra regioner skulle innebära en påverkan och till och med ändring av särdragen för vår regions viner. Vi kan verkligen inte tillåta detta, inte heller skulle det vara meningsfullt för våra odlare, som har värnat om höga kvalitetsstandarder i många år.

Det är otänkbart att sackaros som tillsats skulle slopas och ersättas med koncentrerad druvmust som kompensation för att den mycket kostsamma metoden krisdestillation ska överges. Av denna anledning anser jag att vi bör stödja det gamla kompromisspaketet, som kommer att möjliggöra för oss att bland annat bevara regionala vinodlingskulturer och -traditioner.

Oldřich Vlasák (PPE-DE). – (CS) Herr talman, fru kommissionsledamot! Det råder inga tvivel om att det behövs nya spelregler inom vinsektorn. Europeisk vinodling är den sista delen av vår jordbrukspolitik som fortfarande inte är reformerad och som fortfarande arbetar efter principen ”ju större avkastning, desto mer pengar från Bryssel”. Detta leder ofta till att vinodlarna fäster mer uppmärksamhet vid kvantitet än kvalitet, något som inte har undgått våra europeiska kunder. De väljer i allt högre grad viner från Kalifornien, Chile eller Sydafrika, i stället för våra viner från Mähren, Tjeckien, Frankrike eller Italien. Vi borde stödja kvalitet och konkurrenskraft. Detta behöver dock inte innefatta diskriminering av vissa medlemsstater, medan andra gynnas. Om vi verkligen vill enas om en reform av vinsektorn så får den inte omfatta det förslagna förbudet mot användning av sockerbetor för vinberikning.

Vart och ett av våra länder har olika klimatförhållanden och olika traditioner. Den geografiska miljön i de länder som ligger i de nordligaste delarna av EU skiljer sig markant från de södra delarna. Vårt kallare klimat gör det ofta nödvändigt att berika våra viner med socker. I mitt land har socker använts för vinberikning i över 200 år. Det är en traditionell metod. Europeiska kommissionen föreslår att berikning med socker ska förbjudas och ersättas med koncentrerad druvmust. Koncentrerad druvmust, om den inte är subventionerad, kostar minst dubbelt så mycket som socker, och dessutom framställs den bara i några få länder. Om vi använde koncentrerad druvmust eller rektifierad koncentrerad druvmust för att berika våra viner så skulle vi tvingas importera den från andra länder, något som skulle strida mot en av de grundläggande principerna för europeisk vinodling, det vill säga definitionen av vinets ursprung genom druvornas ursprung. Bortsett från detta skulle priset på vin gå upp, och därmed göra det mindre konkurrenskraftigt på marknaden. Jag anser att detta skulle vara diskriminering. Samtidigt som kommissionen motsätter sig att viner sötas verkar ingen oroa sig för deras syra, det vill säga tillsats av vinsyra, som huvudsakligen görs i södra EU. Jag skulle vilja höja ett glas med hederligt vin för en hederlig reform utan diskriminering och favorisering.

Talmannen. – Jag är rädd för att det vinet bör göras av druvor!

Gábor Harangozó (PSE). - (HU) Tack för ordet, fru talman. Fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Målet med reformen av vinmarknaden är att främja produktionen av godtagbara viner av god kvalitet. Vi välkomnar att rekommendationerna kommer att fortsätta göra det möjligt att öka alkoholinnehållet med socker i de områden där det betecknas som en traditionell metod. Det finns bra viner i de nya medlemsstaterna, inbegripet Ungern, och vi producerar vanligen inte överskott. Om ett vin är av bra kvalitet spelar det ingen roll om det framställs med tillsats av socker eller inte.

Men det är nödvändigt med modernisering och omstrukturering för att göra vinerna mer säljbara. Syftet med marknadsföringen och tillhandahållandet av en större nationell budgetram är delvis viktigt för att göra investeringar som syftar till att främja strukturändringar, särskilt i de nya medlemsstaterna. Det är av just denna anledning som vi inte kan acceptera rekommendationerna att fördelning som grundas på historiska uppgifter borde ha en framträdande roll i skapandet av nationella anslag, något som skulle leda till diskriminering och huvudsakligen gynna de länder som är ansvariga för överproduktionen. Tack för er uppmärksamhet.

Zita Pleštinská (PPE-DE). - (SK) Europeiska unionen är en vinproducent av internationell rang. Genom att framställa viner av hög kvalitet har den tryggt en dominerande ställning på världsmarknaden. Men till följd

av globaliseringen står den europeiska vinproduktionen inför hotet från billig vinimport från USA, Sydamerika, Sydafrika, Australien och Nya Zeeland.

Billiga viner från tredjeländer kan vara en glädje EU:s konsumenter, men de är en huvudvärk för europeiska producenter. På grund av sina höga produktionskostnader kommer europeiska vinproducenter att kämpa på en helt öppen marknad, och det är därför vi måste reformera vår vinsektor.

I EU:s budget har det anslagits 1,3 miljarder euro till vinsektorn. Vi måste använda pengarna för att vidta positiva åtgärder i syfte att förbättra våra viners kvalitet och attraktionskraft, samt till forskning och utveckling inom denna sektor.

Vinodlingen i Slovakien har en lång historia, och det har alltid varit, och är fortfarande i dag, en svår näringsverksamhet. När vinhandlare utövar påtryckningar på producenter för att de ska sänka priserna, har dessa i sin tur inte råd att betala odlarna adekvata priser för deras druvor. Det finns berättigade farhågor att i kampen för överlevnad kommer bidrag att lura vinodlarna att förstöra sina vinodlingar. Faran är att vingårdar kommer att förstöras i områden där inget överskottsvin produceras.

Att försöka begränsa røjningen till Sydeuropa, där det finns ett överskott som hanteras genom subventionerad krisdestillation, skulle vara politiskt ogenomförbart, eftersom det helt enkelt skulle förbjuda sötning i norra Europa. I Slovakien, liksom i Tyskland och även i Österrike, finns det en mycket lång tradition att berika vin med socker.

Jag skulle vilja uttrycka min uppskattning för föredraganden, Giuseppe Castiglione, som har intagit en sådan balanserad ställning i ett ämne som är lika känsloladdat som vin. Han har lyckats förhandla fram en livskraftig kompromiss, som tar hänsyn till vinsektorns alla olika aspekter. Framför allt strävar han efter att förena alla producenters intressen, nord och syd. Bara en bra reform av vinsektorn kan bidra till att bevara de bästa vinodlingstraditionerna inom EU, stärka sociala strukturer och förbättra vår landsbygds kvalitet och attraktionskraft, samtidigt som vi skyddar miljön. Jag är säker på att de besökare som kommer till alla de olika vinodlingsregionerna i EU kommer att uppskatta och glädja sig åt att prova typiska viner som framställs av lokalt odlade druvor.

Christine De Veyrac (PPE-DE). - (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot! Ja, det är önskvärt att reformera den gemensamma organisationen av marknaden för vin, men är det sätt som kommissionen presenterar det mest lämpade? Ur Bryssels synvinkel kan vi förstå det matematiska sambandet mellan minskad produktion och ett minskat antal producenter. Fru kommissionsledamot! Jag kan dock försäkra er om att man i sydvästra Frankrike, på de italienska slätterna och längs de spanska och portugisiska kusterna inte ser det på samma sätt. Det här är också en fråga som inte bör ses ur ett ekonomiskt perspektiv. Vintillverkning innebär att män och kvinnor lever av frukten av sitt arbete. Vin är deras levebröd och vi kan inte tvinga dem att lägga ned verksamheten utan att fundera över vad de ska livnära sig på. Vad är logiken i att å ena sidan ha røjning och å andra sidan föreslå en fullständig avreglering av planteringsrätter från och med 2013?

Min andra fråga är följande: Varför avskaffa detta lagstiftningsinstrument när vi inte har några garantier för hur marknaden kommer att utvecklas? Om vi verkligen vill bekämpa överproduktionen föreslår jag att vi kräver att olagliga planteringar ska röjas först, för ni vet lika väl som jag att det finns en hel del sådana i Europa.

I betänkandet förskrivs också ett större urval av åtgärder som är tillgängliga via de nationella stödprogrammen. Detta är bra eftersom kommissionens förslag är oerhört restriktivt på den punkten. Jag beklagar därför att avsnittet om förebyggande av kriser är så bristfälligt. Vi vet hur känslig vinproduktionen är för årliga variationer beroende på väderförhållanden, och åtgärder för att förebygga kriser kommer endast att hjälpa till att lindra fluktuationerna.

Jag vill avsluta med att säga att jag förstår föredragandens försiktighet när det gäller beräkning, som är en känslig fråga. Det är dock beklagligt att man inte har föreslagit tillstånd för att kombinera additiva och subtraktiva beräkningsmetoder, vilket skulle göra det möjligt för producenterna att minska användningen av sackaros.

När det gäller resten av betänkandet verkar det som om man på det hela taget är inne på rätt spår och jag kommer att stödja föredragandens utmärkta arbete.

Mariann Fischer Boel, ledamot av kommissionen. - (EN) Fru talman! Jag hör att ni liksom de andra ledamöterna av Europaparlamentet hyser stort intresse för den europeiska vinsektorns framtid. Nu hinner jag inte gå in

på detaljer, men eftersom vi redan har fört djupgående diskussioner i utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling tänker jag bara ge er ett enkelt budskap när det gäller vinreformens framtid.

Det är dags att komma överens. Jag är övertygad om att en reform betyder mycket för vinsektorn, och det är dags att komma överens eftersom, vilket med rätta har nämnts i dag, importen ökar och produktionen ökar men den inhemska konsumtionen minskar. Det är dags att komma överens eftersom vi kan använda budgeten för vinsektorn på ett mycket smartare eller bättre sätt än vi gör i dag, på ett sätt som stärker sektorn och som dessutom är mer begripligt för allmänheten och skattebetalarna.

Jag anser att en överenskommelse ligger inom räckhåll, men naturligtvis måste det vara den rätta överenskommelsen. Vi lever i verkligheten, och även om jag har varit väldigt flexibel när det gäller flera av mina ursprungliga förslag tillåter jag inte att förslaget blir så urvattnat att resultatet förlorar all smak och innebörd. Den kompromiss vi når måste leda till en reform värdig namnet och göra det möjligt för oss att uppnå de mål vi har satt upp.

Vi kan stärka konkurrenskraften inom vinsektorn, uppnå en bättre balans mellan tillgång och efterfrågan och avsevärt förbättra märkningskraven och många andra aspekter. Vi kan göra allt detta och ändå se till att vinproduktionen fortsätter att vara en juvel i det europeiska jordbrukets krona, som Esther Herranz García med rätta sa i dag.

Det är inte läge att komma med ursäkter för att inte agera och bara låta kommande chanser gå oss ur händerna. Nu är det dags att med stadig hand föra in vinsektorn på en väg mot nya framgångar. Jag vet att jag kan lita på att beslutsfattarna, som i själ och hjärta värnar om sektorns bästa, gör det rätta, och jag vet att jag kan räkna med Europaparlamentets samarbete. Jag tackar er och återigen Giuseppe Castiglione för den mycket svåra uppgiften att sammanföra alla olika åsikter inom Europaparlamentet.

Talmannen. - Tack, fru kommissionsledamot. Jag har dristat mig till att komma med en och annan synpunkt i dag eftersom vi inte har ont om tid. Ni slog huvudet på spiken. När jag var liten dog jag nästan efter att ha andats in ångorna av druvor som trampades med fötterna i ett fat, så det finns ett nära samband mellan liv och död.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på onsdag kl. 11.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Italien och de italienska ledamöterna av parlamentet har alltid försvarat det europeiska projektet, för att främja sociala rättigheter, konsumentskydd och våra medborgares livskvalitet. EU:s jordbrukspolitik kom till stånd för att stödja våra jordbrukare och öka kvaliteten på europeiska produkter i syfte att stärka EU:s ställning på världsmarknaden.

Idag har vi dock, i och med omröstningen om reformen av vinmarknaden, tagit åtskilliga steg bakåt i den här sektorn. Det gäller särskilt Medelhavsländerna och Medelhavsregionerna, som Europa har att tacka för den berömmelse och framgång som europeiska viner mödosamt har rönt över hela världen. Att stödja berikning med sackaros, utan att ens kräva att det ska anges på etiketten för att informera konsumenterna, att föredra röjning framför återställning, att tillåta att planteringsrätter överläts i hela EU – allt detta är metoder som vi, som européer och framförallt som italienare, tycker är oacceptabla. De kommer att försämra kvaliteten och anseendet hos en av de produkter som bäst representerar kvaliteten på det europeiska jordbruket runt om i världen. Jag hoppas att mina kolleger i rådet kommer att göra en bättre insats för att försvara vårt vins och alla våra vinodlares framtid.

Robert Navarro (PSE), skriftlig. – (FR) Europeiska kommissionen tycker verkligen att det är svårt att överge de stereotypa perspektiv som den godtyckligt tillämpar på alla sektorer. Vin kan inte behandlas som reservdelar till bilar eller någon annan industriellt tillverkad produkt. Det är en produkt som formar regioner, kulturer och levnadssätt.

Om det behövs en reform av den gemensamma organisationen av marknaden så måste man bevara den europeiska vintillverknningen, inte göra sig av med den eller vanställa den. Man måste hjälpa vinproducenterna att anpassa sig – särskilt vid den efterföljande omstruktureringen av sektorerna – och ge dem förutsättningar att återerövra den inre marknaden. Begränsningarna av planteringsrätterna bör inte heller avskaffas. De garanterar kontroll av produktionen och fortsatt kvalitet. Om Europaparlamentet förbättrar situationen i förhållande till kommissionens ursprungliga förslag kan jag, när det gäller krishanteringsverktygen, bara

beklaga att krisdestillation – som, om det vore obligatoriskt, inte skulle skapa de överskott som vi ser nu – inte längre är något alternativ för att hantera tillfälliga kriser.

8. System för direktstöd inom den gemensamma jordbrukspolitiken och stöd för landsbygdsutveckling från Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU) (debatt)

Talmannen. - Nästa punkt är ett betänkande av Jan Mulder, för utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling, om förslaget till rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 1782/2003 om upprättande av gemensamma bestämmelser för system för direktstöd inom den gemensamma jordbrukspolitiken och om upprättande av vissa stödsystem för jordbrukare, samt om ändring av förordning (EG) nr 1698/2005 om stöd för landsbygdsutveckling från Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU) (KOM(2007)0484 – C6-0283/2007 – 2007/0177(CNS)) (A6-0470/2007).

Mariann Fischer Boel, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag vill börja med att tacka parlamentet för dess arbete med betänkandet och naturligtvis särskilt föredraganden Jan Mulder och ledamöterna i utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling.

Efter åtskilliga samtal vet jag att Jan Mulder noga följer frågan och jag och min personal har gjort en noggrann bedömning av de olika ändringsförslag som har lagts fram. Det var med stort intresse som jag läste Jan Mulders betänkande. Jag uppskattar verkligen både Jan Mulders och Europaparlamentets starka, hängivna intresse för frågan. Jag uppskattar även att föredraganden upprepade gånger i betänkandet uttrycker sitt stöd för tvärvillkoren.

Som jag har sagt flera gånger är systemet bra och nödvändigt och måste behållas om vi vill att samhället ska ge sitt stöd till utbetalningarna inom jordbruket. Jag vet att vi är helt överens.

Jag instämmer i huvudsak med motiveringen till de ändringsförslag som läggs fram i betänkandet. Jag stöder särskilt kravet på att ha ett system som är så enkelt som möjligt utan att effektiviteten urvattnas. Jag anser att vi till stor del har uppfyllt detta syfte genom förslaget om ett kontroll- och påföljdssystem. Det är naturligtvis möjligt för oss att fortsätta med detta arbete under hälsokontrollen, då vi huvudsakligen kommer att rikta in oss på tvärvillkorssystemets tillämpningsområde.

När det gäller de ändringsförslag som lagts fram till förslaget till rådets förordning måste vi alla komma ihåg den livliga debatten i rådet. Det ursprungliga förslaget har utvecklats, och nu har kommissionen antagit en kompromisstext efter intensiva diskussioner.

Det portugisiska ordförandeskapet har i kompromisstexten tagit med så många som möjligt av de idéer som ni har tagit upp under utarbetandet av betänkandet.

Jag måste säga att de konkreta ändringsförslag till lagbestämmelserna som ni nu lägger fram inte är relevanta för den rådsförordning som vi diskuterar här. Flera av dem avser de kontrollbestämmelser som faller under kommissionens behörighet, och som jag har sagt kommer ett definitivt beslut om de nya kommissionsbestämmelserna att antas inom kort.

Jag anser att Jan Mulder har fått stöd för sina stora frågor, särskilt när det gäller att ge medlemsstaterna större frihet vid anpassningen av kontrollsystemet till den administrativa organisationen. Vi har även avsevärt utökat möjligheten att anmäla kontroller på förhand.

Rådet har fört djupgående diskussioner om andra parlamentsförslag, och kompromissen återspeglar alla dessa olika åsikter. Det handlar om möjligheten att avskaffa tiomånadersregeln – jag anser att det är mycket bättre att fastställa ett datum – uppföljningen av överträdelser av mindre betydelse och infasningen av alla tvärvillkor för de nya medlemsstaterna genom det förenklade systemet. Vi vill hålla fast vid denna kompromisstext, som var föremål för intensiva förhandlingar.

Avslutningsvis kommer vi att ta tillfället i akt att diskutera ert förslag om att ytterligare förlänga tillämpningen av systemet för enhetlig arealersättning. Den möjligheten kommer vi att ha under diskussionen om hälsokontrollen. Som ni kanske har märkt anser jag personligen att detta är en mycket bra idé.

Jag återkommer med mina slutkommentarer.

Jan Mulder, *föredragande*. – (NL) Fru talman! Efter kommissionsledamotens inledning behövs det verkligen inte mycket mer debatt men jag vill ändå kasta ljus över den ståndpunkt som utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling har intagit.

Den första punkten är tvärvillkoren. Jag vet inte vad det heter på andra språk, men vi har anammat ordet på nederländska. Det är ett känt begrepp bland jordbrukarna. Vi stöder detta. Som kommissionsledamoten precis sa är det en viktig del av jordbruksproduktionen. Vi tycker att det är berättigat eftersom det innebär att det ställs högre krav på jordbruksproduktionen än som är nödvändigt för att se till att jordbruksprodukterna är lämpliga att användas som livsmedel. Vi ställer sådana högre krav med alla möjliga slags direktiv: fågel- och habitatdirektiven, miljödirektiven, djurskyddsnormer osv.

Den stora frågan i allt det här är hur kontrollerna bör vara utformade. När det gäller kontrollerna tycker jag att det, i och med att det kommer alltför reformer, kommer att vara oerhört viktigt att det bland jordbrukarna finns ett brett stöd och en bred förståelse för systemet med tvärvillkor. Det kommer inte att ske om metoderna är alltför byråkratiska, vilket de för närvarande är. Vad skulle vi kunna förändra på det här området?

För det första finns det för närvarande alltför många kontrollorgan i de enskilda medlemsstaterna och de gör fortfarande sina besök på olika dagar. Vi skriver i betänkandet att vi är övertygade om att antalet kontrollorgan bör minimeras, att kontrollerna även bör utföras på en och samma dag och att jordbrukaren bör meddelas om besöket i rimlig tid. Hur långt i förväg besöket ska meddelas kommer att avgöras vid dagens omröstning.

Vi anser också att det bör finnas en nedre gräns för mindre förseelser, för obetydliga överträdelser. Myndigheterna bör inte vara för hårda i sådana fall. Man kan inte hitta fel i allting. Jordbrukarna bör dessutom aldrig straffas två gånger för någonting som omfattas av både europeisk och nationell lagstiftning. Det skulle innebära att man kan få betala två böter och det är vi emot.

En viktig punkt i betänkandet – som jag tror att kommissionen också ställer sig positiv till – är att en stor del av det som myndigheterna kontrollerar enligt tvärvillkoren även kontrolleras av den privata industrin. Varför ska vi ha två kontrollsystem? Varför är det inte så att om den privata industrin kontrollerar någonting så säger de offentliga myndigheterna "ok, vi kontrollerar den privata industrins system då och då, och om de är bra så behöver vi inte längre göra några kontroller på jordbruksföretagen"? Det skulle göra en oerhört stor skillnad, även ur jordbrukarnas perspektiv. Jag tycker att det skulle kunna bli en utmärkt form av samarbete med den privata industrin.

Vi håller samtidigt med kommissionen och rådet om att vi bör avskaffa tiomånadersregeln. Jag tycker att tidsfristen för att lämna in ansökningar i medlemsstaterna är ett vägledande datum för ansökan om stöd.

Vi i jordbruksutskottet tycker att det är rimligt att de nya medlemsstaterna också bör få extra tid att anpassa sig. Vi har sagt att om de så småningom får 100 procents jordbruksstöd så måste de också iaktta tvärvillkoren fullt ut. Vi vet inte vad som kommer att hända med systemet i framtiden men vi vet att det är oerhört dyrt för närvarande.

Vore det möjligt för kommissionen att ta fram en grov beräkning av vad det kostar att genomföra systemet i varje medlemsstat, hur kostnaderna skiljer sig mellan medlemsstaterna och hur stora kostnaderna är jämfört med de totala utgifterna för tvärvillkoren? Vid undersökningen skulle man även kunna ta fram olika alternativ för hur systemet skulle kunna göras billigare genom samarbete med privata industrier.

Grovt räknat finns det för närvarande 18 direktiv som jordbrukarna måste följa för att inte få sina inkomstsubventioner sänkta. Det kan komma fler. Det håller till exempel på att tas fram ett markdirektiv. Kommissionen bör undersöka om det skulle vara möjligt att minska antalet direktiv. Jag har ett eller två direktiv i åtanke.

Det är löjligt att vi har både ett nitratdirektiv och ett grundvattendirektiv. Enligt grundvattendirektivet är den tillåtna halten nitrater i grundvattnet 50 mg per liter (om man överskrider den riskerar man påföljder). Enligt nitratdirektivet får det finnas 1,7 djurenheter per hektar. Vi bör ha det ena eller det andra direktivet, men inte båda. Det blir för mycket av det goda. Ett av dem måste bort och jag röstar för nitratdirektivet.

Mairead McGuinness, *för PPE-DE-gruppen*. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten för hennes kommentarer denna förmiddag och även Jan Mulder för hans samarbete kring betänkandet.

I ett program på tv-kanalen RTE förra veckan (vilket jag en gång i tiden redigerade och presenterade) ställde man den mycket enkla frågan hur många inspektörer som krävs för att granska ett jordbruksföretag. När

det gäller jordbrukaren Eamon Healy, Redcross, County Wicklow, krävdes det nio inspektörer och sju kontrollbesök under en tremånadersperiod för att granska hans jordbruksföretag! Jag menar att detta med alla mått är en kontroll av orimliga proportioner som är mycket ovälkommen på ett aktivt jordbruksföretag där det finns mycket att göra. Jag anser att det säger en hel del om behovet av att radikalt förändra tvärvillkorskontrollerna på jordbruksföretag och om behovet av att – som Jan Mulder sa – effektivisera de olika typerna av kontroller, oavsett om det är medlemsstaterna, det privata näringslivet eller EU som kräver dem.

Omkring 68 procent av överträdelserna anses vara av mindre betydelse men leder ändå till påföljder, och jag menar att vi behöver större flexibilitet. Enligt min mening bör inga påföljder på mindre än 250 euro utdömas. Jag vet att kommissionen är av en annan uppfattning men hoppas att den kommer att låta sig övertygas av våra argument.

I över 70 procent av fallen handlar det om förkomna öronmärken eller mindre överträdelser i fråga om identifiering som inte utgör några problem eller någon risk för människors eller djurs hälsa. Jag menar att vi behöver vara mer flexibla i dessa fall. Vi måste tillämpa ett proportionellt tänkande. Enligt min mening är det viktigt att anmäla kontrollerna på förhand. Många jordbrukare arbetar deltid och skulle därmed kunna planera för ett kontrollbesök. De kan ju inte på kort tid göra några större förändringar på jordbruksföretaget.

Jag anser alltså att vi måste vara praktiska. Jag tvivlar starkt på att Eamon Healy, jordbrukaren som jag nyss nämnde, känner till vår debatt denna förmiddag. Jag tror inte att han har loggat in och lyssnar. Jag vet dock att han gärna vill veta resultatet av vårt arbete och omröstningen. Han vill inte ha sju kontrollbesök eller nio inspektörer på sitt jordbruksföretag under en tremånadersperiod, och han säger att vi måste effektivisera vårt arbete. Jag menar att vi är skyldiga honom och andra jordbrukare att göra det.

Bernadette Bourzai, för PSE-gruppen. – (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill först tacka och gratulera Jan Mulder till hans arbete, hans metod och de olika samråd som han har anordnat.

Han visade i sitt betänkande om genomförande av tvärvillkor för jordbruksstöd att det behövs en infasningsperiod vid tillämpningen av detta ganska komplicerade system. Syftet är att öka acceptansen bland alla huvudaktörerna. Han rekommenderar att man skiljer mellan frågor som uppstår ur gemenskapsramar och frågor som ska genomföras av medlemsstaterna. Han betonar hur viktig subsidiaritetsprincipen är, att förordningar och krav måste anpassas efter risker och lokala krav, men även hur viktigt det är med en gemensam ram som garanterar att europeiska jordbrukare behandlas lika.

Eftersom det finns regler på två nivåer är systemet oerhört svårt att genomföra. Jordbrukarna har inte fått tillräckligt med information. Riskkriterierna har använts mycket sällan. Förvaltnings-, kontroll- och minskningssystemen är alltför komplicerade. Det har inte tagits tillräcklig hänsyn till mindre överträdelser. Antalet kontroller har inte harmoniserats. Förhandsanmälan av kontroller medför problem.

Personligen vill jag inte ifrågasätta tvärvillkorens syfte, som är att möta vårt samhälles legitima förväntningar: miljöhänsyn, spårbarhet, livsmedelssäkerhet och öppenhet. Å andra sidan vill jag lyfta fram den stora lagstiftningsbördan, svårigheterna att tillämpa lagstiftningen i praktiken och vissa jordbrukares negativa uppfattning om den eftersom de menar att deras yrkeskunnsighet och know-how ifrågasätts. Jag vill därför påpeka att lagstiftningen behöver förenklas.

Jag blev besviken över kommissionens förslag, som var mycket begränsade. Jag hoppas att parlamentets förslag kommer att övertas och att kommissionen kommer att komma med mer ambitiösa förslag under hälsokontrollen.

Jag vill betona att jag inte alls håller med om den ersättningslogik som går ut på att de europeiska jordbrukarna bör få jordbruksstöd eftersom de måste uppfylla stränga produktionsvillkor (djurskydd, miljöhänsyn, veterinärmetoder). Jordbruksstödet skulle i viss mån skapa lika villkor när det gäller konkurrensen med jordbrukare i tredjeländer som inte behöver uppfylla samma produktionsvillkor. Jag tycker emellertid att jordbrukarna bör uppfylla ett antal produktionsregler just på grund av att de får offentligt stöd. Det borde finnas ett ordentligt kontrakt mellan jordbrukarna och EU. Vi måste på något sätt gå från begränsningar till kontrakt.

Det gläder mig därför att mitt ändringsförslag i frågan antogs och att jordbrukaren, när han lämnar in sin ansökan och deklarerar den areal som han utnyttjar för jordbruksändamål, också måste åta sig att uppfylla kriterierna för folkhälsa, djurskydd och miljöhänsyn.

Minskningarna av stödet måste variera beroende på om överträdelsen bedöms ha skett avsiktligt eller på grund av försummelse. Jag ville också gärna att påföljderna skulle stå i proportion till hur viktigt det område är som berörs av jordbruksföretagets överträdelse, i synnerhet om det handlar om jordbruk som odlar blandade grödor och idkar djuruppfödning.

Jordbrukarna i de olika medlemsstaterna måste också följa samma regler. Därför är det viktigt att se till att verksamhetskraven i direktiven införlivas på ett harmoniserat sätt. Jag välkomnar också anpassningsåtgärderna för de nya medlemsstaterna.

Trots att jag stöder införandet av en gräns över vilken medlemsstaterna får besluta att inte göra någon minskning av direktstödet, minimigränsen, är jag å andra sidan helt emot att höja denna gräns till 250 euro, vilket föreslås i ändringsförslag 16. I så fall skulle de flesta överträdelser som leder till en minskning av stödet inte leda till några påföljder och det skulle inte vara någon vits att ha ett system med tvärvillkor för stöd. Jag ber er därför att stödja Jan Mulders ändringsförslag 31, där han föreslår en gräns på 100 euro, en kompromiss som jag tror att alla skulle kunna acceptera.

Nathalie Griesbeck, för ALDE-gruppen . – (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot! Jag vill också tacka vår kollega, Jan Mulder, för hans betänkande idag och för hans metod. Det gläder mig att parlamentet granskar tvärvillkormekanismerna för stödet inom den gemensamma jordbrukspolitiken. Dessa har sedan den stora reformen 2003 visat att systemet har sina begränsningar. Reglerna är alltför krångliga och har förändrat jordbrukarnas arbete och gjort dem till ett slags ad hoc-tjänstemän inom den europeiska förvaltningen, när de i själva verket utför ett livsviktigt uppdrag för mänskligheten: att livnära oss.

Reformen 2003 är ett tydligt framsteg som borde hjälpa jordbrukssektorn att skydda miljö och hälsa. Det var i den andan som vi 2005 röstade för den nya förordningen om Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling, som ersatte garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket.

Jag deltar i dagens debatt som ständig föredragande om strukturfonderna för budgetutskottet, för att – i likhet med många av mina kolleger – betona hur viktigt det är att minska onödig byråkrati vid förvaltningen av dessa fonder. När det gäller budgeten anser jag för det första att det är oerhört viktigt att alla aktörer i jordbruksekonomin och landsbygdens utveckling, de huvudsakliga garanterna för miljöskyddet, minskar den onödiga administrativa bördan så att de kan fokusera på sin huvudsakliga verksamhet, som är att fortsätta att bedriva det kvalitetsjordbruk som vi förväntar oss, och dessutom ett miljövänligt sådant.

För det andra vill jag även att kontrollerna ska vara inriktade på två frågor som är oerhört användbara när det gäller att garantera ett lämpligt förhållande mellan kostnader och vinst. Jag tycker att det är viktigt att de regler som vi inför inte hindrar användningen av de tillgängliga medel som vi slåss så hårt för vid varje förhandlingsomgång med medlemsstaterna i rådet. Det är inte normalt att se så mycket outnyttjade anslag i slutet av 2007.

Jag tänker således rösta för alla dessa åtgärder i den mån de är ett försök att minska den administrativa bördan.

Janusz Wojciechowski, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Jag vill för gruppen Unionen för nationernas Europa uttrycka vårt stöd för Jan Mulder. Målet med betänkandet har varit att se till att principen om tvärvillkor och därmed förknippade kontroller inte straffar jordbrukarna på ett otillbörligt sätt.

Jordbruk är inte vilken ekonomisk verksamhet som helst. Det har en särskild social roll. Bidrag som betalas ut på villkor att jordbrukarna uppfyller en rad miljökrav gagnar inte bara jordbrukarna utan även samhället i stort. Bidragens breda sociala roll bör ständigt betonas. En stor del av samhällsmedborgarna är omedvetna om denna roll och den bör därför förklaras för dem.

Jag vill säga en mycket viktig sak. Vi kräver att våra jordbrukare ska följa principen om tvärvillkor. Vi ställer upp villkor för dem. Vi bör ställa samma villkor på dem som exporterar sina jordbruksprodukter till Europa. Framförallt bör djurskyddskraven utan undantag införas för all import. Detta behövs med hänsyn till ekonomiska och humanitära intressen.

Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot! Jag vill först av allt tacka föredraganden som verkligen har gjort sig en hel del besvär, även om utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling inte antog alla hans förslag. Det beklagar jag. Jag tänker inte gå in på detaljer nu utan bara säga rent allmänt att det obligatoriska kravet naturligtvis är att följa lagen. Det nya inslaget, efter det att länken brutits mellan produktionsvolymerna och stöd, är att villkoret för att få bidrag numera är att lagen måste följas.

De som inte tar emot några bidrag kan inte få sina bidrag sänkta. Odlarna behöver bara avstå från att ansöka. Trots det måste de fortfarande följa lagen. Fru McGuinness! När ni talar om sju kontroller och nio kontrollanter – eller vice versa – bör ni ta upp frågan med er egen nationella regering. Det är nämligen upp till medlemsstaterna att avgöra hur kontrollerna ska utföras. Om det inte finns någon samordning på grund av att otaliga administrativa organ har ansvaret för att verkställa vissa lagar, och varje myndighet skickar sina egna kontrollanter, vilket innebär en oerhörd börda för jordbrukarna, så är det inte en fråga för EU utan för er egen nationella regering. Lös det så kommer allting att ordna sig.

Jag tycker att det snarast måste ställas upp villkor för dessa medel. Vid kongressen hörde vi någon säga att det var jordbrukarnas medel. Nej, det är inte jordbrukarnas medel. Det är medel som beviljas jordbrukarna. Missförstå mig inte, det är rätt att dessa medel beviljas, men det är också rätt att samhället förväntar sig att de ges till dem som uppfyller vissa villkor.

Jag har själv precis varit med om en kontroll. Två personer kom efter att ha anmält sitt besök i förväg. Även om de inte lät mig välja när de skulle komma anmälde de det i förväg. De kom enligt överenskommelse och det hela gick mycket smidigt. Fru kommissionsledamot! Dessa kontroller bör också användas för att utveckla en rådgivningstjänst för att hjälpa jordbrukarna och informera dem om hur de ska göra för att bäst följa och tillämpa lagen på sina jordbruksföretag.

Som ni vet påbörjades detta tidigare på parlamentets initiativ, så möjligheten finns. Jag ber er att göra det obligatoriskt för medlemsstaterna. Då kommer vi att ta ytterligare ett steg framåt.

Jacky Héning, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Teoretiskt var den gemensamma jordbrukspolitiken tänkt att garantera livsmedelssäkerheten, stabilitet i EU:s produktion och priser, samt en anständig inkomst för alla jordbrukare. Tyvärr utgör den gemensamma jordbrukspolitiken 2003 och dess frikopplingssystem, i dogmen om den hänsynslösa konkurrensens namn, ytterligare ett steg mot att överge dessa mål, trots att de är oerhört viktiga europeiska inslag.

Rätten till samlat gårdsstöd bidrar till de allvarliga problemen i sektorer som vin, mjölk, kött, rödbetor, frukt och grönsaker. Dess princip om miljömässiga tvärvillkor är bara ett trick för att sälja in reformen hos bohemer som ser sig själva som miljövänner bara för att det är inne att vara det. Hur kan vi inbilla oss att det går att öka miljöskyddet genom att stimulera konkurrensen i jordbrukssektorn och sänka priserna på livsmedel på samma gång? De båda kraven är motstridiga: det går inte att kombinera lägre produktionskostnader med en utökad miljölagstiftning.

På samma sätt skulle den omedelbara konsekvensen av att frikoppla am- och dikobidraget bli att de naturliga koldioxidabsorberande ängarna försvinner, vilka är särskilt effektiva när det gäller att bekämpa växthusgaserna.

Vi måste förkasta frikopplingen för att skydda miljön och bibehålla produktionen av europeiskt kvalitetsnötkött. Mer allmänt behöver vi faktiskt en annan jordbrukspolitik.

Jeffrey Titford, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Fru talman! I sin motivering upplyser föredraganden oss om att tvärvillkoren är en förutsättning för fortsatt stöd från det offentliga och att jordbrukarna nu får betalt för att "de uppfyller gemenskapens lagstiftning på området för miljö, folkhälsa, djurhälsa, växtskydd och djurens välbefinnande". I motiveringen står sedan att dessa bestämmelser är mycket stränga i jämförelse med övriga världen.

Det är en passande sammanfattning av allt som är fel med EU:s inställning till jordbruket, där ett aggressivt regleringssystem leder jordbrukarna bort från sin ordinarie livsmedelsproduktion och gör dem till miljövaktare, vilket i betänkandet kallas landsbygdsutvecklingspolitik. Detta leder till kraftigt ökade kostnader och minskad produktion. Det har även lett till direkt konkurrens om finansiering mellan jordbrukare och inrättningar som landsbygdsparkeer eller naturreservat, som jordbrukare normalt sett inte konkurrerar med.

Jag är medveten om att avsikten med förslaget är att förenkla tvärvillkoren, eftersom det öppet har erkänts att tvärvillkoren har gett upphov till en tung, byråkratisk börda för jordbrukarna och medlemsstaterna. Enligt min mening var tvärvillkoren en dålig idé från första början, och en förenkling är bara en tillfällig lösning. På EU-språk betyder "förenkling" i vanlig ordning att standardiseringen och kommissionens kontrollfunktion ökar. Återigen lämpar sig de stora skillnaderna i jordbruket, med olika rådande klimatförhållanden i hela EU, inte för en sådan standardisering. I betänkandet framhålls med entusiasm att tvärvillkoren är ett viktigt instrument för att allmänheten ske ge sitt stöd åt jordbrukarna. Jag tvivlar på att ens en procent av allmänheten har hört talas om tvärvillkor, än mindre förstår vad det står för. En verklig förenkling vore att avskaffa

tvärvillkoren helt och hållet och låta jordbrukarna ägna sig åt det de är bäst på, odling av grödor och djuruppfödning.

Jim Allister (NI). - (EN) Fru talman! Trots att jordbrukare inte är oresonliga och i regel inte heller oärliga, leder tvärvillkoren ofta till orättvis behandling genom oproportionerliga påföljder för överträdelser av mindre betydelse och oanmälda kontroller. Vi har hört att 68 procent av överträdelserna betecknas som mindre allvarliga. Trots det är de påföljder som utdöms alltför ofta nästan förödande för en hårt arbetande jordbrukare. Skillnader i tillämpningen av tvärvillkor mellan olika länder ökar den ovilja som de har gett upphov till i en del länder.

I min valkrets Nordirland har vi särskilt haft problem med dubbla ansökningar för samma mark på grund av vårt system med ettårsarrenden. I stället för att pragmatiskt söka efter en lösning har vi stått handfallna. En stor del av skulden ligger hos det lokala jordbruksdepartementet, som, liksom Bryssel, dock kunde ha gjort mer för att lösa problemet. Därför förespråkar jag utan tvekan förenkling och flexibilitet samt en stor portion hederligt sunt förnuft i stället för den omedgörlighet som en del övernitiska byråkrater uppvisar.

James Nicholson (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Allra först vill jag i dag välkomna betänkandet och gratulera föredraganden till hans arbete.

Tvärvillkoren och deras genomförande på medlemsstatsnivå är mycket viktigt. Vi får inte tillåta varandra – och varenda medlemsstat – att göra sin egen tolkning. Om ni lyssnade till Mairead McGuinness och Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf denna förmiddag hörde ni att tolkningen skiljer sig åt mellan olika medlemsstater. Det måste bli rätt på medlemsstatsnivå och vi måste kräva att varje medlemsstat genomför detta direktiv på rätt och lämpligt sätt.

Jordbrukare behöver och kräver mindre kontroller, inte fler. När en kontroll ska genomföras måste den föranmälas i tillräckligt god tid. Enligt min mening är det vansinne att bötfälla en jordbrukare för minsta lilla detalj. Detta händer redan. Jordbrukarna bör få tid på sig att åtgärda eventuella problem, inte bara få höra att de inte har fullgjort sina skyldigheter och kommer att straffas. Det finns ett stort behov av att minska byråkratin inom jordbruket. Tvärvillkoren får inte bli ett system för att straffa och kontrollera jordbrukare. Vi bör finnas där för jordbrukarna och erbjuda dem rådgivning om hur de kan förbättra saker och ting. Tvärvillkoren skulle kunna vara en makt i det godas tjänst, och de som utför kontrollerna bör ha lämplig utbildning och känna till sitt ansvar.

Ja, Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf har rätt. Ett kontrollbesök på mitt jordbruksföretag varade i sju timmar. Det enda fel de kunde hitta var att en liten del av marken inte längre ansågs vara odlingsbar och att vi hade byggt ett fjäderfåhus som vi inte hade informerat dem om. Ett sådant litet överseende – att bygga ett fjäderfåhus på lantbruket utan att informera dem inom tolv månadersperioden – tycker verkligen inte jag borde leda till en påföljd. Man bör få möjlighet att rätta till det så fort som möjligt.

Francesco Ferrari (ALDE). - (IT) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag tycker att Jan Mulder med sitt betänkande gör en förträfflig insats för att förbättra jordbrukspolitiken i EU.

Jordbruket väcker ett allt större intresse i Europa. Med tanke på att hälften av EU:s areal har överlåtits åt jordbruket så anser jag att villkoren utgör en av de viktigaste politiska signalerna om att det finns en önskan om att bekräfta vårt stöd för jordbrukssektorn och samtidigt ställa krav på att den för att få detta stöd måste värna om miljön. Jag vill betona hur dessa regler hänger samman med våra medborgare, med konsumenterna. Här har vi ett mycket betydelsefullt sätt att öka medvetenheten om en fråga som är lika aktuell som miljöskyddet.

Jag stöder föredragandens insatser för att förenkla villkoren. Jag anser faktiskt att det är kontraproduktivt att kräva att jordbrukarna ska vidta orimliga åtgärder för att följa lagstiftningen. Genom att införa nya frågor, till exempel klimatförändringen, biobränsle, vattentillgångar och riskhantering, har kommissionen visat att den vill gå ett steg längre. Det kommer dock fortfarande att finnas en viss otydlighet kring hur villkoren ska hanteras om kommissionen endast fastställer ett generellt krav på förenkling utan att förklara hur – och i vilket syfte – detta ska genomföras.

Förenkling, avreglering och – skulle jag själv vilja tillägga – öppenhet är aspekter som alltid måste genomsyra alla initiativ från EU. Jag ska sätta punkt där, men jag är medveten om att ni, fru kommissionsledamot, för tio dagar sedan besökte Brescia i min egen provins. Där fick ni – även om det inte är helt relevant för den här debatten – möjlighet att smaka på viner och produkter som är typiska för Brescia. Att inte tillsätta socker i vin anser jag är ett sätt att hitta rätt kvalitetsbalans och rättvist belöna producenterna.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Fru talman! Jordbrukarna bör garanteras EU-stöd inom den gemensamma jordbrukspolitiken för åren 2007–2013. Därför kan jag inte acceptera att kommissionen försöker minska denna garanti genom sin nyligen tillkännagivna "hälsokontroll". Kommissionen försöker skära ned direktstödet till jordbrukare till mindre än 13 procent. Jag anser att det är oacceptabelt att bryta denna garanti eftersom jordbrukarna har ingått avtal om uttag av jordbruksmark för dessa år, och det vore inte rätt att ändra dem.

När det gäller normer så skulle jag vilja säga följande: Om de ska genomföras i hela EU så bör de tillämpas i lika hög grad på livsmedel som förs in i EU – och jordbrukare i hela EU bör inte utsättas för meningslösa kontroller.

Vi bör se över de normer som gäller för de livsmedel som vi släpper in i EU. Kommissionen bör vidta åtgärder, i stället för att störa jordbrukarna, som gör sitt bästa i hela EU, och det omfattar i högsta grad även mitt eget land, Irland.

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) Fru talman! Först av allt vill jag gratulera våra kolleger, föredragande och skuggföredragande, som åtog sig den svåra uppgiften att presentera detta paket av komplicerade ändringsförslag som är nödvändiga för den gemensamma jordbrukspolitiken framtid.

Det är uppenbart att det mycket stora antalet EU-förordningar och EU-direktiv som jordbrukare måste följa gör det svårare för dem att få tillgång till stödet. Reglerna för systemet med samlat gårdsstöd måste förenklas när det gäller villkoren. Den rättsliga grunden gör det möjligt att tillämpa minimiregeln för minskning av stödet, liksom för undantaget från att minska stödet vid mindre förseelser.

Färre administrativa skyldigheter, harmoniserade kontroller, kombinerade kontroller, även inom EU-institutionerna, och punktliga utbetalningar skulle på det hela taget förbättra stödet till jordbrukarna och därmed öka den gemensamma jordbrukspolitiken effektivitet.

Det är också nödvändigt att ge ökat stöd för att förbereda kontrollerna, vilka enligt min mening bör anmälas inte alltför lång tid i förväg och utföras av människor med lämplig utbildning.

Till sist anser jag, när det gäller Bulgarien och Rumänien, som nya medlemsstater, att det är klokt att öka frivilligheten i artiklarna 3, 4, 6, 7 och 9 till och med 2013, i den mån bestämmelserna i dessa artiklar handlar om lagstadgade krav i administrativa frågor.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Fru talman, fru kommissionsledamot! All form av jordbruksverksamhet och jordbruksproduktion bör leva upp till kraven på miljöskydd, säkerhet, kvalitet och djurskydd. Jan Mulders betänkande innehåller många viktiga bestämmelser om detta.

Jag vill be kommissionsledamoten att särskilt fokusera på fyra ändringsförslag, nämligen ändringsförslagen 19, 26, 27 och 29. Om systemet med tvärvillkor ska genomföras ordentligt i de nya medlemsstaterna och samtidigt leva upp till samhällets förväntningar kommer det att behöva införas stegvis.

Alla kraven bör inte träda i kraft i dessa länder förrän 2013 då de börjar ta emot fullt direktstöd. Vi bör komma ihåg att budgetramen för 2007–2013 innehåller resurser för att ge jordbruksföretagen möjlighet att anpassa sig och investera. Fru kommissionsledamot! De krav och normer som införs för våra jordbrukare är strängare än i tredjeländer. Vi behöver stödja våra jordbrukare och skydda dem från illojal konkurrens. Produktionsprocesserna för importerade produkter måste uppfylla samma normer som EU:s produkter.

Mariann Fischer Boel, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Ett stort tack till ledamöterna för deras bidrag till denna debatt.

Ni ska veta att en minskning av byråkratin för att förenkla saker och ting har stått överst på kommissionens dagordning ända från början. Det var därför som vi, när vi inledde debatten om tvärvillkoren, beställde en rapport från Rambøll Management om en förenkling av den gemensamma jordbrukspolitiken med särskild anknytning till tvärvillkoren. Det är en begränsad undersökning som endast omfattar fem olika medlemsstater, men den är mycket intressant och jag kommer att ge er ett exemplar.

Den visar, som Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf med rätta säger, att det finns en stor skillnad mellan medlemsstaterna. Medlemsstaterna genomför tvärvillkorssystemet på olika sätt. Därför är, vilket med rätta sades, rådgivningssystemet mycket viktigt.

Jag menar att denna undersökning, inom ramen för hälsokontrollen, bör utgöra underlag för ytterligare diskussioner om vad vi kan göra för att förenkla tvärvillkorssystemet utan att urvattna de bakomliggande idéerna.

Detta utgör ett första steg, jämte diskussionen i rådet och Jan Mulders betänkande, men inte det sista. Låt oss fortsätta med hälsokontrollen för att se vad vi kan göra och använda all tillgänglig information. Det är värt att granska denna rapport för att se vad som kan göras, vad medlemsstaterna kan göra och hur medlemsstaterna sinsemellan kan fastställa bästa metoder i syfte att nå en lösning med lika villkor.

Tack för debatten. Jag är övertygad om att vi kommer att återkomma till den här frågan.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Witold Tomczak (IND/DEM), skriftlig. – (PL) Jag välkomnar att genomförandet av de dyra kraven när det gäller tvärvillkor för de nya medlemsstaterna (de så kallade nya tio) har skjutits upp. Det är verkligen befogat. De berörda länderna får ännu inte det fulla direktstöd som redan utgör huvuddelen av alla utgifter inom jordbruket i EU.

Jag välkomnar också att de nya medlemsstaterna får ökade möjligheter att dra nytta av det samlade gårdsstödet 2010–2013. Det här kommer att innebära att de nya medlemsstaterna slipper en stor och onödig börda i samband med genomförandet av systemet med samlat gårdsstöd.

Det här är ett steg i rätt riktning. Vi bör dock inte låta detta dölja det allvarliga läget när det gäller resursfördelningen mellan de gamla och nya medlemsstaterna. De senaste uppgifterna från 2005 visar att de nya medlemsstaterna har tagit emot 1,5 miljarder euro i direktstöd. Det är 21 gånger mindre än de femton gamla medlemsstaterna. Stödmottagarna tog emellertid endast emot 2,4 gånger mindre (2 miljoner euro respektive 4,9 miljoner euro). Dessa enorma skillnader återspeglas även i de genomsnittliga bidrag som varje stödmottagare tog emot. För de nya medlemsstaterna uppgick detta bidrag till 723 euro medan det uppgick till 6 327 euro för de femton gamla medlemsstaterna, vilket är nästan nio gånger mer!

Den pågående diskrimineringen av de nya medlemsstaterna drabbar jordbrukarna i dessa länder. Den innebär också ett ifrågasättande av själva andan i den gemensamma jordbrukspolitikerna och jordbrukets utveckling i hela EU.

(Sammanträdet avbröts kl. 11.25 och återupptogs kl. 11.30.)

ORDFÖRANDESKAP: ROURE

Vice talman

9. Omröstning

Talmannen. - Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

9.1. Ändring av avtalet mellan EG och Marocko om vissa luftfartaspekter med anledning av Bulgariens och Rumäniens anslutning (omröstning)

– Betänkande: Paolo Costa (A6-0457/2007)

9.2. Ändring av avtalen om vissa luftfartaspekter mellan EG och Georgien, Libanon, Maldiverna, Moldavien, Singapore och Uruguay med anledning av Bulgariens och Rumäniens anslutning (omröstning)

– Betänkande: Paolo Costa (A6-0456/2007)

9.3. Anpassning av bilaga VIII till anslutningsakten för Bulgarien och Rumänien (omröstning)

– Betänkande: Neil Parish (A6-0455/2007)

9.4. Export av jordbruksprodukter som berättigar till exportbidrag eller andra belopp (omröstning)

– Betänkande: Herbert Bösch (A6-0478/2007)

9.5. Kopplingsanordningen och backväxeln på jordbruks- eller skogsbrukstraktorer med hjul (kodifierad version) (omröstning)

– Betänkande: Hans-Peter Mayer (A6-0474/2007)

9.6. Icke-automatiska vågar (kodifierad version) (omröstning)

– Betänkande: Hans-Peter Mayer (A6-0473/2007)

9.7. Gränsvärden för radioaktivitet i livsmedel och djurfoder (kodifierad version) (omröstning)

– Betänkande: Hans-Peter Mayer (A6-0475/2007)

9.8. Lägsta djurskyddskrav för kalvar (kodifierad version) (omröstning)

– Betänkande: Francesco Enrico Speroni (A6-0476/2007)

9.9. Saluföring av fruktplantor avsedda för fruktproduktion och förökningsmaterial av fruktplantor (omarbetning) (omröstning)

– Betänkande: Ioannis Gklavakis (A6-0480/2007)

– Före omröstningen:

Ioannis Gklavakis, föredragande. – (EL) Fru talman! Jag vill tacka alla ledamöterna för deras stöd när det gäller att utarbeta betänkandet. Det gläder mig att det enhälligt läggs fram för omröstning. Det hindrar oss dock inte från att kraftigt kritisera det omarbetningsförfarande som kommissionen har valt för detta förslag till direktiv.

Betänkandet är mycket viktigt eftersom det syftar till att utgöra en stadig grund för distributionen av fruktträd så att de är certifierade och skyddade när det gäller växthygien, för att skydda jordbrukaren, konsumenten och miljön. Det är av allra största vikt att producenten kan få tag i sunt förökningsmaterial, både för att förebygga spridning av nya sjukdomar och för att skydda producentens inkomst, samt för att minska användningen av bekämpningsmedel som, vilket vi alla vet, är så skadligt för miljön. Därför lade vi fram ett antal ändringsförslag.

Vi får inte glömma bort att den fria rörligheten för varor har blivit enklare, smidigare och mindre byråkratisk i och med att EU har utvidgats till 27 länder. Här finns dolda faror. Vi måste vara försiktiga eftersom rörligheten för växtprodukter utan kontroller medför en risk för sjukdomsspridning, vilket kan få ödesdigra konsekvenser för miljön och ekonomin.

Avslutningsvis vill jag upprepa min kritik mot omarbetningsförandet som hindrar oss från att göra förbättringar där vi anser att de behövs. Jag anser att den här politiken är farlig, särskilt om kommissionen väljer den vid framtida reformer av andra förslag till förordningar och direktiv.

9.10. Tillfälliga bestämmelser om mervärdesskattesatser (omröstning)

– Betänkande: Ieke van den Burg (A6-0469/2007)

– Före omröstningen:

Pervenche Berès (PSE), ordförande för utskottet för ekonomi och valutafrågor. – (FR) Fru talman! Utskottet för ekonomi och valutafrågor röstade för Ieke van den Burgs betänkande den 21 november 2007 och rådet fattade ett liknande beslut förra veckan. Det här är inte första gången som vi har varit tvungna att göra ett brådskande uttalande i dessa frågor och vi vill ge kommissionsledamoten vårt stöd i hans försök att åstadkomma ett stabilare system.

Därför tar vi också tillfället i akt att skicka några mycket tydliga budskap. Det första är att vi måste fastställa huruvida idén om slutgiltiga bestämmelser som bygger på ursprungsland fortfarande är EU:s målsättning. Vi behöver också ge medlemsstaterna mer flexibilitet att tillämpa lägre momssatser på basvaror av sociala, ekonomiska, kulturella och miljömässiga skäl. Vi måste även ge medlemsstaterna utrymme att tillämpa lägre momssatser av politiska skäl.

Slutligen måste vi godkänna lägre momssatser för att underlätta arbetsintensiva tjänster. Parlamentet är berett att göra sin del och kommer att stödja kommissionsledamoten i hans föresats att hitta en hållbar lösning på problemet.

9.11. Upprättandet av det gemensamma företaget Artemis (omröstning)

– Betänkande: Gianni De Michelis (A6-0484/2007)

9.12. Upprättandet av det gemensamma företaget Eniac (omröstning)

– Betänkande: Nikolaos Vakalis (A6-486/2007)

9.13. Upprättandet av det gemensamma företaget för Initiativet för innovativa läkemedel (omröstning)

– Betänkande: Françoise Grossetête (A6-479/2007)

9.14. Upprättandet av det gemensamma företaget Clean Sky (omröstning)

– Betänkande: Lena Ek (A6-483/2007)

9.15. Diplomatskt och konsulärt skydd av unionsmedborgarna i tredjeland (omröstning)

– Betänkande: Ioannis Varvitsiotis (A6-484/2007)

– Före omröstningen:

Ioannis Varvitsiotis, föredragande. – (EL) Fru talman! Jag känner att jag måste tacka de tre skuggföredragandena, Sylvia-Yvonne Kaufmann, Javier Moreno Sánchez och Ignasi Guardans Cambó, för ett nära och omfattande samarbete, och alla ledamöterna av kommissionen för att de godtog mina argument.

Kommissionen godkände mitt betänkande med stor majoritet, vilket visar att medlemsstaterna måste lägga sina små invändningar åt sidan och vidta åtgärder snarast så att denna grönbok kan förverkligas och bli en rättsakt som kommer att hjälpa alla EU:s medborgare.

9.16. Förslag till ändringsbudget nr 7/2007 (omröstning)

– Betänkande: James Elles (A6-0493/2007)

9.17. En papperslös förvaltning för tull och handel (omröstning)

– Betänkande: Christopher Heaton-Harris (A6-0466/2007)

9.18. Gemenskapens politik för havsmiljön (omröstning)

– Betänkande: Marie-Noëlle Lienemann (A6-0389/2007)

9.19. Luftkvalitet och renare luft i Europa (omröstning)

– Betänkande: Holger Krahmer (A6-0398/2007)

9.20. Driftskompatibilitet hos järnvägssystemet inom gemenskapen (omarbetning) (omröstning)

– Betänkande: Josu Ortuondo Larrea (A6-0345/2007)

9.21. System för direktstöd inom den gemensamma jordbrukspolitiken och stöd för landsbygdsutveckling från Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU) (omröstning)

– Betänkande: Jan Mulder (A6-0470/2007)

Talmannen. - Vi kommer nu att avbryta sammanträdet för det högtidliga mötet om utdelning av Sacharovpriset. Därefter fortsätter vi med röstförklaringarna.

(Sammanträdet avbröts kl. 11.50 och återupptogs kl. 12.00.)

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

10. Utdelande av Sacharovpriset (högtidligt möte)

Talmannen. - Ärade ledamöter, mina damer och herrar! Europaparlamentet har i nästan två decennier delat ut Sacharovpriset för tankefrihet till män och kvinnor från alla delar av världen som kämpar för mänskliga rättigheter och yttrandefrihet.

Det gläder mig att idag hälsa vinnaren av Sacharovpriset 2007 mycket varmt välkommen hit till Europaparlamentet, Salih Mahmoud Osman.

(Applåder)

Jag har också det stora nöjet att mycket varmt välkomna hans fru, Salwa Ahmed Faragalla Ali, som alltid har stått vid hans sida under svåra stunder i hans liv. Vi hälsar er välkomna hit till oss.

(Applåder)

Beslutet att tilldela Sacharovpriset 2007 till Salih Mahmoud Osman fattades enhälligt av talmanskonferensen, som består av ordförandena för de politiska grupperna, utifrån ett förslag som antogs av ett stort antal Europaparlamentsledamöter från olika grupper. Europaparlamentet har därmed på nytt bekräftat sin solidaritet med folket i Darfur och sin övertygelse om att det krävs rättvisa, demokrati och respekt för de mänskliga rättigheterna för att få till stånd en hållbar lösning för regionen.

Den konflikt som har plågat Darfur sedan 2003 har förvärrat den redan svåra situationen i ett land som är svårt sargat av över tjugo år av inbördeskrig. I likhet med de flesta konflikter är det civilbefolkningen som har drabbats hårdast av milisens angrepp, förstörelsen av byar, den brända jordens taktik och tvångsflyttningar.

Konflikten har skördat minst 400 000 liv och har gjort att över två och en halv miljon människor tvångsflyttats eller tvingats fly, trots att fredsavtalet undertecknades i Darfur 2006.

I likhet med Europaparlamentet finner sig 2007 års vinnare av Sacharovpriset inte i den orättvisa situationen utan protesterar mot att de som orsakat den kommer undan ostraffat. Salih Mahmoud Osman har i många

är försvarat offrens rättigheter i Darfurkonflikten. Tusentals människor som har fängslats utan rättegång, torterats och utsatts för dödshot, som har tvingats lämna sina hem, tvångsflyttats eller utsatts för sexuellt våld känner till namnet Salih Mahmoud Osman.

Hans engagemang är enastående i flera avseenden. I ett land där våldet ständigt ökar riskerar Salih Osman dagligen livet i kampen för mänskliga rättigheter och rättvisa.

I den mänskliga värdighetens namn försäkrar Salih Osman de nödlidande, försvarslösa och skrämde män och kvinnor som inte längre tror att världen är medveten om deras lidande om att de inte är bortglömda och att de har skäl att hoppas på att kunna återgå till ett fullkomligt normalt och humant liv.

Sedan 2004 har Salih Osman arbetat för att inrätta och förvalta Amalcentret i Nyala för rehabilitering av offer för våld och sexuella övergrepp. *Amal* betyder "hopp" på arabiska. I ett övervägande muslimskt land är Salih Osman en av få män som aktivt kämpar för kvinnors rättigheter och särskilt för att offer för sexuellt våld ska få rätt till ersättning.

I rättvisans namn kämpar Salih Osman dag efter dag för att se till att krigsförbrytare ställs till svars både nationellt och internationellt. Eftersom det sudanesiska rättssystemet fortfarande har många brister som innebär att man inte har lyckats få bukt med den rådande rättslösheten i landet kan det internationella rättssystemet vara ett alternativ.

De sudanesiska myndigheterna vägrar dock att överlämna misstänkta krigsförbrytare till den internationella brottmålsdomstolen. Det belyser den internationella rättvisans begränsningar och visar att det finns mycket kvar att göra innan rättsstatsprincipen kan få fäste i Darfur och i hela Sudan.

Därför är Salih Osmans arbete inte begränsat till att ge offren rättshjälp. Han har sedan 2005 varit ledamot för oppositionen i det sudanesiska parlamentet och tvekar inte att bekräfta sina övertygelser på den sudanesiska politiska scenen eller att delta i insatser för att få till stånd en genomgripande reform av rättssystemet.

Vid mötet mellan Europaparlamentet och det panafricanska parlamentet inför förra helgens toppmöte mellan EU och Afrika i Lissabon hade jag möjligheten och det stora nöjet att träffa Salih Osman. Jag blev genast imponerad av hans starka personlighet och okuvliga vilja att kämpa för mänskliga rättigheter trots all den förföljelse och fientlighet som han och hans familj har utsatts för. Jag fick nyligen veta att Ali och ni har tre barn som vi också i högsta grad tänker på idag.

2004 hölls Salih Osman fängslad i sju månader utan att åtalas. Det var först när han började hungerstrejka som han släpptes. Medlemmar i hans familj har torterats och mördats eller fått sina hus nedbrända av milisen.

Den store tyske författaren Johann Wolfgang von Goethe skrev en gång: "Att veta är inte tillräckligt, vi måste använda kunskapen. Att vilja är inte tillräckligt, vi måste göra." Salih Osman uttrycker den här typen av vilja och beslutsamhet. Han visar mod i sin dagliga kamp för sina medmänniskor. Han är en föredömlig förkämpe för att öka respekten för rätts säkerheten i sin region. Salih Mahmoud Osman! Ni har vårt starka stöd och vårt varma bifall.

Som ni vet har Europaparlamentet alltid varit särskilt lyhört för de afrikanska folkens lidande. Salih Osman är en av ett antal afrikanska pristagare som parlamentet har gett sitt stöd de senaste åren och som det fortsätter att stödja. Nelson Mandela tilldelades Sacharovpriset 1988, Salima Ghezali 1997, Dom Zacarias Kamwenho 2001 och Hauwa Ibrahim 2005.

Salih Osman! Vi gratulerar er till ert oförtrutna arbete i denna fråga, i denna anda. Vi hoppas att det erkännande som priset ger kan ge er styrka och skydd genom åren så länge er kamp fortsätter. Vi står vid er sida.

(Applåder)

Salih Mahmoud Osman, *sudanesisk advokat som företräder offren för kriget i Darfur.* – (EN) Herr talman! Jag tackar för denna fantastiska ära. Detta pris tilldelas efter ett enhälligt beslut i Europaparlamentet – något som ger mig stor tillfredsställelse och, vilket är ännu viktigare, gör att jag får tillfälle att tala till er i dag.

Jag kommer från Darfur och föddes i Jebel Marra, som är ett bergigt område i centrala Darfur. Jag har arbetat som advokat i Darfur i Sudan i många år. Jag har häktats och utsatts för tortyr på grund av mitt arbete. Medlemmar av min familj har torterats och tvångsflyttats av milisen i Darfur. Under många år har jag arbetat med att företräda tusentals människor som behövt min hjälp när de stått inför rätta. Jag har träffat tusentals människor som blivit torterade. Jag har träffat hundratals kvinnor och unga flickor som har utsatts för sexuella övergrepp. Jag har sett de fyra miljoner människor som tvångsflyttats från sina hem och de

två och en halv miljoner människor som i talande stund sitter i lägren runt städerna Nyala, Al Fashir, Zalingi och Al Geneina i Darfur.

FN:s säkerhetsråd har antagit flera resolutioner om situationen i Darfur. Dessvärre har ingen av dem genomförts fullständigt. Offren är besvikna. De väntar på att få höra från er, från européerna. Era ledare har kritiserat den sudanesiska regeringens politik i Darfur. Än så länge har man dock inte vidtagit några konkreta åtgärder för att med eftertryck och på ett målinriktat sätt ta itu med situationen.

Som företrädare för offren för konflikten kan jag i dag för första gången tala direkt till Europas ledare. Det är viktigt för människorna i Darfur att EU visar en stark, enad ståndpunkt när det gäller skyddet av oskyldiga civila. Människorna i Darfur ber er att skydda dem från det våld, det dödande och den misshandel som de utsätts för dagligen. Människorna i Darfur vill att ni skyddar deras barn och kvinnor från våldtäkter och sexuellt våld, som används som "krigsvapen". Detta skydd kan tillhandahållas genom att placera ut Förenta nationernas och Afrikanska unionens hybridstyrka. Det är absolut nödvändigt att internationella och särskilt europeiska styrkor deltar, även om den sudanesiska regeringen för närvarande kanske inte är beredd att tillåta det. Europas roll är att utöva påtryckningar på den sudanesiska regeringen för att underlätta utplacering av dessa trupper och göra det lättare att skydda människorna i Darfur.

Jag menar att det inte kan bli fred i Darfur och Sudan utan rättvisa och skydd.

Europa kan också bidra till freden. EU har ett stort ansvar när det gäller att främja fred internationellt. Europas ledare har förmågan att leda fredsprocessen även i Sudan. Jag ber er att omedelbart anstränga er ännu mer för att få rebellgrupperna och den sudanesiska regeringen till förhandlingsbordet.

Det finns dock en splittring inom rebellgrupperna, och detta hjälper inte situationen i Darfur. Jag vill att ni överväger att även ta er an de miljoner tysta offren i lägren och andra människor i Darfur som direkt påverkas av konflikten. Ta er även an medborgarrörelsen, de icke-statliga organisationerna och samhällsledarna. Det skulle hjälpa situationen i Darfur.

Även om vi kan erbjuda skydd och främja fred i Darfur får inte rättvisan och ansvarigheten äventyras av en politisk överenskommelse. För närvarande kan inga offer återvända till sina hus eller hem på grund av avsaknad eller brist på säkerhet. Det är inte bara milisen som angriper våra samhällen utan även den sudanesiska regeringen bombar sönder våra byar genom flygattacker. Trots dessa allvarliga brott mot mänskliga rättigheter och internationell humanitär rätt har inga förövare ställts inför rätta eftersom man är oförmögen, inkompetent och ovillig att skipa rättvisa inom det sudanesiska rättssystemet. Förövarna är utom räckhåll för rättvisan i vårt land. Denna konflikt präglas av en kultur av fullständig straffrihet.

Som advokat och invånare i Darfur vet jag att vi aldrig kan uppnå varaktig fred i regionen utan rättvisa. Internationella brottmålsdomstolen har vidtagit en del viktiga åtgärder för att främja ansvarighet. Den onda cirkeln av straffrihet är dock inte bruten. Människorna i Darfur ber er att stödja Internationella brottmålsdomstolens arbete. Internationella brottmålsdomstolen, som har störst kompetens på området, kan ställa alla okända förövare till svars för deras krigsbrott och brott mot mänskligheten.

För närvarande är de två identifierade misstänkta personerna Ali Kosheib och Ahmed Haroun fortfarande utom räckhåll för rättvisan. Den sudanesiska regeringen står fast vid att den aldrig kommer att överlämna dem till Internationella brottmålsdomstolen.

Darfur är inte den enda regionen i Sudan där det förekommer brott mot mänskliga rättigheter. Medborgare runtom i Sudan drabbas dagligen av begränsningar av yttrandefriheten, föreningsfriheten och andra grundläggande rättigheter som många människor i Europa tar för givna. Jag uppmanar er även att uppmuntra och främja rättsstatsprincipen i mitt land så att alla sudanesiska medborgare kan åtnjuta sina individuella och kollektiva rättigheter. Vi måste se till att de kommande valen 2009 blir fria och rättvisa samt att resultatet respekteras av alla sidor.

Avslutningsvis vill jag tacka de ledamöter av Europaparlamentet som kom till Sudan i juni i år för att med egna ögon se det som jag har beskrivit. Detta besök samordnades av Europeiska kommissionens kontor i Khartoum. Europeiska kommissionens kontor har sedan länge varit ett stort stöd och en partner i mitt arbete. Europeiska kommissionens och ert, Europaparlamentets, erkännande av det arbete som vi människorättsförsvare utför i Sudan ger oss mod och gör oss beslutna att fortsätta att föra offrens talan och lindra en del av deras lidande.

Avslutningsvis är jag stolt över att ta emot detta pris på övriga kandidaters vägnar: Anna Politkovskaja, den ryska journalist som mördades förra året, de kinesiska dissidenterna Zeng Jinyan och Hu Jia, Joya Malalai,

afghansk parlamentsledamot och kvinnorrättsaktivist, samt så många andra sudaneser som – liksom jag – tror på mänsklig värdighet och strävan efter rättvisa.

Tack så mycket.

(Parlamentet gav talaren stående ovationer)

Talmannen. - Mina damer och herrar! Får jag be er att resa er, eller att fortsätta stå, för Europeiska unionens hymn till Salih Osmans ära.

ORDFÖRANDESKAP: ROURE

Vice talman

11. Röstförklaringar

– Betänkande: Paolo Costa (A6-0457/2007)

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Jag röstade för Paolo Costas betänkande om ändring av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Marocko om vissa luftfartsaspekter. Det handlar om förslaget till rådets beslut om ingående av ett protokoll om ändring av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Konungariket Marocko om vissa luftfartsaspekter med anledning av Republiken Bulgariens och Republiken Rumäniens anslutning till Europeiska unionen.

I protokollet föreskrivs nödvändiga ändringar av bilaterala avtal om luftfarten mellan Konungariket Marocko och Republiken Bulgarien och Republiken Rumänien efter de båda senare ländernas anslutning till EU.

Både Bulgarien och Rumänien hade tidigare slutit luftfartsavtal med Marocko, undertecknade 1966 respektive 1971. Europeiska gemenskapen och Marocko slöt dock ett övergripande avtal i december 2006. Det är därför nödvändigt att anpassa avtalen till gemenskapslagstiftningen och att se till att de båda nya medlemsstaterna kan bli parter i det övergripande avtalet.

– Betänkande: Paolo Costa (A6-0456/2007)

Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO) De rumänska ledamöterna från den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet lade ned sina röster om betänkandet om avtalen mellan Europeiska gemenskapen och Georgien, Libanon, Maldiverna, Moldavien, Singapore och Uruguay om vissa luftfartsaspekter. Det beror på att det i avtalet med Moldavien hänvisas till ett moldaviskt språk i följande mening: "Upprättat i Luxemburg i två exemplar [...] på danska, engelska, estniska, finska, franska, grekiska, italienska, lettiska, litauiska, maltesiska, nederländska, polska, portugisiska, slovakiska, slovenska, spanska, svenska, tjeckiska, tyska, ungerska och moldaviska".

Den rumänska socialdemokratiska delegationen betonar att Rumäniens deltagande i avtalet inte medför något erkännande av det språk som omnämns som "moldaviska". De rumänska ledamöterna i den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet upprepar att språkets korrekta benämning ska vara rumänska i enlighet med fakta och vetenskapliga rön, inklusive den tolkning som har gjorts av Republiken Moldaviens vetenskapsakademi (i september 1994).

Vi måste beakta att kommissionen i många andra avtal har använt den neutrala formuleringen "Upprättat i.....den.....i två exemplar på vart och ett av parternas officiella språk, vilka alla texter är lika giltiga".

Vi beklagar att denna formulering inte har använts i avtalen med Republiken Moldavien och rekommenderar att man använder denna neutrala formulering i officiella dokument som rör EU:s förbindelser med Republiken Moldavien.

Brian Simpson (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder detta betänkande och vill kort ta upp de problem som europeiska flygbolag fortfarande möter när det gäller rätten att flyga över Ryssland.

Inte nog med att de ryska myndigheterna begränsar denna rätt – den är dessutom kostsam och beviljas på ett diskriminerande sätt. Det är uppenbart att europeiska trafikföretag missgynnas, särskilt de som ofta flyger till Fjärran Östern.

Detta problem är känt sedan en lång tid tillbaka, men de ryska myndigheternas ovilja att återuppta förhandlingarna med EU i frågan har varit både kostsam och föga hjälpsam.

Det är nödvändigt att kommissionen och de ryska myndigheterna tar nya krafttag för att hitta en lösning på detta mycket allvarliga problem.

– **Betänkande: Hans-Peter Mayer (A6-0475/2007)**

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Trots att det var många år sedan det inträffade kärnkraftsolyckor betalar vi fortfarande priset för gamla misstag. Omedelbart efter en kärnenergiolycka försvinner saker som vilt, bär och champinjoner tillfälligt från våra menyer för att sedan dyka upp igen bara ett kort tag senare. Det är viktigt att fastställa restriktiva gränsvärden. Det saknas dock fortfarande studier om strålningens effekter på människor, och det har heller inte bedrivits tillräckligt med forskning på det växande området genteknik.

EU måste utan dröjsmål ägna sig åt dessa viktiga och angelägna konsekvensanalyser, förbereda avvecklingen av kärnkraften och överlåta åt medlemsstaterna att fatta sina egna beslut om användningen av genteknik. Eftersom det i betänkandet inte togs tillräcklig hänsyn till ovannämnda punkter lade jag ned min röst.

– **Betänkande: Francesco Enrico Speroni (A6-0476/2007)**

Ian Hudghton (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Syftet med den gemensamma organisationen av marknaden för fiskeprodukter är att få en stabil marknad och säker inkomst för dem som är verksamma inom sektorn. Detta syfte liksom de syften som anges i EG-fördraget är aktningvärda och borde ha lett till välstånd inom Europas fiskesamhällen.

Dessvärre har de senaste 25 årens ökade centralstyrning från Bryssel i form av den gemensamma jordbrukspolitikens varit förödande för dessa samhällen. Det är inte möjligt att uppnå en blomstrande marknad med anställningstrygghet inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitikens, och fiskeförvaltningen måste återigen styras av de nationer som är beroende av fiske.

– **Betänkande: Ioannis Gklavakis (A6-0480/2007)**

Nils Lundgren (IND/DEM), *skriftlig*. – Jag röstade nej till betänkandet eftersom det handlar om bestämmelserna för den gemensamma jordbrukspolitikens som vi vill avskaffa. Den gemensamma jordbrukspolitikens behöver i grunden reformeras och vi har nu i ett par år manat till att den diskussionen måste starta snarast. Vi anser att EU redan 2010, efter den så kallade hälsokontrollen av långtidsbudgeten 2007-2013, bör inleda en nedskärning av jordbruksstödet.

Därför kan i regel inte Junilistans ledamöter rösta för de olika betänkandena inom jordbruksområdet som kommer på EU-parlamentets bord.

Diamanto Manolakou (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EL) Växthygien och certifiering av förökningsmaterial för fruktplantor och fruktträd är oerhört viktigt för producenterna eftersom det inledande arbetet med att anlägga en fruktträdgård, när det fullföljs på rätt sätt, är en garanti för en god produktion. Lagstiftningen behöver säkerligen anpassas efter utvecklingen i sektorn.

Trots att vi är för de flesta av ändringsförslagen till Ioannis Gklavakis betänkande har vi vissa reservationer och vi är emot de ändringsförslag som godkänner genetiskt modifierade förökningsmaterial, även som grundstammar, eftersom de medför risker för människors hälsa och för miljön. Det finns ännu inga vetenskapliga studier som garanterar att de inte har några effekter. När det gäller import från tredjeländer håller vi med om att det inte bör göras några avsteg eftersom det finns risk för spridning av patogena organismer i EU, med återverkningar för produktion, produktkvalitet och jordbruksinkomster.

– **Betänkande: Ieke van den Burg (A6-0469/2007)**

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Vi försvarar tillämpningen av subsidiaritetsprincipen. Därför håller vi med om att gemenskapen inte bör inkräkta på medlemsstaternas befogenheter. Så är till exempel fallet med tjänster som tillhandahålls lokalt och som inte omfattar gränsöverskridande verksamhet och därför i princip inte har någon effekt på den inre marknaden. Därför måste varje medlemsstat ha full handlingsfrihet i fråga om indirekt beskattning och fastställande av mervärdesskattesatser.

Även om rådet beslutar om ett slutgiltigt system för beskattningen av transaktioner inom gemenskapen bör medlemsstaterna kunna tillämpa reducerade skattesatser, eller eventuellt till och med skattefrihet, för basvaror och bastjänster som mat och läkemedel, för tillhandahållande av lokala tjänster, däribland tjänster och tillhandahållande av varor som är förknippade med utbildning, välfärd, social trygghet och kultur.

Även om det fattas beslut om ett slutgiltigt system för beskattningen av transaktioner inom gemenskapen före utgången av 2010 bör medlemsstaterna kunna tillämpa reducerade mervärdesskattesatser för att förstärka förekomsten och bevarandet av tjänster som tillhandahålls lokalt samt deras funktion i den formella ekonomin.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) För en gångs skull är vi frestade att rösta för ett betänkande från parlamentet om mervärdesskatt. Enligt betänkandet bör man överge målet om slutgiltiga bestämmelser som bygger på beskattningen i konsumtionslandet, och den målsättningen motiverar i sig den ökade harmoniseringen av momsstatser. I betänkandet förordar man också en tillämpning av subsidiaritetsprincipen, vilket skulle ge medlemsstaterna möjlighet att tillämpa momsfrihet för tjänster som tillhandahålls lokalt, till exempel restaurangverksamhet eller andra aspekter, som en lösning på sociala mål, utbildningsmål och kulturella mål. Man försöker även bibehålla många undantag som skulle ha löpt ut 2007, fram till 2010. Vi stöder allt detta.

Vi stöder emellertid inte önskan att bibehålla europeisk lagstiftning om mervärdesskatter eller önskan att garantera identiska skattesatser, oavsett vad som händer, för att förenkla handels- och tullregler för handeln inom EU. Beskattning är enskilda länders eget ansvar och de skillnader som finns i fråga om en viss typ av skatter vägs ofta upp av ojämlikheter i en annan. De är därför inte alltid obefogade.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Under den pågående debatten om tillfälliga mervärdesskattesatser ombads Europaparlamentet avge ett yttrande över förlängningen av de tillfälliga bestämmelserna för dessa skattesatser. Vi ska rösta om yttrandet i dag. Det är aningen sent eftersom vi är medvetna om att EU har beslutat att fortsätta tillämpa förmånliga mervärdesskattesatser efter den 1 januari 2008. Trots det anser jag att det är ett mycket viktigt yttrande.

Det är verkligen rätt beslut för de länder som anslöt sig till unionen 2004 och vi stöder det helt och hållet. Parlamentet är tydligt i sitt yttrande i frågan och förespråkar att vissa tillfälliga bestämmelser om mervärdesskattesatser ska bevaras. Beslutet förtjänar ett brett stöd.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för Ieke van den Burgs betänkande om mervärdesskatt. I betänkandet framhålls betydelsen av subsidiaritetsprincipen i skattefrågor och anges med rätta att principen ska gälla för icke-gränsöverskridande tjänster som följaktligen inte påverkar den inre marknaden.

Jean-Claude Martinez (NI), skriftlig. – (FR) Kommissionen lyckas aldrig göra rätt i momsfrågan. På 1980-talet krävde Lord Cockfield i sitt betänkande en rad olika momssatser. Det fanns i själva verket endast en minimisats på 15 procent, en ordinarie sats på 5 procent och en lägre sats.

Då ville kommissionen att den momssats som tillämpades i ursprungslandet skulle gälla. I praktiken tillämpades destinationslandets momssats. Det var ett tillfälligt system som blev ett permanent system: den så kallade Bolkesteinmomsen infördes inte. Nu hade man lägre momssatser för franska restaurangföretag, cd-skivor och verksamheter som genererade arbetstillfällen.

Kommissionen gav efter, åtminstone tillfälligt, i sin förteckning i bilaga H till det sjätte direktivet 1977, eftersom den insåg att tyskar knappast skulle köra sin Mercedes över gränsen för att äta lunch på en restaurang med låga momssatser.

Det var verkligen synd att kommissionen inte insåg 1993 att moms inom gemenskapen utan gränskontroller var en outtömlig källa till omfattande bedrägeri. Majoriteten av kommissionens tjänstemän kan inte förstå den filosofiska logiken i mervärdesskatten, som är en intelligent skatt eftersom den är ekonomiskt neutral. Därför har kommissionens lagstiftning på området ständigt misslyckats de senaste 20 åren.

Joseph Muscat (PSE), skriftlig. – (MT) Jag vill uppmärksamma de två ändringsförslag som jag lade fram och som har godkänts i det slutliga betänkandet.

I det första förslaget står det att varje medlemsstat bör ha rätt att tillämpa reducerade mervärdesskattesatser, eller i undantagsfall eventuellt till och med skattefrihet, för basvaror och bastjänster som mat och medicinsk behandling, av sociala och miljömässiga skäl och för konsumentens bästa.

I det andra förslaget står det att det bör vara möjligt att tillämpa reducerade mervärdesskattesatser, eller till och med skattefrihet, för varor som är förknippade med utbildning, social trygghet och kultur.

För närvarande är det redan möjligt att tillämpa reducerade momssatser för varor som är förknippade med utbildning. Ändringsförslaget underbygger detta.

Jag väddar till ministerrådet att följa Europaparlamentets politik.

– **Betänkande: Gianni De Michelis (A6-0484/2007)**

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi har lagt ned våra röster om det här betänkandet på grund av tveksamheterna kring bildandet av Artemis och kring dess drift och förvaltning. Bildandet av gemensamma företag inom ramen för offentlig-privata partnerskap, såsom sker genom inrättandet av Artemis för att genomföra ett gemensamt teknikinitiativ, vilket anges i betänkandet, går bland annat ut på att använda offentliga medel för privata ändamål och intressen, medan det inte tycks finnas något samarbete i den andra riktningen, vare sig finansiellt eller i fråga om kunskapsutbyte.

Här tycks målen vara motstridiga eftersom pelaren för privata initiativ bygger på vinstackumulering medan pelaren för allmänna tjänster bygger på att främja allmänintresset och på att ta hand om befolkningens oro.

Vi anser att investeringarna i forskning, särskilt på området integrerade IT-system, är nödvändiga för teknikutvecklingen i EU.

Janusz Lewandowski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Fru talman! Artemis är det första av fyra förslag på gemensamma företag med ett gemensamt mål och motiv. De andra är Clean Sky, Eniac och Initiativet för innovativa läkemedel. Alla fyra företagen har till och med ett gemensamt huvudkontor i Bryssel, som fortfarande är flamländarnas och vallonernas gemensamma huvudstad.

Parlamentets budgetutskott uttryckte sitt stöd för de fyra nya institutionerna inom det sjunde ramprogrammet. Det gjorde det i förhoppningen om att den framtagna modellen med offentlig-privata partnerskap kommer att visa sig vara mer realistisk än Galileoprogrammet. Det bör dock observeras att tidsramen och budgeten för Artemis och de andra gemensamma företagen (2008–2013) inte överensstämmer med de finansiella standardbestämmelser som fastställts i den sjuåriga budgetramen 2007–2013. Det kan ge upphov till vissa problem i framtiden.

Vi konstaterade också att det har anslagits en relativt liten summa till administrativa kostnader i översikten över totala utgifter för de fyra gemensamma företagen, nämligen 84 miljoner euro för åren 2008–2017. Det utgör omkring 3,5 procent av de totala utgifterna och befäster vår oro. Frågan om att utöka antalet institutioner inom EU är dock fortfarande en öppen fråga och handlar inte bara om den institutionella ombildningen inom det sjunde ramprogrammet.

– **Betänkande: Françoise Grossetête (A6-0479/2007)**

Miroslav Mikolášik (PPE-DE), - (SK) Initiativet för innovativa läkemedel är ett unikt initiativ som togs av kommissionen och av europeiska läkemedelsbranschorganisationen EFPIA (European Federation of Pharmaceutical Industries and Association) och som kommer att ha en budget på 2 miljarder euro fram till 2013. Därför röstade jag också för betänkandet.

Jag är övertygad om att partnerskapet mellan den privata och offentliga sektorn kommer att hjälpa oss att påskynda spridningen av bättre och säkrare läkemedel.

Det gläder mig att Initiativet för innovativa läkemedel kommer att förbättra villkoren för forskning och därmed chanserna att utveckla bättre läkemedel för behandling av försummade sjukdomar.

För det andra är jag som medlem i organisationen för små och medelstora företag mycket glad över detta första offentlig-privata partnerskap som omfattar finansiering av samarbete mellan små och medelstora företag, universitet, forskningscentrum, akademier och föreningar som är medlemmar i EFPIA.

Denna finansieringsmetod kommer antligen att innebära att man får tillgång till de resurser som behövs och därigenom skapa ett gynnsamt klimat för forskning i EU och öka dess konkurrenskraft. Våra medlemsstater bör förvänta sig resultat...

(Talmannen avbröt talaren.)

Zuzana Roithová (PPE-DE), - (CS) Fru talman! Jag hör till dem som är kritiska till bristen på samarbete mellan stora bolag och universitet. Jag motsätter mig även att det finns så lite resurser för forskning inom EU på grund av att det här, till skillnad från i Förenta staterna, endast är en tredjedel av pengarna som kommer från den privata sektorn. I dag skickar vi antligen ett mycket positivt budskap från Strasbourg till den europeiska forskarvärlden genom att anta en sjuårig plan för innovativa läkemedel till en kostnad av 2 miljarder euro. Företagets format är innovativt i sig eftersom det består av ett partnerskap mellan den privata och offentliga sektorn. Det innebär att resurserna kan fördubblas och det bidrar även till att förena

forskningsmålen. Jag anser att det kommer att ge ny kraft åt kunskapshandling, utbildning och yrkesutbildning. Jag är övertygad om att vi kan vända utvecklingen med minskad effektivitet i den europeiska läkemedelsindustrin och åstadkomma en mer lättillgänglig, högkvalitativ behandling, särskilt av cancer och Alzheimers sjukdom. Jag vill tacka föredraganden för att hon har lyckats få igenom betänkandet vid andra behandlingen.

Françoise Grossetête (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Som föredragande är jag mycket nöjd över att betänkandet om upprättandet av det gemensamma företaget för Initiativet för innovativa läkemedel har antagits.

Genomförandet av detta offentlig-privata partnerskap mellan EFPIA och kommissionen är ett mycket lovande framsteg för storskaliga forskningsprogram. Kommissionen är skyldig att se på EU:s behov ur en annan vinkel.

Initiativet för innovativa läkemedel kommer att ha en total budget på 2 miljarder euro 2008–2013. Kommissionens bidrag på 1 miljard euro kommer att gå till små och medelstora företag och universitet. I gengäld kommer stora företag att betala ett lika stort bidrag in natura. De kommer att engagera små och medelstora företag och universitet genom att förse dem med verktyg och metoder för att bättre förutspå om läkemedel är oskadliga och verkningsfulla, intelligenta infrastrukturer och kunskapshandling.

Samarbetet mellan ledande företag, småskaliga forskningscentrum, små och medelstora företag och universitet kommer att bidra till att forma forskningsprojekten. Initiativet för innovativa läkemedel kommer också att förbättra kunskapsutbytet på universitet och företag och öka de små företagens roll inom den europeiska forskningen.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Frågan om innovativa läkemedel ligger mig särskilt varmt om hjärtat eftersom jag i Polen är aktivt engagerad i att hjälpa barn som lider av ovanliga ärftliga sjukdomar. Tyvärr omfattas dessa barn inte av några sjukförsäkringsprogram och de läkemedel som de behöver är alltför dyra. I de flesta europeiska länder återbetalas kostnaderna för de läkemedel som behövs för att hålla sådana barn vid liv och ge dem möjlighet att leva så normala liv som möjligt.

Som ledamot av Europaparlamentet inser jag hur viktigt det är med ett europeiskt perspektiv på hela läkemedelsfrågan. Jag syftar på innovation, EU:s stöd till forskning och forskare och på att EU uppmuntrar läkemedelsföretagen att ta fram nya läkemedel. Jag anser att Françoise Grossetêtes betänkande är mycket viktigt.

Jag håller med om att EU måste övergå till en ny och effektivare metod för att hantera forskning och innovation som är inriktad på att främja den ekonomiska utvecklingen på vår kontinent och hjälpa våra medborgare och i vissa fall till och med rädda livet på dem. Kommissionens förslag att upprätta gemensamma teknikinitiativ kommer att harmonisera och förenkla projektfinansieringen.

När det gäller forskningsprogram om innovativa läkemedel är det viktigt att få med sig små och medelstora företag, universitet, patienter, sjukhus och läkemedelsindustrin för att se till att läkemedlen blir säkrare, billigare och mer lättillgängliga. De offentlig-privata partnerskap som kommissionen har föreslagit är därför en utmärkt lösning. De utgör ett nytt alternativ för läkemedelsforskningen.

– **Betänkande: Lena Ek (A6-0483/2007)**

Teresa Riera Madurell (PSE), skriftlig. – (ES) Den spanska socialdemokratiska delegationen röstade för Lena Eks betänkande om bildandet av det gemensamma företaget Clean Sky. Jag vill dock klargöra att de grundläggande principerna om öppenhet och insyn noga måste iaktas i alla gemensamma teknikinitiativ. När det gäller Clean Sky har den spanska socialdemokratiska delegationen framför allt alltid förespråkats att det behövs öppna och konkurrensutsatta anbudsförfaranden för att se till att alla deltagare i alla medlemsstater har lika möjligheter utifrån kompetens.

Mot bakgrund av allt detta vill den spanska socialdemokratiska delegationen klargöra att företaget Clean Sky inte får fungera som prejudikat för framtida gemensamma teknikinitiativ eller för andra instrument inom det sjunde ramprogrammet. Delegationen anser att det är nödvändigt att alla medlemsstater deltar på lika villkor.

– **Betänkande: Ioannis Varvitsiotis (A6-0454/2007)**

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Som EU-medborgare har vi en rad rättigheter, bland annat rätten till diplomatiskt och konsulärt skydd. Alla EU-medborgare kan få skydd av en annan medlemsstats

diplomatiska och konsulära myndigheter om deras land inte har någon ambassad eller något konsulat på ett tredjelands territorium.

Frågan blir ännu mer relevant om vi betänker att det endast finns tre länder – Kina, Ryssland och Förenta staterna – där samtliga EU-medlemsstater har diplomatiska och konsulära representationer.

Bortsett från att medlemsstaternas representation i tredjeländer kan variera kraftigt finns det också fall där det inte finns någon representation alls (till exempel Maldiverna).

Jag stöder detta initiativ som syftar till att se till att bestämmelserna i artikel 20 i EG-fördraget och artikel 46 i stadgan om de grundläggande rättigheterna kan användas effektivt i praktiken genom att lägga grunden för en verkligt harmoniserad grundläggande rätt till diplomatiskt och konsulärt skydd för alla EU-medborgare, oavsett nationalitet.

Det är även positivt att det genom Lissabonfördraget inrättades en europeisk avdelning för yttre åtgärder med egna befogenheter och ansvarsområden.

Jag håller med om att det är nödvändigt att informera folket och stöder inrättandet av ett gemensamt europeiskt larmnummer som innebär att EU:s medborgare kommer att kunna få den information som de behöver, särskilt i kris- och nödsituationer.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för Ioannis Varvitsiotis betänkande om att förbättra det diplomatiska och konsulära skyddet av EU-medborgare som bor eller reser i länder där deras hemland inte har någon beskickning. För närvarande har mitt hemland, Skottland, ingen självständig diplomatisk beskickning någonstans i världen. Enligt min mening kommer situationen förmodligen att förändras de närmaste åren och jag ser fram emot att Skottlands representanter i utlandet kommer att finnas där för alla EU-medborgare i nödens stund.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Fallet med teddybjörnen Muhammad har visat oss än en gång hur lätt det är att hamna i knipa i ett främmande land. Det behöver inte alltid ens röra sig om en naturkatastrof, en olycka eller ett förlorat pass. Det kan räcka med ett kulturellt missförstånd. Det kommer fortfarande att finnas en hel del kvar att göra på området. I Turkiet till exempel, som är ett land som ansöker om medlemskap i EU, kan det vara farligt för västerländska resenärer – vilket en mycket färsk undersökning visar – eftersom det ofta proklamerade skyddet av minoriteter endast förekommer på pappret och läget i själva verket har förvärrats.

Två saker behöver därför göras. Den första är att inrätta ett gediget nätverk av utlandsmyndigheter som kan ge stöd åt våra medborgare. Den andra är att se till att den resande allmänheten inte bara är medveten om ambassadörernas uppdrag utan även vet att de kan söka stöd hos alla EU-länders ambassader. Mot bakgrund av detta röstade jag för den planerade handlingsplanen.

Bogusław Rogalski (UEN), skriftlig. – (PL) Det finns bara tre länder i världen där alla EU:s medlemsstater har diplomatiska och konsulära representationer, nämligen Kina, Förenta staterna och Ryssland. Det finns ingen representation överhuvudtaget på vissa populära turistmål.

Enligt kommissionens initiativ har varje EU-medborgare rätt till diplomatiskt och konsulärt skydd från vilken annan medlemsstat som helst med representation i ett tredjeland, på samma villkor som medborgarna i denna andra medlemsstat. Det här är dock endast relevant om hemlandet inte har någon ambassad eller diplomatisk representation i landet. Jag är för en sådan lösning.

Mot bakgrund av innehållet i den andra delen av förslaget till resolution var jag dock tvungen att rösta emot det. Ömsesidigt praktiskt diplomatiskt och konsulärt skydd i begreppets vidaste betydelse får inte innebära att man åtar sig en annan medlemsstats befogenheter. Tyvärr är det vad man försöker åstadkomma med förslaget till resolution.

Ewa Tomaszewska (UEN), skriftlig. – (PL) Jag lade ned min röst i omröstningen om diplomatiskt och konsulärt skydd för medborgare i EU:s medlemsstater. Självklart vill jag emellertid att det ges sådant skydd.

Den 11 september 2007 misshandlade och grep belgisk polis Europaparlamentsledamoten Mario Borghezio framför Europaparlamentsbyggnaden, trots att han legitimerade sig som Europaparlamentsledamot och informerade polisen om sin parlamentariska immunitet. Händelsen visar att det inte är nödvändigt att åka till tredjeländer för att inse att det skydd som ges inte är så bra som det skulle kunna vara, inte ens för parlamentsledamöter. Jag anser att vi först bör ta tag i situationen i vår närmaste omgivning.

- Betänkande: James Elles (A6-0493/2007)

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Den sjunde ändringsbudgeten för 2007 innehåller ytterligare 4 324,8 miljoner euro i intäkter samt en minskning av utgifterna med 1 651,4 miljoner euro, vilket gör det möjligt för medlemsstaterna att minska sina bidrag till gemenskapens budget med cirka 5 976,2 miljoner euro.

Medan intäktsökningen i stor utsträckning beror på moms- och BNI-saldona, är underutnyttjandet av budgeten den främsta orsaken till den avsevärda utgiftsminskningen. Nedskärningarna påverkar främst rubrikerna sammanhållning, fiske, miljö och jordbruk.

Att många operativa program i strukturfonderna för perioden 2007–2013 (och andra perioder) har antagits sent är kommissionens och rådets förklaring till varför man inte använder de anslag som avsatts för 2007. Dessa summor har dock inte överförts till 2008 års budget för att öka respektive anslag för dessa politikområden. Det har noterats att de summor som förutses för dessa poster i 2008 års budget är inom ramen för vad man kom överens om i den fleråriga budgetramen 2007–2013.

Att dessa summor inte finns med i gemenskapens budget är mycket oroande. Detta bör undersökas mycket noga eftersom 2007 är det första året för den nya budgetramen 2007–2013 och eftersom regeln N+2 fortfarande tillämpas i den tidigare budgetramen. Enligt denna regel måste anslagen användas helt och hållet under 2008.

- Betänkande: Christopher Heaton-Harris (A6-0466/2007)

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Vi lever på 2000-talet och vi har inget annat val än att anpassa oss till nya och snabbt föränderliga omständigheter.

Därför välkomnar jag varmt Christopher Heaton Harris betänkande om att införa en papperslös miljö för tullen och handeln.

Bestämmelserna i betänkandet är mycket relevanta i det moderna Europa och de bör införas så snabbt som möjligt. Det handlar om verktyg för att skapa en ny arbetsmiljö inom tull och handel. Jag syftar på att inrätta en papperslös miljö. Det är oerhört viktigt, i synnerhet för att hjälpa våra tjänstemän som vacklar under kraven på onödigt pappersdokumentation. Vi bör också tänka på frågor som gäller miljöskydd och på hur många träd som måste offras för att man ska kunna bemöta efterfrågan på papper för detta syfte.

Jag anser att det är oerhört viktigt och brådskande att man inför elektroniska tullsystem. Jag förespråkar också att man inrättar så kallade "Single Window" och "One-Stop Shop". Jag är övertygad om att EU bör investera mer i denna sorts lösningar. Annars blir uttalandena i Lissabonstrategin bara tomma ord.

Zuzana Roithová (PPE-DE), skriftlig. – (CS) Vi ställs nu inför ett allvarligt problem, nämligen att försöka kontrollera den enorma mängden importerade varor, främst från Asien. För att lösa detta problem krävs elektroniska, sammanlänkade tullsystem. Elektronisk handel och elektroniska tullar är nödvändiga för att den europeiska marknaden ska kunna vara effektiv, och det var de även innan man införde den moderniserade tullkodexen. Jag skulle vilja påpeka att vi också behöver ett system för att stoppa de varor som inte följer den europeiska säkerhetsstandarderna och hindra att dessa varor kommer in i EU. Genom betänkandet som vi antog i dag kommer vi att kunna kontrollera importen mycket mer effektivt. Dessutom tas "single window" och one-stop shop upp i betänkandet. Genom dessa mekanismer kommer informationen om internationella transaktioner inte bara att bli tillgänglig för tullmyndigheter, utan också för leverantörer, köpare och åkerier. Systemet kommer också säkerligen att användas av de nationella övervakningsorgan som är ansvariga för att kontrollera säkerheten hos varor på marknaden. Kommissionen har saktat ner systemets genomförande till tre stadier som ska införas om 3, 5 och 6 år. Jag är dock rädd för att det krävs mycket snabbare handling, och jag hoppas att det snart kommer att utövas påtryckningar på kommissionen så att den ser över sitt beslut.

- Betänkande: Marie-Noëlle Lienemann (A6-0389/2007)

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Jag är glad över att Östersjön, det mest förorenade havet i Europa, har utsetts till ett pilotområde för införlivandet av ramdirektivet om en marin strategi.

Enligt Europaparlamentets och rådets direktiv ska medlemsstaterna införliva ramdirektivet om en marin strategi, genom att utarbeta en integrerad ram för marinpolitik i Östersjöregionen.

Nio länder i Östersjöregionen är EU-medlemmar och det finns bara ett tredjeland – Ryssland. Planerna på att bygga en rysk-tysk gasledning som ska gå genom hela Östersjön gör att man tvivlar på att Östersjöområdets miljöstatus kommer att ha förbättrats till 2010. Vi kommer alla att drabbas av följderna av denna gaslednings byggande och drift. Havsvattnet kommer att användas för att testa trycket i gasledningen och därefter kommer det att pumpas tillbaka ut i havet.

Dessutom utgör kemiska vapen från andra världskriget, som ligger på havsbotten, också en fara.

Jag stöder betänkandet, men ändå har jag svårt att föreställa mig den integrerade gemenskapsramen för att förbättra Östersjöns miljöstatus. Dessutom bör vi, anser jag, engagera Ryssland i utvecklingen och införlivandet av ramen.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Marie-Noëlle Lienemanns andrahandsbehandlings-rekommendation (A6-0389/2007) om rådets gemensamma ståndpunkt inför antagandet av Europaparlamentets och rådets direktiv om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på havsmiljöpolitikens område (Ramdirektiv om en marin strategi).

Kompromissen som har uppnåtts mellan Europaparlamentet och rådet kommer att göra det möjligt att inrätta en ram som skyddar och bevarar den marina miljön, förhindrar att den försämras och, om möjligt, återställer miljön inom de områden där den har påverkats negativt.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I dag antog vi andrahandsbehandlings-rekommendationen om den gemensamma ståndpunkten inför upprättandet av en ram för gemenskapens åtgärder på havsmiljöpolitikens område.

Med tanke på de ekonomiska, sociala och miljömässiga aspekterna tycks det vara ganska viktigt att utforma en politik för havsmiljön. Inom denna politik är det nödvändigt med samarbete och samordning mellan de olika länderna, samtidigt som alla behåller sin fulla suveränitet över sitt territorium och sina resurser. Det centrala är dock att medlemsstaternas suveränitet respekteras, i synnerhet deras exklusiva ekonomiska zoner och deras förmåga att anta självständiga åtgärder för att skydda sina resurser.

Därför får vi inte glömma att det föreslagna "reformfördraget" innehåller en klausul som syftar till att ge EU exklusiv behörighet att förvalta marina resurser inom den gemensamma fiskeripolitiken.

Dessutom måste man också tänka på att marina föroreningar och intensiv sjötransport påverkar fiskeverksamheten och skyddet av marina resurser. Därför är fiskarna de första som vill skydda och återskapa de marina resurserna. Åtgärderna för beståndens återhämtning måste således också innehålla ekonomisk och social kompensation till branschen och dess arbetstagare.

Françoise Grossetête (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade mot betänkandet, som uppmuntrar medlemsstaterna att vidta de nödvändiga åtgärderna för att uppnå "god miljöstatus" i marina frågor 2010.

I den marina miljön finns det många viktiga resurser och dess ekosystem står för viktiga saker som klimatreglering och syreproduktion.

Politik för sjötransport, fiske, energi och till och med turism har utvecklats separat, vilket stundtals har lett till misslyckanden, inkonsekvenser eller konflikter mellan olika användare.

Det var följaktligen nödvändigt att utforma en mer global strategi, som innehåller alla aspekter som krävs för en hållbar utvecklingspolitik för Europas havsmiljö.

Medlemsstaterna måste utarbeta marina miljöstrategier i ett antal stadier för de vatten som faller under deras suveränitet. Senast 2015 ska man genom dessa strategier skapa ett åtgärdsprogram i syfte att uppnå god miljöstatus. Medlemsstater som delar en marin region eller delregion måste samarbeta för att samordna de olika beståndsdelarna i den marina miljöstrategin.

Grenelles miljöforum har betonat att det är viktigt att skapa havsparker, och detta arbete måste fortsätta. I betänkandet fastställs att man ska skapa skyddade områden, men man kunde ha varit mer restriktiv.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag kunde ge mitt stöd till det kompromisspaket som parlamentet antog i fråga om Marie-Noëlle Lienemanns betänkande om den marina miljön. För den framtida politiken på området är det viktigt att anta en holistisk och balanserad inställning. Den gemensamma fiskeripolitiken kanske kan utgöra ett exempel på hur man inte ska sköta den marina miljön. Förvaltningen av haven och sjöarna i Europa och resten av världen ska inte styras centralt från Bryssel. Jag inser därför att EU har en

värdefull roll att spela i havsmiljöpolitiken men anser även att man måste ta hänsyn till enskilda kustsamhällens behov och synpunkter.

- Betänkande: Holger Kraemer (A6-0398/2007)

Ryszard Czarnecki (UEN). - (PL) Fru talman! Jag röstade för betänkandet i egenskap av representant för ett av de åtta länder som mest direkt berörs, och jag är fullt medveten om vad det handlar om. Jag gjorde det eftersom den höga koncentrationen av partiklar i Polen ligger ovanför de tillåtna dagliga och årliga nivåerna. Schlesien är det värst drabbade området. Det är den mest industrialiserade regionen i landet. Jag anser att betänkandet verkligen är ett steg i rätt riktning när det gäller att skydda miljön i mitt land och framför allt i Schlesien.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) (*Anförandets inledning ohörbar*) ...och renare luft i Europa är ett mycket bra exempel på hur EU fungerar. Det gemensamma åtagandet baseras på artikel 251 i EG-fördraget. Genom direktivet förenklas lagstiftningen, flera andra direktiv ersätts och de tillåtna nivåerna för små partiklar i luften fastställs. Det är ett resultat av konsensus mellan politiska grupper, såväl som mellan länder. Dessutom är det ett exempel på en förnuftig begränsning av behörighet mellan EU och medlemsstaterna. Jag uppskattar föredragandenas arbete och jag är glad över att vi har antagit det moderna direktivet, som förenklar och stöder våra höga ambitioner inom området.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. - (PT) Jag röstade för Holger Kraemers andrahandsbehandlings-rekommendation (A6-0398/2007) om rådets gemensamma ståndpunkt inför antagandet av Europaparlamentets och rådets direktiv om luftkvalitet och renare luft i Europa. Jag gjorde det eftersom jag anser att den text som förhandlats fram mellan parlamentet och rådet i allmänhet är positiv, både när det gäller att skydda den allmänna hälsan och att skydda miljön.

I Europa dör 360 000 människor varje år på grund av luftföroreningar. Studier visar att effekterna av luftföroreningar framför allt påverkar barns hälsa. Därför måste luftkvalitetsplanerna innehålla åtgärder för att specifikt skydda sårbara befolkningsgrupper som barn.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. - (PT) Naturresursen "luft" blir varje dag alltmer förorenad, framför allt i tätorter och tätortsregioner i de EU-medlemsstater som har störst befolkningstäthet. Luftföroreningar är skadliga för ekosystem och för mänsklig hälsa, eftersom de orsakar sjukdomar i andnings-, hjärt- och kärlsystemen. Vi vet att barn, äldre och människor som lever i de mest befolkade och överbefolkade tätortsområdena eller nära stora vägar är extra sårbara.

Europaparlamentet har i dag, vid andra behandlingen, uttryckt sin syn på rådets gemensamma ståndpunkt om luftkvalitet och renare luft i Europa. Texten i den gemensamma ståndpunkten innehåller några av de förslag parlamentet lade fram vid första behandlingen. Det finns dock några punkter där rådets ståndpunkt är orubblig: till exempel accepterar man inte några ändringar av de åtgärder som rör dagliga och årliga gränsvärden.

För egen del har Europaparlamentet för avsikt att försvara tre huvudpunkter i sin ståndpunkt, nämligen att man inrättar mer ambitiösa mål och gränsvärden, att man är mer flexibel när man antar åtgärder vid källan och att man inrättar långsiktiga mål.

Françoise Grossetête (PPE-DE), skriftlig. - (FR) Jag röstade för betänkandet.

Av alla föroreningar så är det luftföroreningar som oroar den största andelen av den franska befolkningen, 54 procent. Därför är det viktigt att man ger allmänheten, i synnerhet allergiker, information dagligen om de partiklar som svävar i luften.

Som ordförande för Loires departementsnätverk för luftkvalitet är jag oerhört nöjd över att man har infört regleringar för finare partiklar. Dessa partiklar är ofta de mest skadliga och innan har de inte varit reglerade. Därmed kommer vi att kunna ta större hänsyn till ökningarna av andningssjukdomar som astma, bronkit och emfysem.

Vid bevarandet av kvaliteten på yttre luft får vi inte försumma luft i stängda utrymmen. Där tillbringar vi nämligen över 80 procent av vår tid. Liten vikt läggs på studier av luftkvaliteten inne i byggnader, även om det säkerligen har åtminstone samma inverkan på vår hälsa som luft utomhus.

Det nya direktivet innebär att medlemsstaterna också måste inrätta platser för partikeltester i tätortsområden. Detta är i linje med vårt arbete med Grenelles miljöforum i Frankrike.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för det kompromisspaket som olika politiska grupper tagit fram i fråga om Holger Krahmers betänkande om luftkvalitet. Luftförorening orsakar allvarliga hälsoskador i hela EU och leder till att tusentals människor dör i förtid. Kompromisspaketet omfattar krav på att kontrollera vissa fina partiklar och är förhoppningsvis ett steg i rätt riktning mot att förbättra luftkvaliteten och därmed även livskvaliteten för EU-medborgarna.

Jean Lambert (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Anledningen till att jag röstade för detta betänkande är inte att jag anser att det är ett tillräckligt stort steg för att åtgärda luftkvaliteten utan för att det åtminstone utgör ett litet framsteg, trots att en del parlamentsledamöter har försökt att försvaga detta skydd.

Nu inser vi vikten av att åtgärda mindre partiklar, som är så skadliga för människors hälsa, och har undvikit att förlänga genomförandeperioderna.

Lokala myndigheter har en mycket viktig roll att spela vid genomförandet av luftkvalitetsdirektiven, och dessa normer måste beaktas när man överväger nya utbyggnader – såsom utvidgning av flygplatser eller ny väginfrastruktur i närheten av skolor eller sjukhus.

Jules Maaten (ALDE), skriftlig. – (NL) ALDE-gruppen röstade i dag för överenskommelsen om luftkvalitet som innehåller strikta standarder för små partiklar. År 2015 kommer en maxgräns på 25 mikrogram för små partiklar (PM_{2,5}) att tillåtas. Man har också kommit överens om att vissa områden med höga koncentrationer kan beviljas en förlängning om de kan visa att de har gjort allt de kan för att förbättra luftkvaliteten och om de har en effektiv policy för källkontroll. Det är mycket viktigt för Nederländerna, eftersom byggnadsprojekten annars kommer att lamslås. I så fall kommer skyddet av folkhälsan och miljön att gå hand i hand med den ekonomiska utvecklingen.

I alla fall anser ALDE-gruppen att målet i kompromissen på 20 mikrogram PM_{2,5} före 2020 är ogenomförbart. Det är klokare att vänta till utvärderingen 2013 innan man sätter upp de senare målen.

- Betänkande: Josu Ortuondo Larrea (A6-0345/2007)

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Syftet med betänkandet är att förbättra driftskompatibiliteten hos gemenskapens järnvägssystem eller, med andra ord, att öka möjligheten att få tillstånd för ett tåg från en medlemsstat att resa igenom en annan medlemsstat.

Bortsett från andra viktiga aspekter som tagits upp, inklusive vissa tekniska aspekter, är det grundläggande målet i direktivet att man ska eliminera alla hinder för rörligheten för "gemenskapens tåg".

Man får inte glömma att man i betänkandet tar hänsyn till strategin att avreglera (och privatisera) järnvägstransporter i EU. Liksom i andra initiativ till gemenskapslagstiftning om transport är huvudmålet att eliminera alla hinder för en avreglering av internationella järnvägstransporter, i det här fallet genom att via harmonisering upphäva alla olika regler och krav som tillämpas för rullande material i varje land.

Slutligen bör det påpekas att harmoniseringen och förenklingen av de nationella förfarandena för godkännande samt principen om ömsesidigt erkännande inte får leda till att fler lämpliga regler som inrättats på medlemsstatsnivå åsidosätts eller att varje medlemsstats privilegium att bestämma om sådana regler upphävs.

Robert Navarro (PSE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Jose Ortuondo Larreas betänkande om att omarbete direktivet om driftskompatibilitet, eftersom driftskompatibilitet är nyckeln till förbättring av det europeiska järnvägssystemet. Järnvägstransporten kan nämligen bara bli konkurrenskraftig igen – i förhållande till framför allt vägtrafik – om den flyttas upp till en kontinental skala, och detta beror främst på tågens möjlighet att korsa gränser. Även om de administrativa hindren i stort sett har eliminerats har vi fortfarande några stora tekniska hinder kvar. Jag är mycket glad över att man kom överens om texten vid första behandlingen, eftersom snabba framsteg måste göras på området. Betänkandet, som nu gör driftskompatibilitet hos järnvägssystemet till en politisk prioritering, innebär säkerligen ett stort steg framåt för de europeiska järnvägarna.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Betänkandet om driftskompatibiliteten hos gemenskapens järnvägssystem, som vi har röstat om i dag, är främst viktigt eftersom det ger incitament till investeringar i järnvägstransporter. Det är dessutom oombärligt för att man ska kunna skapa verklig fri rörlighet inom det europeiska området.

De åtgärder som föreslagits för att förenkla driftskompatibiliteten hos gemenskapens lok är åtgärder som vi alla har väntat på. För att kunna skapa ett europeiskt transportområde utan gränser, och verkligen uppmuntra

till fri rörlighet för personer och varor, måste vi skapa de nödvändiga förutsättningarna så att man kan resa mellan Lissabon och Helsingfors med alla transportmedel.

Järnvägstransport måste kunna utvecklas till en helt och hållet fulljädrad partner för att målen i den gemensamma transportpolitiken ska kunna uppnås. Vi får inte glömma att tåg är ett säkert och miljövänligt transportmedel som gör det möjligt att transportera stora mängder gods och passagerare. Det är ett transportsätt som ligger i framkant i kampen mot luftföroreningar, vägolyckor och trafikstockningar. Därför röstade jag för betänkandet av min kollega Josu Ortuondo Larrea.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar initiativ som kan bidra till en väsentlig förbättring av järnvägssystemen över hela Europa. Östra England är i stort behov av förbättrad passagerar- och fraktkapacitet, och man bör ta bättre vara på möjligheterna att söka finansiering inom ramen för det transeuropeiska nätet för de linjer som sträcker sig till kusthamnarna. En annan aspekt är dock de förbipasserande tågen från kontinenten, som kan utgöra en chans för illegala migranter. Syftet med betänkandet är att främja den fria rörligheten för tåg genom att avskaffa tekniska och driftsrelaterade hinder. Säkerhetsaspekterna beaktas inte. Det fanns stora problem vid godsterminalen Frethun i norra Frankrike som påverkade driften av kanaltunneln fram till 2002, då säkerheten förstärktes. Eftersom denna fråga inte har beaktats stöder jag inte betänkandet.

- Betänkande: Jan Mulder (A6-0470/2007)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh och Inger Segelström (PSE), skriftlig. – Vi röstade för kommissionens förslag till direktiv. Vi anser att det behövs gemensamma bestämmelser för system med direktstöd och att det är positivt att man går allt längre bort från ett system där stödet var kopplat till produktionen och i stället går över till ett system där t.ex. landsbygdsutveckling, öppna landskap och kvalitet står i centrum.

Vi stöder kommissionens förslag till förenklingar. Ett förenklat förfarande är en väg att gå för att finna acceptans av jordbrukarna själva. I motsats till utskottet anser vi att kontroller är viktigt för att också legitimera systemet inför EU:s skattebetalare. Kontrollerna måste dock vara proportionerliga i förhållande till vad de syftar till att åstadkomma. Regelverken bör vara utformade så att de inte skall behöva leda till missförstånd.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi håller inte med om att man ska avveckla produktionsstödet till förmån för ett system med enhetlig ersättning till producenter, baserad på deras tidigare produktion, och därmed tvinga producenterna att uppnå målen i systemet med tvärvillkor. Detta system har lett till att små och medelstora bondgårdar samt familjebondgårdar har upphört med sin produktion. Landsbygdsområden har övergetts och den biologiska mångfalden har minskat, liksom chansen att uppnå målet för självförsörjning när det gäller livsmedel i vissa medlemsstater, framför allt i Portugal.

Vi håller dock med om att det behövs mer information inom jordbrukssektorn så att den kan anpassas till systemet med tvärvillkor. Vi anser också att det är viktigt att tillhandahålla adekvat utbildning för dem som inspekterar jordbrukarnas verksamhet. Inspektörerna bör ta hänsyn till faktorer som är atypiska för årstiden och till plötsliga händelser och i sådana fall minska kravet på att jordbrukarna följer reglerna, förutsatt att orsakerna inte beror på jordbrukaren själv.

Man bör ta hänsyn till hur viktig jordbruksverksamheten är. Jordbrukare utför verkligen en allmännyttig tjänst för samhället och därför måste stödåtgärderna, inklusive stödbetalning i god tid, behållas.

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Jordbruksutskottets ändringsförslag till kommissionens förslag är ömsom bra och ömsom mycket dåliga. Junilistan håller med om att det idag är för svårt för enskilda jordbruksföretagare att förstå innehållet i EU:s olika direktiv och förordningar på jordbruksområdet. En förenkling är absolut nödvändig.

Men jag vänder mig mot jordbruksutskottets förslag till skrivningar om att oanmälda kontroller inte är motiverade i systemet eftersom de skulle bidra till "en oproportionerligt stor men inte obefogad rädsla". Det måste finnas effektiva kontrollsystem när man betalar ut allmänna medel till enskilda. Det kan vi inte tumma på vilket Europaparlamentets jordbruksutskott av någon anledning önskar göra.

Jag har därför valt att rösta nej till Europaparlamentets resolution i denna fråga.

Diamanto Manolakou (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Förenklingen och minskningen av byråkratin är önskvärd, men här används det som en ursäkt för att övervaka jordbrukarna ännu mer.

En vid anpassning är därför en oerhört skenhelig idé eftersom det skulle innebära att man avsiktligt förbiser väsentliga frågor som rör miljön och folkhälsan, till exempel GMO (genetiskt modifierade organismer), och att man fokuserar på frågor som är mindre viktiga. När det gäller djurens välbefinnande är det här en ursäkt för att tjäna externa intressen, eftersom kostnaderna ökar utan att gemenskapen drar någon fördel av det.

När allt kommer omkring genomfördes en bred överensstämmelse i syfte att påverka miljön samt folk- och djurhälsan positivt, men i stället har den skapat en tung ekonomisk börda för jordbrukare och djuruppfödare. I vårt land är kostnaderna för anpassning av djuruppfödning oacceptabla för get- och fårbonder. De positiva följderna för miljön, folkhälsan och djurhälsan är försumbara, trots att man inom dessa områden effektivt skulle kunna ta itu med problemen om produktionsmetoderna anpassades efter djurens och växternas fysiologi. Om till exempel genmodifierade grödor, köttfoder, mineraloljor och hormoner förbjuds och om man systematiskt kontrollerar om det finns rester av bekämpningsmedel i jordbruksprodukterna, kan den allmänna hälsan och miljön verkligen bli mycket bättre.

12. Rättelser till avgivna röster och röstavsikter: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 12.40 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

13. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

14. Förslag till allmän budget 2008, ändrat av rådet (alla avsnitt) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Kyösti Virrankoski och Ville Itälä, för budgetutskottet, om rådets ändrade förslag till Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2008 (alla avsnitt) och ändringsskrivelsen nr 1/2008 (13659/2007 – C6-0341/2007) och 2/2008 (15716/2007 – C6-0435/2007) till förslaget till Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2008 (A6-0492/2007).

Ville Itälä, föredragande. – (EN) Herr talman! Som föredragande vill jag varmt tacka budgetutskottets ordförande Reimer Böge. Det är hans förtjänst att medlingen ledde till ett så balanserat resultat. Jag vill även tacka min medföredragande Kyösti Virrankoski för hans fantastiska samarbete under budgetprocessen. Jag är särskilt tacksam för att Kyösti Virrankoski möjliggjorde pilotprojekten till stöd för en hållbar utveckling av Östersjön.

Mitt främsta mål som föredragande för parlamentets och övriga institutioners budgetar var att en eventuell ökning skulle bli så liten som möjligt. Det är därför jag kallar denna budget "skattebetalarnas budget". Målet har uppnåtts och ökningen ligger under fyra procent.

(FI) Jag vill bara påminna alla om att artikel 48 i förslaget till resolution handlar om artikel 29 i Europaparlamentets ledamotsstadga. Administrationen har begärt att vi ska skicka ett brev till alla medlemsstaters regeringar och fråga hur de vill att ledamöterna ska förfara om de blir omvalda, med tanke på stadgan för nya ledamöter. Jag hoppas att mitt ändringsförslag angående detta går igenom och att frågan tas itu med via kvestorerna, eftersom det är det rätta sättet att ta itu med detta på.

Eftersom vi också har haft en allmän debatt om den här frågan skulle jag vilja säga att artikel 29, som rådet beslutat om, innebär att medlemsstaternas regeringar beslutar om de ska tillämpa de gamla eller de nya reglerna på omvalda ledamöter. Ledamöterna kan inte välja själva. Dessutom är det, eftersom det är en angelägenhet för kvestorerna, helt enkelt rätt att de också ska bestämma när brevet ska skickas.

Talmannen. – Kyösti Virrankoski har nu ordet i ytterligare två och en halv minut, i egenskap av föredragande.

Kyösti Virrankoski, föredragande. – (EN) Herr talman! Ursäkta, men har jag två och en halv eller fem minuter?

Talmannen. – Enligt mina anteckningar från sekretariatet finns det två föredragande och de har två och en halv minut var.

Mina damer och herrar! Det här är inte en gemensam debatt med två betänkanden och en föredragande som diskuterar varje betänkande, vilket ibland annars är fallet. Det är ett betänkande med två medföredragande, så de delar båda på de fem minuterna.

Hur som helst, herr Virrankoski, är ordet ert och försök att ge en sammanfattning. Som alla ledamöter vet är jag ganska flexibel med anförandetiden, och jag skulle vilja be er börja debatten för vi har redan förlorat en och en halv minut genom detta avbrott.

Kyösti Virrankoski, föredragande. – (FI) Herr talman! Hela summan för Europeiska unionens budget för nästa år är 129 149 700 000 euro för åtagandebemyndiganden och 120 346 800 000 för betalningsbemyndiganden. Även om det är en ökning med 5,71 procent utgör betalningarna endast 0,96 procent av BNI, dvs. 9,3 miljarder inom den fleråriga budgetramen.

Parlamentets ovillkorliga prioritet har varit budgetrubrik 1: hållbar tillväxt och konkurrenskraft. Parlamentet gjorde mycket för att främja finansiering av det tvååriga projektet för positioneringssystemet Galileo och Europeiska institutet för innovation och teknik. Vi lyckades med detta. Rådet samtyckte till en översyn av den fleråriga budgetramen så att Galileoprojektet skulle kunna finansieras helt genom EU:s budget. Det var inte längre fråga om att fortsätta med detta på ett vagt och fragmenterat sätt. Ett val måste göras i budgetförfarandet: att antingen fortsätta med alla resurser som krävs eller att avsluta projektet omedelbart.

Rådet valde att fortsätta, vilket var tur för Europas del. Vi vill tacka det portugisiska ordförandeskapet för detta, vilket möjliggjordes genom deras skickliga arbete. Vi tog de medel som behövdes till detta, 1,5 miljoner euro, från detta års oanvända jordbruksutgifter, och 200 miljoner euro från flexibilitetsmekanismen, och resten fick vi genom att prioritera och omfördela utgifter från rubrik 1a. Att rädda Galileoprojektet var en stor seger för parlamentet i budgetförfarandet.

Ett annat viktigt mål som uppnåddes var främjandet av EU:s yttre åtgärder. För detta erhöles 70 miljoner euro från flexibilitetsmekanismen. Allt detta behövs för sådana åtgärder som förberedelser för polisuppdraget i Kosovo och de fortsatt svåra utmaningarna för Palestina samt för att vara redo att inleda dessa åtgärder.

Budgetutskottet har inrättat en särskild reserv för att öka aktivitetsbaserad förvaltning. Detta återkommer vi till i resolutionen.

Ett särskilt problem är förvaltningen av strukturfonderna. Mer än hälften av de operativa programmen har ännu inte godkänts. Det är viktigt att de godkänns omedelbart.

Slutligen vill jag särskilt tacka företrädarna för det portugisiska ordförandeskapet för deras utmärkta arbete. Jag vill också tacka kommissionsledamot Dalia Grybauskaitė för hennes konstruktiva tillvägagångssätt och hennes initiativ. Jag vill också tacka budgetutskottets ordförande Reimer Böge, alla samordnare och alla ledamöter. Tack också till budgetutskottets ledamöter och ledamöterna i min egen grupp som kunde komma med goda resultat då budgeten utarbetades, trots att tidsfristen var knapp.

Med dessa ord överlämnar jag budgeten till parlamentet för diskussion under plenarsammanträdet.

(Applåder)

Talmannen. – Tack så mycket, Herr Virrankoski, och ursäkta missförståndet som kanske fick er att skynda på ert anförande en aning pga. tidsbrist.

Emanuel Santos, rådets ordförande. – (PT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är glad över att få delta i er debatt om andra behandlingen av budgeten för 2008. Jag har lyssnat noggrant till de två första anförandena och vill tacka för att ni lovordar vårt gemensamma arbete.

Som vanligt var budgetförfarandet för 2008 ytterst komplicerat och jag är glad över att kunna konstatera att ni har för avsikt att i 2008 års budget fullt ut följa den överenskommelse som våra båda institutioner ingick vid förlikningssammanträdet om budgeten den 23 november 2007. Överenskommelsen hade två, men lika viktiga målsättningar: för det första att ange ramen för upprättandet av 2008 års budget för att göra det möjligt för Europeiska unionen att fungera korrekt och för att EU-politiken ska kunna genomföras på korrekt sätt. För det andra att garantera finansieringen av Galileoprojektet, ett av de viktigaste projekt som Europeiska unionen har genomfört på politisk, industriell och finansiell nivå under de senaste åren. Låt mig i det här sammanhanget få säga att jag är stolt över den ledande roll som Europaparlamentet och rådet tillsammans har spelat i egenskap av budgetmyndighet med stöd av kommissionen i de övergripande överenskommelser som har uppnåtts om Galileoprojektet.

Den 23 november 2007 lyckades vi nå en överenskommelse om en gemenskapsbudget för ett sådant viktigt projekt, och därigenom påskyndades godkännandet av alla de andra rättsliga och tekniska aspekterna. Finansieringsbeslutet var tveklöst ett avgörande steg mot att leda in Galileoprojektet på dess slutliga bana.

Jag vill dessutom säga att rådet gläder sig över den överenskommelse som vi har nått om budgeten för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken för 2008. Det är en mycket viktig politisk prioritering för Europeiska unionen. Jag anser också att 2008 års budget som helhet är en balanserad kompromiss mellan å ena sidan nödvändig budgetdisciplin och solid finansiell förvaltning och å andra sidan vår plikt att uppfylla EU-medborgarnas förväntningar.

Låt mig få tillägga att detta tillfredsställande resultat endast har varit möjligt att uppnå tack vare synergier mellan deltagarnas insatser och det utmärkta och konstruktiva klimat som ända från början har kännetecknat hela processen.

Jag måste därför avsluta mitt anförande med att ta tillfället i akt och personligen tacka budgetutskottets ordförande Reimer Böge för hans uppriktighet och den vilja till dialog som han har visat under förhandlingarna, samt även de båda föredragandena Kyösti Virrankoski och Ville Itälä för deras konstruktiva interinstitutionella samarbete. Jag vill också tacka mina kolleger i Ekofinrådet och alla dem som har arbetat tillsammans med dem för deras kraftfulla stöd till ordförandeskapet. Jag vill särskilt tacka kommissionsledamot Dalia Grybauskaitė, som fullt ut har spelat rollen som neutral medlare, och sist, men inte minst, vill jag också tacka personalen vid de tre institutioner som deltog i de tre förhandlingarna för deras mycket värdefulla och professionella bidrag. Till er alla, tack så mycket.

Dalia Grybauskaitė, ledamot av kommissionen. – (LT) Gratulationer till er alla. Jag vill påminna er om att Europeiska kommissionen, då den lade fram förslaget till allmän budget för 2008, anslog den största andelen av utgifterna till investeringar i utveckling och ekonomisk tillväxt. Det är en oväntad punkt i Europas finansiella historia när medel som anslås till utveckling av den ekonomiska konkurrenskraften utgör den största andelen av budgeten.

Det är en ny, historisk egenskap hos EU:s budget och den återspeglar EU:s politiska prioriteringar – konkurrenskraft, ekonomisk tillväxt, sammanhållning och social harmoni.

En betydande del av förhandlingarna om 2008 års budget var nödvändigheten att fatta beslut om två innovativa transeuropeiska projekt – Galileoprojektet och utvecklingen av Europeiska institutet för teknik.

Budgetförhandlingarna har verkligen varit komplicerade. Den konstruktiva ståndpunkt som Europaparlamentet och kommissionen intagit har dock gjort det möjligt att uppnå positiva resultat.

Jag vill tacka Europaparlamentet och särskilt budgetutskottets föredragande, Kyösti Virrankoski, för att han har beaktat kommissionens förklaringar om vissa reserver. Vid första behandlingen lyftes dessa reservanslag. Jag skulle dock vilja påpeka att det fortfarande finns olösta problem som kommissionen har uppmärksammat parlamentet på.

(EN) Det finns dock fortfarande en del reserver som gör det svårare och mer komplicerat att genomföra budgeten, och jag hoppas de kan lyftas så snart som möjligt.

Det är särskilt två reserver som ger upphov till bekymmer, och jag vill uppmärksamma kammaren på dem. Genom den ena reserven minskas löneutrymmet för personal på huvudkontoret för politikområdet externa åtgärder med 17 miljoner euro, vilket innebär att kommissionen inte skulle kunna tillsätta några tjänster utan vara tvungen att införa anställningsstopp från och med januari. Det betyder dock att det skulle finnas 22 miljoner euro i den gemensamma reserven för personallöner, och jag hoppas verkligen att parlamentet kan tänka om i denna fråga under plenarsammanträdet.

När det gäller den allmänna reserven för löner på fem miljoner euro har kommissionen gjort ett fast åtagande om att överlämna den erforderliga studien av genomförandet av den verksamhetsbaserade förvaltningen och de rapporter som parlamentet efterfrågar om uppföljningen eller granskningen samt om genomförandet av artikel 44 i det interinstitutionella avtalet.

När det gäller den efterfrågade handlingsplanen om en omorganisering av samordnings- och stödåtgärderna vill jag dock på kommissionens vägnar vara mycket tydlig. Europaparlamentet kommer att få fullständig information om de olika stegen under uppföljningen av granskningen. Detta är en utfästelse från kommissionen. Jag vill dock betona att kommissionen inte kan inleda en stor omorganisation under det

sista året av mandatperioden, och den kommer därför inte att utarbeta någon handlingsplan i det avseendet. Större organisationsfrågor kan endast nästa kommission fatta beslut om.

Kommissionen avser att fortlöpande genomföra resultaten av den pågående bedömningen av de olika åtgärder som fastställts under granskningen. Vi använder en stegvis metod. Vi har börjat arbeta med kommunikationsåtgärderna, delegationsnätet, balansen och utformningen av kategorierna i kommissionens tjänsteförteckning. Detta har vi lovat och kommer vi att hålla.

Vi hoppas att parlamentet tar hänsyn till våra åtaganden och vår förmåga att uppfylla dem och att parlamentet omprövar sina förslag under omröstningen på torsdag.

ledamot av kommissionen. – (LT) Jag skulle vilja avsluta med att tacka Europaparlamentet, särskilt budgetutskottets ordförande Reimer Böge och budgetutskottets föredragande Kyösti Virrankoski, samt rådet, särskilt Emanuel Santos, för deras mycket effektiva samarbete och konstruktiva roll. Jag hoppas verkligen att dagens debatt kommer att visa sig ha varit värdefull och fruktbar och att den kommer att bidra till resultatet av omröstningen om Europeiska unionens budget för 2008.

Richard James Ashworth, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Budgeten för 2008 är ett bra resultat och jag måste gratulera mina kolleger i budgetutskottet till detta, särskilt ordföranden Reimer Böge och de två föredragandena Kyösti Virrankoski och Ville Itälä som enligt min mening har utfört ett utmärkt arbete. Jag håller med kommissionsledamoten om att denna budget är bättre anpassad till unionens skiftande prioriteringar och lämpligare för de utmaningar vi står inför.

Jag välkomnar att den utgör 0,96 procent av BNI och det gläder mig även att finansieringen av Frontex är bättre anpassad till de utmaningar som denna organisation står inför.

Det finns dock två orosmoment. Det första är Galileo, och även om det inte är min uppgift att uttala mig om detta projekts tekniska förtjänster kan och måste jag utan tvekan uttala mig om den budgetdisciplin som införs. Jag fann det oroväckande att den privata sektorn inte verkade vara särskilt villig att investera i detta projekt. Det verkar som om det finns lite eller inget utrymme alls för att överskrida kostnaderna och tidsplanen för projektet, vilket i princip är oundvikligt, och det bekymrar mig att den planerade affärsmodellen efter utvecklingsfasen lämnar mycket övrigt att önska.

Den andra frågan jag vill nämna är att denna budget hamnar i skuggan av revisionsrättens rapport. Jag måste säga att detta efter tretton misslyckade försök är något vi måste ta på största allvar. Detta skadar allvarligt allmänhetens syn på EU.

Två saker är glasklara. Nu vänder jag mig till ordförandeskapet, medlemsstaterna och kommissionen. De måste fästa större vikt vid att uppnå en positiv revisionsförklaring eftersom – jag säger det igen – det är mycket, mycket skadligt för synen på unionen. För det andra menar jag att det är dags för parlamentet att verkligen se till att villkoren i det interinstitutionella avtalet uppfylls.

Catherine Guy-Quint, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, ärade ordförande, mina damer och herrar! EU:s allmänna budget återspeglar de stora ekonomiska tendenser som karaktäriseras av pågående finansiella projekt. 120 miljarder euro kommer att avsättas till betalningsbemyndiganden, vilket utgör 0,96 procent av medlemsstaternas totala BNI. Det är en ganska blygsam del, och långtifrån de verkliga behoven för de politiska projekt som tillkännagivits av EU:s beslutsfattare i rådet, kommissionen och också här i parlamentet.

Vi har ofta här i parlamentet angett orsakerna till detta: nationell egoism som sätter den gemensamma båten i gungning, kommissionens överdrivna försiktighet när det gäller genomförandet av riktlinjerna för budgeten och EU:s allmänna oförmåga att presentera innovativa, realistiska projekt. I år har vi återigen – med ledning av våra utmärkta föredragande – däribland Kyösti Virrankoski – varit tvungna att finna lösningar för att utveckla en politik som vi anser är nödvändig och nya pilotprojekt som EU:s medborgare förväntar sig. I år har vi återigen fått se en smal ekonomisk ram för EU:s internationella åtgärder, vilket inte underlättar för oss när vi behandlar våra åtaganden om Palestina och Kosovo.

I år lyckades dock ett projekt övervinna denna rigiditet: Galileoprojektet. Jag vill särskilt tacka kommissionsledamot Dalia Grybauskaitė, Luis Romero Requena, Reimer Böge och Kyösti Virrankoski och hela budgetutskottet, både ledamöter och handläggare, vars fasta övertygelse och förhandlingsstrategi belönades genom finansieringsavtalet med rådet. Jag vill säga: "Som tur var var kommissionen och parlamentet där", men jag måste också betona det portugisiska ordförandeskapets och även Emanuel Santos betydelse. Han fick saker och ting att gå framåt tack vare sitt kunnande och sin förmåga att lyssna. Vi bör komma ihåg

att efter förhandlingarna är det hela Europa som har säkerställt att Galileoprojektet helt och hållet finansieras genom gemenskapsmedel. Tillsammans med Europeiska institutet för teknik uppgår paketet till 2,7 miljarder euro utan att någon EU-politik äventyras.

Detta exempel på gemensamt politiskt krav är ett sällsynt inslag i Europaparlamentets budgethistoria. Den socialdemokratiska gruppen tolkar detta som ett hoppgivande tecken, inte endast därför att EU:s satellitnavigeringssystem kommer att bli självständigt från och med 2013, utan också därför att det visar på Europaparlamentets förmåga att använda sin makt och fullfölja sitt ansvar då EU:s budgetmässiga framtid förbereds.

Anne E. Jensen, för ALDE-gruppen. – (DA) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr rådsordförande! På gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europas vägnar vill jag också betona det utmärkta förhandlingsresultat som vi kan glädja oss åt vid antagandet av 2008 års budget på torsdag. Jag gratulerar min kollega Kyösti Virrankoski i hans egenskap av föredragande för kommissionens budget. Han har lyckats göra vad många har trott varit omöjligt, nämligen att få till stånd en kompromiss om översyn av den fleråriga budgetramen och budgetplanen utan att vi har varit tvungna att kalla in stats- och regeringscheferna eller låta en storskalig dramatisk debatt äga rum sent i december.

Det förhandlingsresultat som ligger framför oss ger oss de miljarder som är nödvändiga för att finansiera satellitnavigeringssystemet Galileo utan att vi måste minska finansieringen till andra viktiga program. Det är jordbrukspengar som blivit tillgängliga, det är pengar från flexibilitetsmekanismen och pengar som annars inte skulle ha utnyttjats som nu används till att garantera att EU kan fortsätta framåt med den viktiga investeringen i Galileo. Pengarna kommer att ställa grundläggande infrastruktur och viktiga kunskaper till fullt förfogande för EU. Man har också fått fram extra pengar till Palestina och Kosovo genom att använda flexibilitetsmekanismen.

På det hela taget har vi kommit fram till en historiskt bra lösning här. Vi behöver en mer flexibel EU-budget, där vi varje år kan säkerställa finansiering till viktiga behov. Detta innebär inte nödvändigtvis en dyrare budget, utan en striktare tillämpning av bestämmelserna och fokusering på relevanta problem. Många personer har bidragit till den utmärkta lösningen. Dalia Grybauskaitė har väglett oss med både klokhet och auktoritet. Parlamentet har varit enigt och har garanterat stöd till kommissionens önskemål. Jag vill tacka budgetutskottets ordförande Reimer Böge för hans starka och handlingskraftiga ledarskap, och också samordnarna för de övriga grupperna för deras utmärkta samarbete. Jag vill också tacka Ville Itälä för hans goda insatser och det portugisiska ordförandeskapet för det arbete som utförts för att uppnå detta utmärkta resultat. Det har blivit en seger både för EU och för det sunda förnuftet.

Wiesław Stefan Kuc, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! I dag har vi diskuterat förslaget till Europeiska unionens budget för 2008 för sista gången. Diskussionen tycks motsvara våra förväntningar, men den hetaste debatten har som vanligt gällt budgetens storlek. Vi måste dock röra oss inom den överenskomna ramen och anpassa enskilda poster till den.

Vi strävade efter att beakta alla ändringsförslag, men ibland visade det sig vara omöjligt, eftersom de uteslöt varandra ömsesidigt. Jag är särskilt nöjd med att vi genom att avlasta Europas ansvar som en global partner har försökt öka resurserna till denna typ av åtgärder så mycket som möjligt. Med tanke på vad Salih Mahmoud Osman, mottagaren av Sacharovpriset, tog upp idag, förväntar sig världen helt säkert att Europeiska unionen ska agera.

I detta sammanhang skulle jag vilja säga att gruppen för nationernas Europa, på vars vägnar jag talar, kommer att rösta ja till det budgetförslag som lagts fram. Jag vill tacka alla kolleger för vad vi uppnått. Alla har varit delaktiga. Återigen –b tack till er alla.

Helga Trüpel, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Också för gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen är den avgörande frågan om EU:s budget verkligen är anpassad till de framtida behoven och kan möta de stora utmaningarna under de kommande åren, särskilt när det gäller vårt ansvar för utrikespolitiken, men också när det gäller forskning och utveckling, utbildning och naturligtvis kampen mot klimatförändringarna.

Vi anser inte att budgeten i sin helhet är tillräckligt bra för att möta dessa stora utmaningar. Vi är dock nöjda med att beslutet till förmån för Galileoprojektet nu har fattats. Det är något av en bro utifrån vilken vi kan gå vidare för att ändra budgeten och anpassa den på lämpligt sätt till framtiden, och det är också ett historiskt steg för Europeiska unionen att sätta ett sådant ambitiöst projekt på det industripolitiska området.

Jag anser att det är mycket viktigt, särskilt mot bakgrund av Lissabonagendan, att Europa inte överlämnar den nya tekniska utvecklingen, detta navigationssystem, till Förenta staterna eller Kina, utan att vårt mål ska vara att självständigt spela vår egen roll i världen och på världsmarknaden.

Jag anser därför att vi måste göra ännu mer under de kommande åren för att genomföra förändringarna och finna lämpliga sätt att bemöta de globala frågorna. Jag är också glad över att vi har lyckats omfördela resurser från Euratomprogrammet för att finansiera Galileoprojektet. Enligt min åsikt är det ytterligare ett framsteg att vi spenderar de pengar som finns på teknik som är bättre och mindre skadlig för miljön.

Jag skulle vilja tillägga att jag vill tacka ledamöterna i mitt utskott, Reimer Böge och de båda föredragandena för deras hårda arbete med denna budget. Jag anser verkligen att den är ett steg i rätt riktning.

Esko Seppänen, för GUE/NGL-gruppen. – (FI) Herr talman! I morgon ska vi anta EU:s budget för nästa år, en budget där betalningarna ligger klart under taket på 1 procent, för att inte tala om att de kommer att motsvara 1,24 procent av BNI. I det hänseendet är resultatet tillfredsställande för dem i vår grupp som vill spara pengar för skattebetalarna i sina egna länder. Å andra sidan finns det många i vår grupp som skulle ha velat att kommissionens budget skulle följa parlamentets politik när det gäller kommissionens användning av sina resurser, vilken tyder på bristfällig budgetdisciplin. Kommissionen försöker alltid hitta nya utgiftsområden, även om det inte är ett bra sätt att använda pengarna.

I vår grupp finns det också två olika inställningar till Galileoprojektet. En del personer vill att det ska finansieras genom EU:s budget, men andra vill helt förkasta Galileoprojektet på grund av den stora kostnaden. De fruktar att det kommer att ge lite valuta för de offentliga pengar som används. Eftersom de privata företagen har dragit sig ur är Galileoprojektets framtid nu beroende av finansiering från EU. Vår grupp är tveksam till militariseringen av Galileoprojektet, som ursprungligen var avsett endast för civil användning.

Vi är också tveksamma till ytterligare finansiering från EU:s budget till unionens utrikes-, säkerhets- och försvarspolitik. Vi ansluter oss till uppfattningen att EU är en fredsorganisation och att EU inte bör militariseras och bli en supermakt. Det är det EU kommer att bli om rådet vill lägga mer pengar på finansiering av den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Vi vill inte bli delaktiga i att EU:s budgetmedel används till att stödja det politiska arvet hos gamla övergångsstaterna i Afrika eller till olagligheter begångna av Förenta staterna, som har ägnat sig åt tortyr i Irak och Afghanistan.

Mot bakgrund av allt detta kommer vår grupp i vänskaplig anda att rösta nej till Kyösti Virrankoskis betänkande om budgeten.

Nils Lundgren, för IND/DEM-gruppen. – Herr talman! Jag vill uttala mitt beröm och tacksamhet för de ärade ledamöterna och föredragandena Kyösti Virrankoski och Ville Itälä. De har gjort ett mycket kompetent och ansvarskännande arbete och har därmed också kunnat hålla nere budgeten på lägre nivå än jag trodde var möjligt från början. Men de har naturligtvis tvingats arbeta inom de ramar som var givna för dem och jag vill påminna om att dessa ramar är orimliga.

För det första är alltså intäktssidan i stort sett given. Ungefär en procent av bruttonationalinkomsten ska gå till EU. Men så ska det inte gå till under vettiga förhållanden! Man borde först tänka ut vad EU ska göra, sedan se hur mycket detta kommer att kosta och till sist ta in de pengarna. Man tar inte in pengar först och undrar vad man ska kasta ut dem på. Det är en totalt felaktig start och det vet alla. Låt oss därför ändra på det!

För det andra vet vi att åtminstone 75 procent av de pengar som EU förbrukar går till helt onyttiga och skadliga ändamål. Vi har alltså oerhört mycket pengar att använda för nyttiga ändamål. Bortåt hälften går fortfarande i praktiken till jordbrukspolitik och ytterligare en fjärdedel till en tredjedel till det som kallas strukturella fonder på struktursidan. Ingenting av detta bör EU egentligen göra.

Det EU bör göra är att utveckla och övervaka regelsystem för den inre marknaden och för miljösamarbetet. Detta kostar förbluffande lite. Om vi går över till detta i framtiden kommer vi att kunna sänka EU-avgiften och ändå få pengar över till annat som EU borde göra. Dit hör enligt min uppfattning Galileo som nu blir finansierat. Det är en framgång. Vi bör satsa mycket på grundforskning eftersom vi då har en möjlighet att utveckla fusionsenergin. Detta är den stora uppgiften för EU, inte medel mot skogsbränder, strukturanpassning till globalisering och annat som är rena propagandapengar.

Sergej Kozlík (NI). - (SK) Herr talman, parlamentet, mina damer och herrar! Många av de gemensamma politikområden som får ekonomiskt stöd från EU:s budget är inte bra. De varken främjar en effektiv utveckling av Europeiska unionens produktionsstrukturer eller ökar deras konkurrenskraft.

Jordbrukssektorn, som omfattar nästan 40 procent av EU:s budget, är typisk i detta avseende. Med tanke på den allmänna utvecklingen förefaller EU:s gemensamma jordbrukspolitik vara mycket oflexibel och strikt. Den har förändrats till det sämre under historiens lopp genom många kompromisser som har lett till gradvisa eftergifter, framför allt till de stora medlemsstaterna.

Hittills har vi genom alla reformer mer eller mindre bevarat en ineffektiv fördelning av resurserna. Vi har fortfarande en situation där 80 procent av EU:s resurser används av endast 20 procent av företagen, som är koncentrerade till de gamla medlemsstaterna. Detta skapar ojämlika villkor för de nya medlemsstaterna och diskriminerar dem.

Detta strider helt klart mot de grundläggande marknadsreglerna att utforma de nationella anslagen på grundval av den så kallade historiska principen, vilket övervägs i samband med reformen av vinsektorn. Det måste garanteras att redskapen inom EU:s gemensamma jordbrukspolitik får rättvisa effekter och att medlemsstaterna får tillträde till EU:s budget och de nationella budgeterna på jämlika villkor.

Man säger att budgetarna reflekterar eller återspeglar den eftersträvade ekonomiska politiken. Jag är rädd att den del av EU:s budget som gäller jordbruket tyvärr återspeglar en snedvridning, och det beror inte på jordbrukspolitikerna i sig.

Salvador Garriga Polledo (PPE-DE). - (ES) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr rådsordförande, ärade föredragande, mina damer och herrar! Detta är ett bra budgetförslag, och vi alla borde gratulera oss själva till det. Det har dock sagts tillräckligt om innehållet i förslaget.

Jag vill tala om hur nöjd jag är med två aspekter: genomförandet av budgeten och det framgångsrika förlikningsförfarandet.

Jag börjar med genomförandet av budgeten. Jag tror att vi i år har lyckats ge mervärde åt pengarna från budgeten. Vi har fullföljt våra åtaganden mer framgångsrikt och vi har haft ett gott samarbete och ett bra informationsutbyte med Europeiska kommissionen. Jag tror att vi tryggt kan säga att genomförandet av budgeten har varit tillfredsställande för de flesta områden under 2007, och bland annat innebär detta att vi kan ha lägre reserver gentemot kommissionen än tidigare år. Detta leder i sin tur till ett betydligt smidigare förfarande, även om vi vet att vi befinner oss i ett av de första åren av den finansiella programplaneringen och den nya budgetramen. Det innebär att genomförandet av strukturfonderna kommer att ligga på en ganska låg nivå, men jag är säker på att takten kommer att öka.

Beträffande förlikningen, grunden för denna goda överenskommelse, vill jag återigen gratulera Europeiska kommissionen till all hjälp från kommissionsledamoten, Europaparlamentets delegation och naturligtvis det portugisiska ordförandeskapet, som arbetade på ett så sammanhållet sätt tillsammans. De har arbetat som ett riktigt lag och medlemmarna i laget kommer till och med hit i samma slipsar, vilket innebär att de verkligen arbetar som ett lag. Det är helt klart tack vare dem som vi har kunnat finansiera teknisk utveckling och skydda skattebetalarna genom att inte i alltför stor omfattning utnyttja betalningsbemyndiganden.

Vi borde inte ändra på detta koncept de kommande åren, och vi bör under de framtida förlikningarna om budgeten hålla i minnet att parlamentet företräder medborgarna och att de politiska grupperna uttrycker deras vilja. Vi får inte heller glömma att budgeten är en politisk handling i sig.

Jutta Haug (PSE). - (DE) Herr talman, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Budgetförfarandet för 2008 har visat hur stora framsteg Europaparlamentet kan göra i förhandlingar med rådet om vi är fast beslutna om att genomföra våra idéer om EU-politiken.

Vi har redan från början, efter det att idén om ett offentligt-privat partnerskap föll bort, sagt att Galileoprojektet måste finansieras med EU-medel med utgångspunkt från gemenskapsmetoden. Någonting annat hade varit oacceptabelt för Europaparlamentet. Parlamentet stod fast vid denna punkt och utövade sedan påtryckningar på rådet – och bröt ny mark genom att majoriteten röstade för förslaget – inte enhälligt, märk väl – för att godkänna kompromissen med oss, vilket inbegriper en så kallad mindre översyn. Jag säger detta som en tysk som är tacksam för vad det portugisiska ordförandeskapet har gjort.

Som ett resultat av detta kommer vi att kunna finansiera Galileoprojektet och Europeiska institutet för teknik till och med 2013. Jag är stolt över parlamentet, men glömm inte naturligtvis att kommissionen har varit mycket hjälpsam under detta budgetförfarande. Jag vill uppriktigt tacka er, fru kommissionsledamot, och all personal vid era enheter. Det råder ingen tvekan om att ni bidrog till att rådet fördes in på rätt väg, inte endast inom konkurrens- och innovationspolitiken, utan också när det gällde åtgärder på det utrikespolitiska

området. Vår kompromiss kommer nu också att ge oss tillräckligt med medel för EU:s åtaganden i Kosovo och Palestina.

Det är självklart att parlamentet har fått betala ett pris för detta framsteg. Ett anslag på 285 miljoner euro kommer under 2008 att avsättas till den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Eftersom det är 125 miljoner euro mer än anslaget för 2007 är vi väl medvetna om att budgetrubrik 4 kommer att vara ständigt underfinansierad tills slutet av den period som budgetramen omfattar. Hur glada vi i parlamentet än är inledningsvis över rådets ändrade ståndpunkt så måste vi också starkt betona att rådet inte bara har fortsatt att rikta in sig på sitt huvudsakliga mål att utbetala så lite som möjligt, utan faktiskt också har uppnått det målet. Summan av de planerade utgifterna uppgår till 120,3 miljarder euro, vilket endast utgör 0,96 procent av medlemsstaternas samlade bruttonationalinkomst, medan det i budgetramen står att summan ska utgöra 1,04 procent av BNI.

År 2008 kommer vi att ha en stram budget, även om vi hade föredragit något mer bekvämt. Desto större anledning till att vi för vår del bör ta gemensamma krafttag för att se till att kommissionen genomför de fleråriga programmen snabbt och korrekt, att kommissionen vidtar åtgärder enligt våra kommentarer om specifika budgetposter så att de överensstämmer med våra avsikter, att kommissionens ursprungliga bemötande av våra förslag till pilotprojekt och förberedande åtgärder blir att finna vägar att genomföra dem, i stället för att beskriva alla hinder som finns för att genomföra dem. Jag uppmanar alla ledamöter, däribland dem som sitter i särskilda utskott, att övervaka genomförandet av 2008 års budget på ett systematiskt och kritiskt sätt.

Låt mig få avsluta genom att framföra mitt uppriktiga tack till föredragandena, parlamentsledamöterna och sekretariatet för deras helhjärtade och konstruktiva samarbete under 2007. Jag hoppas att parlamentets ska visa samma solidaritet 2008 när jag har uppgiften att utarbeta ett förslag till betänkande.

Gérard Deprez (ALDE). - (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Först och främst vill jag lovorda och gratulera våra föredragande och huvudföredraganden, vår vän Kyösti Virrankoski, och hela delegationen från Europaparlamentet, vilken varit under sakkunnig ledning av Reimer Böge. Jag gratulerar också kommissionen och, vilket är mer ovanligt, rådets ordförandeskap som vågade ta sitt ansvar. Herr minister! Om det hade funnits en europeisk hederslegion anser jag att ni verkligen förtjänar att vara medlem i den.

Den oro som jag och många av mina kolleger hyste inför 2008 års budget handlade om att garantera full gemenskapsfinansiering av sjösättningen av Galileoprojektet och därmed Europeiska institutet för teknik utan att äventyra finansieringen av program som syftar till att genomföra Lissabonstrategin. Målet har uppnåtts: det är goda nyheter för hela Europa, och också goda nyheter som vi på ett lätt och enkelt sätt kan förklara för medborgarna, som förstår projektets omfattning.

Om jag för ett ögonblick får ta på mig min roll som ordförande för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor vill jag säga att jag är glad över att budgetutskottet stödde den ståndpunkt som utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor intog om borttagande av reserverna för SIS II och Frontex. De är två viktiga övervakningsinstrument för EU:s externa gränser och vi måste öka deras operativa kapacitet. Å andra sidan vill jag att vi när det gäller Europeiska återvändandefonden ska överlämna alla anslag till reserven tills parlamentet och rådet har antagit förslaget till direktiv om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). - (PL) Herr talman! Det är svårt att vara optimistisk beträffande 2008 års budget, eftersom den är den lägsta på många år jämfört med medlemsstaternas bruttonationalinkomst, både när det gäller åtagandebemyndiganden och betalningsbemyndiganden.

Jag skulle vilja påminna parlamentet om att det i budgetramen för 2007–2013 fastställdes att taket för åtagandebemyndiganden för 2008 skulle vara 1,08 procent av bruttonationalinkomsten. Det fastställdes till 1,06 procent av bruttonationalinkomsten för betalningsbemyndiganden. Det är därför en betydande skillnad mellan vad Europeiska unionen var beredd att finansiera för två år sedan och vad den nu är beredd att finansiera. Vi kan inte få mer Europa för en sådan begränsad finansiering på något av de områden som Europeiska unionen anslår finansiella resurser till.

Jag välkomnar att resultatet av förlikningsförfarandet blev en överenskommelse om finansiering av Galileoprogrammet och Europeiska institutet för teknik. Jag hoppas också att Europaparlamentet kommer att samtycka till att budgetreserver ska tas i bruk för att finansiera organet Frontex. Det är av särskilt stor

betydelse för länder som Polen. Så tidigt som i december kommer dessa länders gränser att bli Europeiska unionens yttre gränser i dess fulla bemärkelse.

Hans-Peter Martin (NI). - (DE) Herr talman! Kärnan i en politik utan "-ismer" är trovärdighet. Trovärdighet hänger nära samman med de ändamål som tillgängliga skatteintäkter används till, och människor ser detta tydligast i de belopp som anslås till administrativa organ. Tyvärr misslyckas man återigen i denna budget att exakt ange hur mycket som faktiskt går till administration. Det finns en post på 6,6 miljarder euro där, men de administrativa utgifterna döljs också inom många andra anslag.

Dessutom säger den livsstil som de politiska klasserna har i förhållande till den stora majoriteten av befolkningens levnadsförhållanden något grundläggande om demokratins ställning i ett samhälle. Vi har ett tydligt exempel på en klyfta mellan de båda delarna av befolkningen inom Europeiska unionen i form av pensionssystemet för EU:s tjänstemän, inbegripet parlamentets tjänstemän, som har ett tilläggs pensionssystem i lyxklass. När det gäller tjänstemännen uppgår den totala summan av de årliga betalningarna nu till 963 miljoner euro, och tjänstemännen själva bidrar endast till en tredjedel av detta. Dessutom fortsätter notan att stiga hela tiden. Antalet pensionsmottagare förväntas öka med 5,5 procent. Inflationen räknas med automatiskt. På detta sätt blir Bryssel allt mer avlägset från dem som man hävdar att man företräder, och det är dåligt för demokratin.

Detta skulle vara en startpunkt för en rationell budgetreform och det är också en uppmaning till er, fru kommissionsledamot, att vidta åtgärder.

Reimer Böge (PPE-DE). - (DE) Herr talman! Jag vill börja med att framföra ett varmt tack till de båda föredragandena, Ville Itälä och Kyösti Virrankoski, som har gjort ett mycket bra arbete de senaste månaderna och lagt fram mycket bra betänkanden. Jag framför också mina tack till samordnarna och personalen i de politiska grupperna, och vill också uttrycka min tacksamhet mot utskottssekretariatet. Jag vill särskilt nämna Anne Vitrey, Ian Vollbracht och Marie-Cécile Bernard och tackar därmed hela arbetslaget som har arbetat mycket hårt för oss alla. Jag måste också säga att vi inte kunde ha uppnått detta slutresultat som vi ska rösta om på torsdag utan den stora solidaritet som Europaparlamentet har visat.

Fru kommissionsledamot! Med er förmåga att ta tillvara det rätta tillfället, som ni återigen gjorde vid förhandlingarna, bidrog ni på ett absolut nödvändigt sätt till det lyckade resultatet, och jag vill tacka er varmt för detta. Jag har sett många samordningsförfaranden på budgetområdet i mina dagar och jag vill därför ge det portugisiska ordförandeskapet stort beröm för hur det genomförde rådets förhandlingar i denna svåra situation. Ett nytt kapitel skrevs i EU-institutionernas historia genom att ordförandeskapet säkrade den slutliga omröstningen och rådets samtycke, en bragd som vi starkt och djupt uppskattar.

Sammantaget har vi alltså en budget för det andra året i budgetramen vilken omfattar 120,3 miljarder euro och som motsvarar 0,96 procent av medlemsstaternas samlade bruttonationalinkomst, en budget som är kraftigt inriktad på budgetdisciplin.

Vi har en budget som skyddar de program som skapar ett mervärde för Europa, som exempelvis de som vi just har antagit här. Vi har en budget som skyddar grunden för det strategiska Galileoprojektet fram till 2013 först och främst, och det som ligger bakom hemligheten är en blandning av översyn, flexibilitet och omfördelning. Vi har en budget som ger extra resurser till Frontex, och därigenom möjliggörs viktiga åtgärder till pressande utmaningar, och vi har en budget som finansierar den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, även om det bara är under 2008, och som gör det möjligt att utnyttja flexibilitetsmekanismen för GUSP-ändamål.

Jag vill säga att vi hade föredragit en långsiktig, flerårig strategi som hade kunnat stötta den ständigt underfinansierade budgetrubrik 4, "EU som global partner". Det är dock ett område där GUSP, Palestina och Kosovo säkert kommer att låta oss återkomma till i samband med Jutta Haugs kommande betänkande om prioriteringarna i nästa års budget. Jag anförtror föreliggande budget åt Europaparlamentet i den form som överenskommit.

Vladimír Maňka (PSE). - (SK) Herr talman, mina damer och herrar! Låt mig få göra en kort sammanfattning av området "övriga avsnitt".

Europaparlamentets budgetarbete har lett till stora framgångar och jag vill bara nämna några få av dem. För det första har vi nått en kompromiss om budgetens totala storlek.

För det andra vet vi nu – i fråga om att förse EU-medborgarna med information om Europaparlamentets arbete och resultatet av det – att vi har redskap för att åstadkomma ett bättre samarbete och en bättre

kommunikation med medborgarna. Det måste dock betonas att det inte är tillräckligt att endast förbättra parlamentets informations- och kommunikationsstrategi. Om strategin ska vara effektiv krävs det att kommissionen och EU:s informationskontor i de enskilda länderna blir delaktiga. Strategin måste samordnas och dess resultat måste utvärderas regelbundet. På så sätt kan vi inte bara få bättre tillgång till information, utan också en större öppenhet och ett bättre utnyttjande av resurserna.

För det tredje, mina damer och herrar, vill jag tacka er för att ni har stött våra insatser för att bygga upp vårt kunskapsförvaltningssystem. Det kommer att vara till hjälp i ert framtida lagstiftningsarbete.

För det fjärde har vi uppnått större flexibilitet för besöksgrupper.

För det femte anser jag att de åtgärder som har vidtagits för att stödja språktjänsterna kommer att leda till både högre kvalitet på tjänsterna och ett bättre resursutnyttjande.

Slutligen är vi alla överens om flera punkter rörande miljön och tillgång till sysselsättning för funktionshindrade.

Det som är viktigt för budgeten för "övriga avsnitt" är varje institution ska bedömas enskilt. Jag skulle vilja ta revisionsrätten som ett exempel på god praxis när det gäller att utarbeta en budget. Besparingar har gjorts inom vissa budgetposter genom att utarbeta budgeten på grundval av verkliga utgifter istället för med hjälp av indexbaserade beräkningar.

Jag vill tacka föredragandena och alla arbetslag från kommissionen, rådet och Europaparlamentet. Våra sammanträden, debatter och förlikningsförfaranden har lett till att jag känner mig mycket nöjd. När man känner att alla inblandade vill nå en överenskommelse blir det en positiv stämning som endast kan leda till goda resultat.

Nathalie Griesbeck (ALDE). - (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Som ni vet röstade många av oss 2006 ja till den fleråriga budgetramen med tungt hjärta. Vi var faktiskt väl medvetna om att bidragen från medlemsstaterna inte skulle vara tillräckliga för att möta de stora utmaningar som ett EU med 27 länder och framför allt en halv miljard invånare möter. Denna olämpliga budget, som förvärrades genom att de privata parterna som hittills varit intressenter i Galileoprojektet drog sig ur, gjorde oss sårbara för allvarliga problem och orsakade mycket oro.

Jag är därför glad över att parlamentet har hörts efter en mycket lång strid mellan medlemsstaterna i rådet. Denna budget för 2008 är faktiskt en seger för Europas medborgare och parlamentet, och jag vill också uppriktigt tacka vår huvudföredragande och hela hans arbetslag för de svåra förhandlingarna och naturligtvis också ordförande Reimer Böge och ledamöterna i budgetutskottet samt den administrativa personalen.

Det gläder mig att vi efter timmar av intensiva förhandlingar har säkrat totala anslag på nästan 120 miljarder euro, vilket motsvarar 0,96 procent av EU:s BNI. Det beror särskilt på att flexibilitetsmekanismen utnyttjas. Den kommer att göra det möjligt för oss att avsevärt öka anslagen till GUSP (budgetrubrik 4), där tyngdpunkten särskilt ligger på Kosovo och Palestina.

I egenskap av ledamot i utskottet för transport och turism välkomnar jag slutligen, liksom mina kolleger, de betalningar som har säkrats för Galileoprojektet som är ett stort och avgörande projekt som kommer att göra det möjligt för Europa att behålla och till och med förbättra sin position som rymdmakt och garantera sitt oberoende i förhållande till andra länder. Det är en stor politisk framgång, men också en framgång för sysselsättningen, EU:s attraktivitet och särskilt för att synliggöra den europeiska integrationen för medborgarna. Det är helt enkelt en stor framgång inför framtiden.

László Surján (PPE-DE). - (HU) Herr talman! "Och den rör faktiskt på sig!" påstås Galileo Galilei ha sagt. Nu efter många år av felsökning rör faktiskt Galileoprogrammet på sig. Jag vill gratulera föredraganden, kommissionen, kommissionsledamoten och parlamentet till att de har nått en överenskommelse. Men varför var det nödvändigt att tvinga fram den? Varför agerade inte rådet tidigare? Varför är rådet chockat och skrämt över att unionen återigen måste betala? Varför är vi inte glada över att unionen vill och kan genomföra viktiga program som Galileo? Varför var vi tvungna att skrapa ihop det nödvändiga beloppet från överblivna pengar istället för att alla fick bära investeringskostnaderna och också dra nytta av vinsten? Varför försöker rådet minska resurserna till sammanhållningspolitiken från det ena året till det andra – med mer än 100 miljoner euro i år? Varför var det nödvändigt att dra in jordbruksstöd till de nya medlemsstaterna i tio år och låta EU-medborgare som på olika sätt tar emot stöd få konkurrera med varandra på den gemensamma marknaden?

När den österrikiske kejsaren och kungen av Ungern bad om hjälp till Maria Theresas krig gav adeln i Ungern det modiga svaret "Vårt liv och vårt blod!". Men de tillade: "Vi avlägger ingen ed", dvs. vi kommer inte att bära kostnaderna. Det är svårt att vara framgångsrik med ett sådant beteende. Vi bör inte se unionens budget som bortkastade pengar. Det är ett instrument genom vilket EU-medborgarna får valuta för pengarna. Parlamentet, kommissionen och slutligen rådet har arbetat med detta. Om bara tankarna och avsikterna hade stämt överens tidigare. Tack för er uppmärksamhet.

Jan Mulder (ALDE). – (NL) Herr talman! Ännu en gång kan vi gratulera oss själva till att ett avtal har uppnåtts efter så många försök. Det har varit en lång och smärtsam process och alla som deltagit i den kan nu titta tillbaka på den med gott samvete. Den stora frågan är om detta är det bästa förfarandet för att anta budgeten. Jag anser att det vore en god idé om vi när fördraget har ratificerats återigen undersöker om vi kan hitta ett snabbare och effektivare sätt att göra detta.

Vi skulle också kunna överväga exempelvis om det är den bästa metoden att besluta om pilotprojekt och förberedande åtgärder på så här sent stadium eller om det vore bättre att göra det tidigare. Jag anser att det sistnämnda vore bättre. Om vi ser till förhandlingarna är de stora framgångarna i denna budget Galileoprojektet och Europeiska institutet för teknik.

När jag läser rapporterna i pressen om alla förhandlingar verkar det alltid som om det bara finns en institution som spelar någon roll och det är ministerrådet. När överenskommelsen var klar och man läste pressrapporterna var det alltid "enighet har uppnåtts i ministerrådet". Är det inte möjligt att för en gång skull förklara för allmänheten att det faktiskt inte var så? Det är svårt att övertyga rådet om att justera flerårsbudgeten.

Det är i och för sig lovvärt: fördraget är fortfarande nytt men det fanns ett överhängande behov av det. Jag anser att vi bör hålla oss till fördraget och till flerårsbudgeten men det gäller också för rådet, särskilt när det gäller punkten i artikel 44 om att länderna ska lägga fram redogörelser om en sund ekonomisk förvaltning. Kanske även rådet kan ägna detta en viss uppmärksamhet.

Janusz Lewandowski (PPE-DE). - (PL) Herr talman! I fråga om både struktur och storlek visar 2008 års budget att vi fortfarande befinner oss i de första stadierna av införandet av den nya generationen av fleråriga program som är länkade till budgetramen 2007–2013. Ett relevant exempel är den rekordlåga nivån av betalningar i förhållande till bruttonationalinkomsten.

Jag är försiktigt optimistisk om att under 2008 kommer mottagarna av anslag från budgeten att ge Europaparlamentet en positiv överraskning och samtidigt ge finansministrarna en oangenäm överraskning genom att efterlysa en så kallad ändringsbudget på grund av en högre genomförandenivå än den som för närvarande beräknats, särskilt för strukturfonderna.

Medlingen var oerhört framgångsrik och faktiskt en gemensam framgång för de tre berörda institutionerna. Jag gratulerar Reimer Böge till hans funktion som ledare för parlamentets delegation. Föredraganden, sekretariatet och andra medverkande är också värda beröm. Som redan har nämnts under dagens debatt gav medlingsförfarandet dock ett oangenämt intryck. Det verkade som om parlamentets delegation i stället för att vara aktivt engagerade i att uppnå och bli part i en överenskommelse hade rollen som observatör i en uppgörelse mellan nationella delegationer. De sistnämnda var särskilt intresserade i finansieringssättet och ännu mer i de offentliga upphandlingskontrakten för Galileoprogrammet.

Detta oangenäma intryck avspeglades senare i mediernas kommentarer till händelsen. Man bör komma ihåg att det främsta syftet med det sistnämnda var budgetmedlingen. Det var mer än en bara ett möte mellan finansministrarna från de berörda länderna. På Europaparlamentets vägnar försäkrar jag att vi kommer att dra slutsatser av denna erfarenhet för framtida möten av detta slag under 2008.

ORDFÖRANDESKAP: SIWIEC

Vice talman

Ingeborg Gräßle (PPE-DE). - (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr rådsordförande! Låt mig börja med att gratulera rådsordföranden. Jag anser att ni har skänkt glans åt kammaren med er anknytning till det portugisiska ordförandeskapet och att ni har skapat en *gemenskapskänsla* i rådet som vi aldrig trott varit möjligt.

När det gäller budgetkontroll finns det två punkter som vi särskilt vill betona för det kommande budgetåret. Den första punkten, som kommissionsledamoten redan har hänvisat till, är den fortsatta genomgången med inriktning på tjänsteförteckningar inom områdena samordning och administrativt stöd. Vi vet att

kommissionen själv känner tveksamhet om huruvida den behöver 1 700 anställda som arbetar med informationsverksamhet eller 3 500 som arbetar med dokumenthantering eller 1 700 anställda i personaldirektoratet. Allt detta tillsammans står för nästan en tredjedel av personalen inom stöd- och samordningstjänster. Vi försöker se till att administrationen inte ägnar sig åt sig själv utan att dess arbetsstyrka innehåller anställda som kan genomföra såväl kommissionens som parlamentets prioriteringar.

Av denna anledning kommer vi att fortsätta att uppmana kommissionen att belysa dessa verksamhetsområden i en handlingsplan. Frågan måste finnas kvar på dagordningen och den kommer att finnas kvar på dagordningen, med eller utan förbehåll, med eller utan punkt 11 i vår resolution och även med eller utan att tidigare villkor uppfyllts. Jag uppmanar er verkligen att fortsätta att driva denna fråga. Ni har kommenterat den. Jag har hört dessa kommentarer förut och jag kommer att bedöma er efter dem. Jag anser att kommissionen verkligen har utarbetat en handlingsplan, för denna kommission har verkligen möjlighet att göra det. Det kommer dess efterträdare inte att kunna göra. Därför anser jag det viktigt för er att fullfölja detta tidigare villkor, att genomföra det nödvändiga förberedande arbetet. Själv är jag mycket intresserad av frågan och jag är villig att diskutera den med er.

Den andra frågan som vi har uppmärksammat är de nationella administrationernas förklaringar om medel som förvaltas gemensamt. Herr rådsordförande! Under vårt första medlingsförfarande gjorde ni vissa uttalanden där ni angav för oss att ni skulle hantera denna fråga. Hittills har ni inte sagt exakt hur ni ämnar genomföra den uppgiften. Vår uppmaning till handling i frågan utsträcker sig även till det slovenska ordförandeskapet. Vi uppmanar kommissionen på det bestämdaste att använda berörda riktlinjer för att fastställa de omständigheter där vi till att början med kan inleda samtal med medlemsstaterna. Utan stöd av dessa riktlinjer och utan motsvarande verksamheter från medlemsstaternas sida kommer det att bli svårt att gå till handling.

Monica Maria Iacob-Ridzi (PPE-DE). - (RO) Herr talman! Europeiska unionens budget för år 2008 är pragmatisk och styrs av de aktuella prioriteringarna för utvecklingen av Europeiska unionen. Genom hela budgetförfarandet använde Europaparlamentet sitt privilegium att kontrollera övriga institutioner för att främja målen i Lissabonstrategin, ekonomisk konkurrenskraft och sysselsättning.

Parlamentet överförde medel som avsatts till kommissionen som reserv på grund av brister i godkännandesystemet för operativa program, eftersom överskridna tidsfrister innebär förlorade pengar för EU-medborgarna. Samma sak händer när det gäller förseningar i att rekrytera personal från de nya medlemsstaterna, vilket har orsakat betydande kostnader och påverkat verksamheten i EU:s institutioner.

Jag anser det därför viktigt att medbeslutande blir en allmän regel när Lissabonfördraget trätt i kraft och parlamentets behörighet ökas betydligt, och parlamentets veto vid antagandet av budgeten utökas till att även omfatta jordbruk.

De lösningar som hittades för finansieringen av bra tekniska projekt i Europeiska unionen, nämligen Galileo och Europeiska institutet för teknik, leder till en betydande ökning av stödet till forskning och utveckling. Trots detta måste vi se till att EU:s stöd fördelas jämnt och inte ökar de redan existerande skillnaderna mellan medlemsstaterna när det gäller den tekniska och informationsmässiga utvecklingen. Även om det är en teknisk lösning för finansiering av programmen bör inte användningen av jordbruksmarginalen bli en regel. Jordbruk bör inte vara ett område vars öde bestäms i förväg och vars medel systematiskt avsätts till annat. Jag är mycket glad över det stöd som ni har gett till att öka de belopp som ägnas åt EU:s program för finansiering av skolmjölkssystemen och till att utöka det till andra produkter också.

Sist men inte minst anser jag att Europeiska unionens ökande engagemang på utbildningsområdet i allmänhet och utökningen av stipendier och program för vidareutbildning i synnerhet är mycket viktigt. Därför stöder jag ändringsförslaget om att öka budgeten betydligt för detta område för det kommande året.

Margaritis Schinas (PPE-DE). - (EL) Herr talman! Årets budget är ett övertygande bevis på att gemenskapsmetoden fungerar. I år har vi visat det mervärde som Europeiska unionen ger i lösandet av komplicerade problem där de ursprungliga planerna har misslyckats.

Detta har bekräftats inte bara genom den spektakulära framgången för Galileo, utan även av hur vi kunde förse Frontex med nya, nödvändiga medel för att möta nya utmaningar och av pilotprojekten och Europeiska institutet för teknik. Kort sagt Europeiska unionen visar att de kan förse gemenskapen med lösningar på storskaliga och komplicerade problem där andra har misslyckats.

Detta är det första, positiva budskapet. Det finns dock ett andra, negativt budskap i samband med den bredare trenden för budgetsiffrorna: det faktum att vi i år för nästa år förbrukar 0,95 procent av gemenskapens BNP betraktar inte jag som goda nyheter. Jag har hört att vissa av mina parlamentskolleger anser det som en framgång. För mig är det inte så. Det visar att vi satsar lika mycket nu med 27 medlemsstater som vi gjorde när vi var 15. Budgetar på denna nivå är inte representativa för ambitionen i det europeiska företaget. Genom att bygga vidare på årets framgång bör vi förbereda för framtida budgetanslag i god tid och jag är glad över att den diskussionen redan har börjat.

Låt mig avsluta med en personlig kommentar: i torsdags röstade vi om budgeten, det är ett år sedan Loyola de Palacio – arkitekten bakom det stora europeiska projektet – gick bort. En stor europé, en fantastisk kvinna som tog initiativet till denna process, vars framgångsrika avslutande vi kommer att rösta om på torsdag. För en politiker som talar genom sitt arbete kan det enligt min mening inte finnas ett bättre minnesmärke.

Simon Busuttil (PPE-DE). – (MT) Tack, herr talman! En av de punkter där parlamentet och rådet är överens är om att öka Frontexbyråns budget betydligt – och den har faktiskt dubblats. Jag vill hävda att mellan förstabehandlingen av budgeten och andrabehandlingen, då den kommer att godkännas i nästa vecka, har parlamentets utskott för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor haft ett intensivt sammanträde med chefen för Frontexbyrån, där vi talade och fick en detaljerade redogörelse för byråns arbetsprogram för det kommande året. Herr talman! Denna föredragning övertygade oss om att vi gör rätt när vi ökar byråns budget och att med mer medel till dess förfogande under hela det kommande året kommer byrån att bli mer effektiv än den varit hittills. Chefen för byrån försåg oss också med information om flera nya uppdrag som kommer att utföras under det kommande året vid unionens yttre gränser – land-, luft- och havsbaserade uppdrag. I fråga om havsbaserade uppdrag ger det oss stor tillfredsställelse att se att Frontex verksamhet kommer att öka betydligt vid havsgränserna, särskilt i centrala Medelhavsområdet, men även i östra Medelhavsområdet där vi nyligen sett att problemen ökat påtagligt. Under tiden kommer uppdragen att fortsätta även i närheten av Kanarieöarna. Herr talman! Jag tvekar inte om att medborgare i de berörda länderna kommer att välkomna Frontex mer effektiva närvaro för att hjälpa dem att möta inflödet av migranter, vilket som vi vet är en av de viktigaste bekymren för medborgarna i dessa länder. De kommer därför att uppskatta de beslut som vi har fattat om budgeten. Vidare tvekar ja inte om att vi med denna budget kommer att sända ett tydligt budskap till det nätverk av organiserad brottslighet som gör vinster på människosmuggling, ett budskap om att deras verksamhet inte kommer att tolereras. Tack.

Emanuel Santos, rådets ordförande. – (PT) Herr talman! Jag har lyssnat noga på ledamöternas anföranden och jag måste säga till er att medan jag inledningsvis sa att jag var belåten med den framgång vi uppnått har jag nu anledning att känna mig ytterst nöjd, både på egna vägnar och rådets, med det resultat vi alla har uppnått tillsammans.

Låt mig lägga till att dessa resultat inte bara ger oss anledning att känna oss nöjda utan de skänker också anseende åt våra institutioner: parlamentet, rådet och Europeiska kommissionen. I EU-medborgarnas ögon har vi visat en gemensam vilja och en gemensam ambition att bygga vidare på Europeiska unionen, nu med 27 medlemsstater, som ett område av fred, demokrati, frihet, rättvisa och även välstånd. Jag måste ta tillfället i akt att uttrycka mina stora förhoppningar, inte bara om att den budget vi har antagit genomförs korrekt utan även att de projekt som ingick i förhandlingarna genomförs korrekt. Ett stort tack till alla för deras generösa ord till rådet. Tack, herr talman!

Talmannen. - Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen äger rum på torsdag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Alexander Stubb (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Vi måste gratulera parlamentets föredraganden till deras framgångsrika budget: Kyösti Virrankoski för kommissionens budget och Ville Itälä för parlamentets och övriga institutioners budget.

Det är ett historiskt resultat. För första gången får nu strukturfonderna och sammanhållningsfonden den största delen av budgeten. Detta avspeglar förändringarna av kommissionens prioriteringar. Storleken på budgeten har hela tiden varit känd: strax under 1 procent av BNI, vilket innebär 120,3 miljarder euro för 2008.

Budgeten är också framåtsyftande med resultatet att 3,4 miljarder euro kommer att gå till systemet för satellitradionavigering, Galileo, och 309 miljoner euro till Europeiska institutet för teknik (EIT). Det finns

också ytterligare investeringar i den gemensamma utrikes och säkerhetspolitiken. Detta är oerhört viktigt för att förstärka vår trovärdiga internationella roll.

I fråga om parlamentet betonade Ville Itälä vikten av budgetdisciplin och av ansvarig användning av offentliga medel.

Enligt min mening är därför den nya budgeten fantastisk.

15. Europeiska unionens årliga rapport om mänskliga rättigheter (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är rådets och kommissionens uttalanden om Europeiska unionens årsrapport om de mänskliga rättigheterna.

Manuel Lobo Antunes, rådets ordförande. – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det är en stor ära för mig att vara med om denna debatt om EU:s nionde årsrapport om de mänskliga rättigheterna. Rapporten täcker perioden från den 1 juli 2006 till den 30 juni 2007 och lades formellt fram för Europaparlamentet den 26 november i Bryssel.

Som under föregående år är EU:s nionde årsrapport om de mänskliga rättigheterna 2007 en verkligt gemensam rapport som utarbetats av ordförandeskapet, Europeiska kommissionen och rådets generalsekretariat. Syftet med rapporten är att ge en översikt om det arbete för de mänskliga rättigheterna som Europeiska unionen genomfört under det finska och det tyska ordförandeskapet. Rapportens syfte är att illustrera hur de gemensamma värden som EU bygger på omsätts i konkreta verksamheter för de mänskliga rättigheterna i bilaterala förbindelser med tredje länder, i multilaterala forum och i samband med ett antal temafrågor. Ett andra mål med rapporten är att ge inblick i EU:s verksamheter för de mänskliga rättigheterna och även att se till att dessa många och oerhört viktiga verksamheter blir synliga.

Jag vill nu betona de mest påtagliga allmänna aspekterna i EU:s politik för de mänskliga rättigheterna under den aktuella perioden. De var följande: genomförandet av EU:s riktlinjer om de mänskliga rättigheterna – som ni vet har vi redan riktlinjer om tortyr, dödsstraff, försvarare av de mänskliga rättigheterna och barns rättigheter i väpnade konflikter; utvecklingen av nya mer heltäckande EU-riktlinjer om barns rättigheter, ursprungligen fokuserade på våld mot barn; det första året av FN:s råd för mänskliga rättigheter; avslutandet av institutionsbyggandet för det nya organet och slutligen integreringen av de mänskliga rättigheterna i alla aspekter av EU:s politik, inbegripet krishantering i operationer och uppdrag inom EU:s säkerhets- och försvarspolitik.

Även om rapportens struktur i stort sett har samma uppläggning som förra året, försöker man i årets utgåva att ge ytterligare fokus på analys för att erbjuda en mer heltäckande och djupgående översikt över konsekvenserna och effektiviteten av EU:s åtgärder inom områdena för de mänskliga rättigheterna och demokratisering. Fokuseringen på analys härrör från Europaparlamentets förslag i Coveneybetänkandet i april.

I rapporten presenteras därför EU:s verksamheter för de mänskliga rättigheterna både tematiskt och från ett landsperspektiv. I år har två nya avsnitt lagts till: det ena om grannskapspolitiken och det andra om religions- och trosfrihet. Vi ville på detta sätt understryka den vikt vi fäster vid att bekämpa intolerans som grundas på övertygelse eller religion.

I årsrapporten ingår kommentarer till den resolution som Europeiska unionen stött om detta ämne under 2006 års session av Förenta nationernas generalförsamling. Jag har nöjet att informera er om att vi i år igen stödde en resolution om intolerans grundad på religion eller övertygelse som enhälligt antogs i FN:s tredje utskott.

Under den session med rådet för mänskliga rättigheter som inleddes igår den 10 december i Genève kommer ännu en EU-resolution om religiös intolerans att läggas fram. Detta syftar särskilt till att förnya den särskilda rapportörens mandat. Vi hoppas att denna resolution kommer att antas enhälligt. I rapporten ingår också ett mer heltäckande avsnitt om Europaparlamentets verksamheter för att främja och tillvarata de mänskliga rättigheterna och demokratin, särskilt genom resolutioner, men även genom utfrågningar och diskussioner som arrangeras av underutskottet för de mänskliga rättigheterna, utskottet för utrikes frågor och utskottet för utveckling och med företrädare för tredjeländer.

Europaparlamentets viktiga bidrag till våra gemensamma insatser för att främja och tillvarata de mänskliga rättigheterna är obestridligt. I rapporten nämns även de mekanismer som utvecklats inom EU för att garantera

respekten för och skyddet av de mänskliga rättigheterna. Nämnas bör också i detta sammanhang inrättandet av byrån för grundläggande rättigheter den 1 mars i år, för att ersätta Europeiskt centrum för övervakning av rasism och främlingsfientlighet. I rapporten betonas bland andra verksamheter de steg som vidtagits för att genomföra EU:s riktlinjer om de mänskliga rättigheterna.

Jag vill börja med att nämna de åtgärder som vidtagits under året för att genomföra riktlinjerna om dödsstraff. Genom att samarbeta med länder i alla regioner har EU givit kraft åt sin kampanj mot dödsstraff. Under hela rapportperioden har EU vidtagit många åtgärder i fråga om dödsstraff och försökt övertyga länder om att ändra sin inställning till denna fråga och också försökt rädda människoliv. Det var också i samband med dessa riktlinjer som vi 2006 lade fram en förklaring om dödsstraff till Förenta nationernas generalförsamling, vilket ledde till att resolutionen mot dödsstraff antogs den 15 november i år.

Vi har också förstärkt vår ståndpunkt mot tortyr i samband med riktlinjerna och fortsatt att förbättra genomförandet av riktlinjerna om barn i väpnade konflikter och även om försvarare av de mänskliga rättigheterna. I år har EU också tagit initiativ till och utvecklat en rad riktlinjer om barns rättigheter som med största sannolikhet kommer att antas av rådet i slutet av året.

Kärnan i rapporten fortsätter att vara EU:s verksamheter inom området utrikes- och säkerhetspolitik, samtal om de mänskliga rättigheterna med olika länder och trojkasamråd. Information ges om utvecklingen av politiken och åtgärder inom 20 olika teman, inte bara inom de områden där EU har antagit riktlinjer för de mänskliga rättigheterna, utan också om andra temafrågor, som kvinnors rättigheter, barns rättigheter, kampen mot rasism och människosmuggling.

I rapporten ingår en analys av EU:s verksamheter i grannländer och en översikt över EU:s verksamheter i internationella organisationer. Här vill jag påminna er om att den analyserade perioden sammanfaller med det första året av verksamheter i FN:s råd för mänskliga rättigheter, vars arbete Europeiska unionen aktivt har bidragit till.

En annan prioriterad fråga för EU i samband med de mänskliga rättigheterna har som under föregående år varit att integrera de mänskliga rättigheterna inom alla aspekter av EU:s politik. Jag tänker på planeringen och genomförandet av krishanteringsåtgärder och uppdrag inom EU:s säkerhets- och försvarspolitik och utnämmandet av särskilda rådgivare för de mänskliga rättigheterna och jämlikhetsfrågor vid uppdrag. Mandaten för Europeiska unionens särskilda företrädare har nu också blivit konkreta instruktioner för detta område.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag välkomnar också denna EU-rapport, som är en gemensam rapport från rådet och Europeiska kommissionen. De av er som närvarade i parlamentet vid mitt första anförande som kommissionsledamot vet att jag alltid har velat att vi ska ta upp denna fråga tillsammans. Jag vill även tacka de parlamentsledamöter som har bidragit till rapporten. När allt kommer omkring är detta ett mycket bra dokument som innehåller det vi vill säga och det vi har gjort när det gäller mänskliga rättigheter.

I går firade världen den internationella dagen för mänskliga rättigheter, som är särskilt viktig i år eftersom den inleder firandet av 60-årsdagen av antagandet av den allmänna förklaringen om mänskliga rättigheter. Det var första steget mot att utarbeta ett omfattande internationellt ramverk för skyddet av mänskliga rättigheter, vilket de gångna årtiondena har följts av en imponerande kodifiering av internationell människorättslagstiftning.

Utmaningen är nu att genomföra den i praktiken över hela världen. Den beklagliga människorätssituationen i Burma/Myanmar, Sudan/Darfur, Iran och Zimbabwe är en skarp påminnelse om den utmaning vi står inför, och Sacharovpristagaren Salih Mahmoud Osman tydliggjorde ytterligare ett exempel för oss i dag. Han har utan tvekan visat oss vägen.

Jag vill uppmärksamma er på fyra viktiga utvecklingspunkter som särskilt har präglat EU:s verksamhet de gångna åren. För det första har FN:s system för mänskliga rättigheter genomgått viktiga förändringar. Uppbyggnadsfasen för FN:s råd för mänskliga rättigheter har mer eller mindre avslutats och det finns anledning att vara försiktigt optimistisk, förutsatt att rådet tar upp brott mot mänskliga rättigheter i rätt tid närhelst och varhelst de förekommer.

Mot bakgrund av detta var det glädjande att FN:s råd för mänskliga rättigheter efter EU:s initiativ har vidtagit åtgärder när det gäller de allvarliga brotten mot mänskliga rättigheter i Burma/Myanmar samt i Sudan/Darfur. Vi välkomnar dessutom inrättandet av systemet med en allmän periodisk översyn, som från och med nästa

år även kommer att möjliggöra en regelbunden noggrann undersökning av människorättssituationen i varje medlemsstat i FN.

Även om FN har inrättat ett råd för mänskliga rättigheter utgör det tredje utskottet i FN:s generalförsamling naturligtvis fortfarande ett lika viktigt forum för frågor om mänskliga rättigheter. EU kommer att fortsätta att vända sig till det utskottet med förslag till både tematiska resolutioner och landsresolutioner. Årets sammanträde var en särskild framgång i och med antagandet av den första resolutionen om ett moratorium för dödsstraff. Tack vare EU:s initiativ och inrättandet av en interregional koalition utgör denna historiska fördömelse ett viktigt steg mot att uppnå internationellt samförstånd om ett slutligt avskaffande av dödsstraffet.

För det andra är människorättsdialogerna ett av de viktigaste till buds stående verktygen för att ta upp frågor om mänskliga rättigheter med tredjeländer. Dessa gör det även möjligt att ta upp särskilda frågor om mänskliga rättigheter med ett partnerland, lämna rekommendationer om förbättringar och diskutera olika alternativ för att främja reformer genom utbildningsprojekt eller samarbete. Sista året har antalet människorättsdialoger ökat väsentligt.

Vi för nu en dialog med omkring 25 partnerländer. Vi har till exempel inrättat människorättsdialoger med de flesta länder som gränsar till Europa, och de inledande sammanträdena har i allmänhet varit ganska – och ibland mycket – konstruktiva.

Den första rundan dialoger med människorättsexperter, bland annat med Afrikanska unionen, har lett till nya möjligheter att samarbeta med den afrikanska kontinenten kring mänskliga rättigheter. I maj 2007 höll EU sin första människorättsdialog med Uzbekistan, och EU:s strategi för Centralasien är att inrätta en dialog med alla centraleuropeiska länder.

I takt med att antalet dialoger ökar måste vi dock vara noga med att eftersträva konsekvens och effektivitet – vilket Europaparlamentet med rätta betonade i sin resolution av den 6 september 2007.

För det tredje vill jag ta upp EU:s riktlinjer för mänskliga rättigheter. Det gläder mig att vi under 2007 har antagit nya riktlinjer för främjande och skydd av barnets rättigheter tillsammans med en genomförandestrategi, vilket rådets ordförandeskap redan har uppmärksammat. Den mycket viktiga frågan om våld mot barn ska ges högsta prioritet enligt dessa riktlinjer.

Liksom för alla EU-riktlinjer är det naturligtvis genomförandet som räknas. EU har särskilt varit aktivt när det gäller riktlinjerna för dödsstraff, tortyr och misshandel och har inte bara vidtagit många allmänna åtgärder utan även gjort särskilda uttalanden i enskilda fall av dödsstraff och tortyr i en lång rad tredjeländer. Vi kommer genomgående att ta upp dessa frågor under möten för politisk dialog med tredjeländer.

Avslutningsvis måste jag nämna det europeiska instrumentet för demokrati och mänskliga rättigheter, som har funnits sedan januari 2007. Instrumentet gör det möjligt för oss att ge direkt finansiering till det civila samhällets organisationer över hela världen utan inblandning av regeringar. Instrumentet är absolut nödvändigt för att stärka gräsrotsorganisationer runt om i världen, vilka är en förutsättning för en fortsatt utveckling av de mänskliga rättigheterna och demokratin. Genom det europeiska instrumentet för demokrati och mänskliga rättigheter lyfts demokratiframjandet återigen fram, och det ger oss också möjlighet att stödja åtgärder till stöd för EU:s riktlinjer för mänskliga rättigheter.

En annan nyhet är möjligheten att mobilisera medel till stöd för människorättsförsvarare som svävar i fara på grund av sin verksamhet. Det kommer årligen att finnas sammanlagt omkring 140 miljoner euro inom ramen för detta instrument, och de första inbjudningarna att lämna projektförslag har offentliggjorts.

Jag har inte tid att ta upp fler frågor i dag. Vid en genomläsning av denna utmärkta och intressanta årsrapport går det dock inte att undgå att slås av den stora geografiska spridningen på våra människorättsåtgärder och antalet tematiska frågor.

Förutom de frågor jag redan har nämnt vill jag säga att EU har varit aktivt i frågor av skiftande karaktär, såsom främjande av medlemskap i Internationella brottmålsdomstolen, kvinnors rättigheter och funktionshindrades rättigheter.

Under 2007 har vi uppnått mycket. Vi är dock medvetna om att brott mot mänskliga rättigheter fortsätter att förekomma i stor utsträckning runt om i världen. I år när vi firar 60-årsjubileet av den allmänna förklaringen om mänskliga rättigheter kommer vi naturligtvis att fortsätta att sträva efter att rättigheterna i denna förklaring blir till verklighet för oss alla.

ORDFÖRANDESKAP: DOS SANTOS*Vice talman*

Laima Liucija Andrikiienė, för PPE-DE-gruppen. – (LT) Först av allt vill jag tacka er för att ni har utarbetat årsrapporten. Inte bara Europaparlamentet utan även sådana institutioner som FN:s råd för mänskliga rättigheter, Europarådet och frivilligorganisationer som fortsätter att arbeta inom området skydd av de mänskliga rättigheterna, en dialog som inte kan överskattas, har sett fram mot detta dokument. Jag talar om dialogen mellan Europaparlamentet, dess underutskott för de mänskliga rättigheterna och FN:s råd för mänskliga rättigheter, samhället och grupperna inom dem.

Jag instämmer i de idéer som har framförts av det land som är ordförande för rådet och av kommissionsledamoten. Trots detta vill jag betona flera punkter.

Årsrapporten är en detaljerad översikt över de åtgärder som EU vidtagit globalt inom de mänskliga rättigheterna. Den omfattar verksamheten i EU:s medlemsstater, kommissionen och Europaparlamentet. I rapporten redovisas förhållanden i olika regioner i världen men enligt min mening saknas flera frågor som skulle ha gjort rapporten ännu mer värdefull.

För det första saknar rapporten en utvärdering av EU:s politik för de mänskliga rättigheterna. I slutet av året vore det bra att få veta rådets och kommissionens inställning till resultaten och effekten av de nämnda åtgärderna. En sådan redogörelse skulle vara av mycket större värde än enbart en lista över vidtagna åtgärder, hur lång den listan än må vara. En resultatnriktad översikt skulle betona alla åtgärder som EU vidtagit på området för de mänskliga rättigheterna och understryka deras obetydligt. Detta gäller också de enskilda fall som nämns i rapporten: vilka resultat har Europeiska unionen verkligen uppnått? Kan det vara så att vår taktik och våra verksamheter inte har gett några resultat alls eller till och med bara negativa konsekvenser?

Jag saknar också en tydlig redogörelse för Europaparlamentets arbete och rekommendationer till resolutioner som vi har antagit. För Europaparlamentet vore det fördelaktigt att få information om vilka av dess rekommendationer som har beaktats av kommissionen och rådet, vilka av dem som har genomförts och vilka resultat de har haft.

Raimon Obiols i Germà, för PSE-gruppen. – (ES) Herr talman! Jag vill göra tre korta kommentarer om denna den nionde rapporten, samt en kort reflektion om framtida rapporter.

Kommentarerna är positiva kommentarer. För det första vill jag säga er att även om rapporten följer samma uppläggning som i föregående versioner finns det en större omsorg om detaljanalysen. Vissa frågor granskas från två perspektiv: geografiskt och tematiskt. Detta är ett positivt drag.

För det andra är ett annat positivt drag rapportens ökade betoning av avskaffandet av dödsstraff, tortyr, barns rättigheter och större omsorg om skyddet av försvarare av mänskliga rättigheter,

Vi bör också vara nöjda med den ökade medvetenheten om kvinnors särskilda sårbarhet i våldssituationer, och följaktligen behöver deras skydd förstärkas.

Min tredje kommentar är att rapporten täcker det första året av FN:s råd för mänskliga rättigheter. EU har spelat en aktiv roll i införandet av mekanismen för universell granskning och detta skulle kunna skapa vissa oerhört positiva synergier.

Slutligen önskar jag delge er en tanke som delvis sammanfaller med Laima Liucija Andrikiienės. Vi gör stora framsteg i att ställa en mycket mer heltäckande diagnos varje år, men vi har fortfarande långt kvar till att omsätta denna uttömmande och skarpsinniga analys till mer påtagliga och effektiva resultat av Europeiska unionens åtgärder.

Detta innebär därför att vi måste utveckla ett konceptuellt och analytiskt sätt att utvärdera våra egna instrument. Vårt sätt att inleda dialog med tredjeländer, villkorligheten, våra ordalag när vi protesterar mot vissa förhållanden, huruvida vi tillämpar olika normer beroende på det ena eller andra landets storlek eller strategiska vikt, allt detta anser vi bör granskas och vi hoppas att det kommer att beaktas i kommande versioner av våra årsrapporter.

(Applåder)

Sarah Ludford, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag tycker att Europaparlamentet står för en bra inledning av firandet av 60-årsjubileet av den allmänna förklaringen om mänskliga rättigheter i och med tilldelningen av Sacharovpriset för tankefrihet till den imponerande Salih Mahmoud Osman.

Han sa dock att vi inte fullgör vår skyldighet att skydda människorna i Darfur och att EU måste göra det genom att visa beslutsamhet och bidra med resurser, inklusive trupper. Hur kan en människorättsförespråkare som EU tillåta att 600 000 människor mördas och 4 miljoner människor tvångsförflyttas? EU måste utveckla kapacitet för att ingripa i situationer som denna. Utan åtgärder är allt tal om främjande av gemensamma värderingar bara tomma ord. Jag tror att flera av mina väljare och de lidande människorna i Darfur måste ha förvånats över att se EU-ledarna dricka cocktails i Lissabon förra helgen tillsammans med både Zimbabwes och Sudans presidenter.

I sin rapport om mänskliga rättigheter 2007 nämner rådet och kommissionen dock ingenting om de avslöjanden som inte minst parlamentet gjort av att EU-regeringarna har en hemlig överenskommelse om extraordinära överlämnanden. Vi har hört att EU har varit aktivt i tortyrfrågan. Hur kommer det sig att EU, som kämpar för mänskliga rättigheter och avskaffande av tortyr, i stället för att ta ansvar eller tala sanning blankt har förnekat och lämnat meningslösa garantier om sin medverkan i denna grymhet? Undertecknandet av stadgan om de grundläggande rättigheterna denna vecka – vilket är välkommet inte minst för att det är första gången som diskriminering på grund av sexuell läggning förbjuds i ett internationellt människorättsdokument – betyder ingenting om vi i praktiken ägnar oss åt hyckleri.

Avslutningsvis uppmärksammade Salih Mahmoud Osman oss även på att rättvisan och ansvarigheten inte får äventyras av en politisk överenskommelse och att den onda cirkeln av straffrihet måste brytas. Jag menar att vi kan tillämpa detta på den rådande situationen på Balkan. Serbien får inte tillåtas utöva utpressning mot EU för att unionen ska underteckna associeringsavtalet som tröst för att Serbien förlorar Kosovo, om inte och till dess att Ratko Mladić och Radovan Karadžić förs till Haag. Vi kan inte bortse från Haag-åklagaren Carla Del Pontes uppfattning att den serbiska regeringen medvetet har underlåtit att överlämna Ratko Mladić och Radovan Karadžić till rättvisan. Vi får inte belöna Serbien för att landet avhåller sig från en våldsamt reaktion mot Kosovo.

Konrad Szymański, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Försvaret av de mänskliga rättigheterna borde vara en samvetsfråga och inte handla om att hänga med i det som råkar vara de senaste intellektuella modsvängningarna. Jag efterlyser därför att Europeiska unionens verksamheter inom detta område ska genomsyras av större känslighet när det gäller frågan om religionsfrihet. De troendes samvetsfrågor angrips allt oftare och problemet har nu nått dramatiska proportioner.

Jag kan nämna Kina, Burma, Nordkorea, Iran, Sudan, Eritrea, Vietnam och även Ryssland, Saudiarabien, Uzbekistan och Kuba. Är den listan lång nog? Därför är det slående att så lite uppmärksamhet ägnas åt problemet, särskilt i den första delen av rapporten. Jag välkomnar att jämlikhetsfrågor och barns rättigheter prioriteras i vår agenda, men beklagar den bristande uppmärksamheten på religionsfrihet. Detta kan tolkas som ett tecken på att somliga i Europa har fördomar mot trosuppfattningar överhuvudtaget.

Europeiska unionen bör snarast utveckla allmänna riktlinjer om religionsfrihet. Religionsfrihet är den mänskliga rättighet som oftast ostraffat kränks nuförtiden.

Hélène Flautre, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman! Jag välkomnar årsrapporten. Det är ett viktigt arbete som ger oss en helhetsbild av de initiativ som tagits under ett år och två ordförandeskap för att genomföra EU:s politik för de mänskliga rättigheterna. Det är uppenbart inte någon dålig prestation: rapporten är ett praktiskt verktyg och ett referensdokument.

Trots detta anser jag att Laima Liucija Andrikiienė har rätt. Rapporten saknar en viss objektiv utvärdering, analys och kritisk anda, och eftersom inga slutsatser dras av de frågor som tas upp finns det inga rekommendationer. Framgångarna eller misslyckandena för politiken utvecklas inte tillräckligt i rapporten. Jag hoppas och är övertygad om att detta kommer att bli fallet när ledamöterna arbetar med det betänkande som parlamentet ska utarbeta under våren: att deras arbete kommer att gå i denna riktning.

Det finns också vissa störande utelämnanden i rapporten. Som Sarah Ludford nämnde avslutas avsnittet om de mänskliga rättigheterna i relation till terrorism tyvärr med en hänvisning till parlamentets arbete om CIA-flygningar och extraordinära överlämnandena, men inget sägs om rådets passivitet när det gäller att genomföra undersökningar, väcka åtal mot de ansvariga och ännu mindre om ersättning till de offer som orättmätigt överförts, fängslats eller torterats.

I avsnittet om asyl och migration sägs inget heller om masskränkningarna av migranternas rättigheter, ingen utvärdering görs av genomförandet av avtalen om en rad återtaganden, ingenting om den kvasimilitariserade gränsförvaltningen, ingenting om de tusentals människor som dör i försöken att nå våra kuster, trots ledamöternas omfattande och regelbundna arbete för dessa frågor.

När vi läser rapporten kan vi inte heller förstå varför våra medlemsstater har försatt sig i den ytterst genanta positionen gentemot våra partnerländer och internationell rätt genom att flagrant vägra att ratificera konventionen om migrerande arbetstagare och deras familjer. I dessa frågor har vår interna politik haft konsekvenser direkt utanför våra gränser.

Jag välkomnar antagandet av stadgan om de grundläggande rättigheterna som hjälper oss att granska oss själva på ett mycket klokare sätt, inbegripet Storbritannien och Polen. Analysen av våra framgångar kan också tjäna som inspiration för våra framtida strategier. Benita Ferrero-Waldner har rätt: EU:s avgörande roll för antagandet av FN:s råd för de mänskliga rättigheterna är lovande och krävande arbetsmekanismer, såsom antagandet nyligen av en resolution som efterlyser ett moratorium för dödsstraff, måste analyseras. Ett aktivt ordförandeskap, ett mobiliserat råd, ett Europaparlamentet på offensiven och ihärdiga civilorganisationer bidrar till att forma Europa som en verklig världsaktör: detta är mycket goda och uppmuntrande nyheter.

Patrick Louis, för IND/DEM-gruppen. – (FR) Mina damer och herrar! "En ny människa för de mänskliga rättigheterna föddes som inte har något gemensamt med sin föregångare från 1789 utom namnet": detta var den spetsfundiga beskrivning som filosofen Marcel Gauchet använde för att beskriva stadgan om de grundläggande rättigheterna som proklamerades här och som gjordes bindande genom artikel 6 i Lissabonfördraget.

Vi vet att det stora antal rättigheter som den innehåller strider mot de rättigheter och friheter som skyddas i våra nationella konstitutioner. Europeisk rätt är överordnad nationell rätt, även konstitutionell rätt. Vad kommer då att finnas kvar av den sekulära principen inför artikel 10 i stadgan, där religionsfrihet föreskrivs, inbegripet frihet att uttrycka sin religion både offentligt och privat? Vad blir kvar av principen om jämlikhet inför artikel 20 och följande artiklar, som innehåller en katalog över offrens rättigheter på grundval av att dess tillhör en viss grupp? Vad blir kvar av principen om frihet, som innefattar rätten till självbestämmande, inför artiklarna 6 till 19 som sammanblandar detta med personliga rättigheter och den enkla befogenheten att begära en tjänst av andra?

Det som vi försöker göra är att påskynda förvandlingen av medborgare som styr sin egen framtid till blott konsumenter, passiva serviceleverantörer, och vi kunde inte göra detta bättre. Till mina parlamentskolleger som uppskattar sina egna länders sekulariserade friheter och rättigheter som skyddas av deras konstitutioner, kan jag bara säga två ord: vakna upp.

Philip Claeys (NI). – (NL) Herr talman! En politik för de mänskliga rättigheterna som inte är konsekvent är hyckleri och saknar trovärdighet. Europeiska unionen har rätt i att vilja stödja de mänskliga rättigheterna i tredjeländer, men för att vara trovärdig måste vi också respektera alla grundläggande demokratiska rättigheter hos oss själva.

Vi gör inte alltid det, särskilt inte när det gäller yttrandefriheten. Denna frihet är en av de mest grundläggande rättigheterna, om inte den mest grundläggande, men den ses alltmer som ett problem. Särskilt kritik av den misslyckade invandrings- och integrationspolitiken betecknas alltid som rasism och är därför kriminaliserad.

I den rapport som vi diskuterar nu görs också det misstaget. Människor riskerar att bli åtalade och dömda, inte på grund av något de har gjort, utan på grund av sina åsikter och att de uttryckt dem. Därför leder inte den bedrivna politiken till lösningar på problemen utan till att själva politiken blir en del av problemet.

Ari Vatanen (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag är tacksam för den här rapporten men vill framhålla att våra mänskliga rättigheter fortfarande är selektiva – de är politiskt korrekta. Inte ens i parlamentet kunde vi anordna en fotografisk utställning om grymheterna i Tjetjenien eftersom vi var rädda att ryssarna inte skulle tycka om det.

Under vår människorättsdialog med Kina nämnde vi inte de mellan 30 och 40 miljoner flickor som, demografiskt sett, saknas i Kina. Var är dessa barn? De har aborterats, mördats efter födseln eller övergivits eller har hamnat i den organiserade brottsligheten. Nästa gång bör vår uppgift därför vara att ta upp denna fråga med de kinesiska myndigheterna.

Ser det bättre ut i EU? Jag vill för all del inte få någon att känna sig skyldig. Jag ber er endast att fundera över vad som är mänskligt. Varför pekar vi – helt med rätta – ut de länder som tillämpar dödsstraff, när EU också gör det genom att över nio miljoner barn dödas innan de kan födas? Jag undrar bara om detta är mänskligt. Kan vi bygga ett sundare samhälle om människolivet inte har ett absolut värde?

Vår första uppgift är att försvara de försvarslösa, dem som är mest utsatta. Det är verklig solidaritet. Detta kanske inte är politisk korrekt men vi måste fråga oss vilken ställning värdena har. Är de förhandlingsbara? Kan människorättsprinciper ena dagen vila på ett majoritetsbeslut som nästa dag kan vara ett minoritetsbeslut? För att uttrycka det enkelt är den första mänskliga rättigheten att födas. Jag är mycket glad över att ha fötts och jag är säker på att mina kolleger är glada över att ha fötts. Genom att inse människolivets absoluta värde kan vi bygga ett samhälle av medkänsla och kärlek. Vi kan inte bygga en bättre framtid på sand som är våt av ofödda barns tårar.

Józef Pinior (PSE). – (PL) Herr talman! Vi har framför oss EU:s årliga rapport om de mänskliga rättigheterna. Det är en utmärkt rapport. Det är faktiskt ett av de bästa dokument som producerats på senare tid i Europeiska unionen och ett positivt exempel på samordnad handling inom området för de mänskliga rättigheterna i alla EU:s huvudinstitutioner, i detta fall rådet och kommissionen.

Europeiska unionens politik för de mänskliga rättigheterna är den bäst utvecklade av alla dess politikområden. Det symboliserar vad Europeiska unionen står för i den samtida civilisationen i början av 2000-talet, långt utöver den gemensamma marknaden. Europeiska unionen talar enhälligt om de mänskliga rättigheterna på den internationella arenan. Den tvekar inte att lägga fram sin egen ståndpunkt som inte alltid överensstämmer med Förenta staternas. Unionen har visat sig allt mer effektiv och hjälpsam för enskilda personer som förföljs i odemokratiska regimer världen över.

Herr talman! Trots detta måste vi inse att det fortfarande återstår mycket att göra. Årets Sacharovpristagare Salih Mahmoud Mohamed Osman har gjort detta klart exempelvis i dagens anförande för kammaren. Vi bör överväga vilken handling som krävs för att göra Europeiska unionens politik för de mänskliga rättigheterna mer effektiv. Jag tänker särskilt på en undersökning av situationen för de mänskliga rättigheterna i Ryssland efter valet i det landet. Jag tänker också på läget i Kina inför de olympiska spelen som kommer att äga rum där nästa år. Det finns mycket för Europeiska unionen att göra, särskilt för de mänskliga rättigheterna.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). – (FI) Herr talman! Rådsordföranden sa att de mänskliga rättigheterna måste beaktas inom alla politikområden. Det är riktigt och det är just vad som bör ske inom utrikespolitiken men EU bör också granska sin egen bakgrund. Behandlas utländsk arbetskraft inom EU på ett sätt som beaktar varje persons mänskliga rättigheter? Det finns mycket fattigdom här. Det faller faktiskt inte under EU:s officiella politik. Det läggs ut på entreprenad till kyrkan och välgörenhetsorganisationer. EU måste ta en mer beslutsam ställning till de mänskliga rättigheterna. Det är bara handling som räknas, inte ord.

Jag vill ta upp frågan om den humanitära krisen i Irak, som håller på att nå katastrofala proportioner. Ungefär 4,5 miljoner människor har tvingats lämna sina hem och irakierna utgjorde förra året den största gruppen av asylsökande i Europa. EU har reagerat på krisen genom att anslå 4 miljoner euro till arbetet inom FN:s flyktingkommisariat och Nederländernas Röda kors, och ytterligare 11 miljoner euro planeras för landets hälsovård och skolor. Är detta tillräckligt stöd från ett rikt EU till dessa 4,5 miljoner människor som utan egen förskyllan befinner sig i en sådan svår situation? Irakkrisen är nu en av världens värsta.

Hanna Foltyn-Kubicka (UEN). – (PL) Herr talman! I denna rapport välkomnar jag särskilt åtgärder som utförs av ledamöterna i detta parlament. Tilldelningen av Sacharovpriset till Alexander Milinkievich, tillsammans med ett starkt och entydigt fördömande av mordet på Anna Politkovskaya, visade att Europa inte kommer att stå passiva vid sidan om, och strunta i kränkningar av de mänskliga rättigheterna på andra sidan vår östra gräns. Mycket återstår dock att göra i detta avseende.

Det senaste parlamentsvalet i Ryssland visade att de grundläggande principerna och friheterna rutinmässigt kränks där. De händelser som ägde rum i Ryssland ger anledning att ifrågasätta de regelbundna samråden mellan Europeiska unionen och Ryska federationen om de mänskliga rättigheterna. Tiden har kanske kommit att definiera om dessa mötens natur, att införa sanktioner för bristande framsteg i genomförandet av ingångna åtaganden och att fastställa mekanismer för att övervaka genomförandet. En sak är säker. Ryssland rör sig allt längre bort från demokrati.

Vi kan hoppas att vi nästa år kommer att ha större anledning att gratulera oss själva till att inte ha slösat bort tid och möjligheter att göra världen till en bättre plats.

Milan Horáček (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Rapportens uppläggning innehåller bra nyheter. Det finns till exempel ett kapitel om EU:s grannskapspolitik. I rapporten beskrivs också den förvärrade situationen för de mänskliga rättigheterna i Ryssland men varnar för att vidta åtgärder för att isolera landet. Trots detta är det dock viktigt att de kommande samtalen bör innehålla ytterligare diskussion av frågor som yttrandefrihet, pressfrihet och religionsfrihet och lagstiftning mot frivilligorganisationer och mot extremister, kampen mot terrorism och Tjetjenienfrågan. Rådet och kommissionen måste upprätta en uppföljningsmekanism. Vidare finns det en fullständig brist på vilja från Rysslands sida att samverka med frivilligorganisationerna. Vi måste hoppas att den ryska regeringen till sist kommer att gå med på att delta i samråd som leder fram till samtal om de mänskliga rättigheterna.

Rapporten visar att EU har blivit mycket mer aktivt inom området för de mänskliga rättigheterna men rapporten missar tyvärr tillfället att göra mer kritiska reflektioner om situationen för de mänskliga rättigheterna inom EU självt. Detta behöver dock göras om vi ska kunna föra en trovärdig politik inom de mänskliga rättigheternas område.

Roberta Alma Anastase (PPE-DE). – (RO) Mina damer och herrar! Jag vill gratulera EU-institutionerna till att ha utarbetat denna rapport som utgör ett verkligt bevis för den vikt som Europeiska unionen fäster vid de mänskliga rättigheterna och främjandet av demokratiska värden i hela världen. Det är en detaljerad rapport och jag uppskattar initiativet att utsträcka den även till andra områden. Enligt samma förbättringstema vill jag samtidigt påpeka tre aspekter av största vikt som bör vara prioriterade i EU:s handlande i framtiden.

För det första vill jag betona vikten av att främja och respektera de mänskliga rättigheterna, som fredsgaranten i Europa. Dagens Europa är ett globaliserat och multietniskt Europa och erkännandet och den ömsesidiga respekten för våra rättigheter och friheter ska ligga till grunden för främjandet av tolerans och förståelse. Att garantera minoriteternas rättigheter, särskilt i länderna på Västra Balkan och i grannskapspolitiken liksom att intensifiera Europeiska unionens insatser i denna riktning, är av största vikt. Samtidigt bör romernas rättigheter och deras integration i den europeiska gemenskapen främjas, bland annat genom att inrätta en byrå med ansvar inom detta område.

Läget för de mänskliga rättigheterna inom Europeiska unionen, som gör anspråk på rollen som främjare av de mänskliga rättigheterna, är inte mindre viktigt och därför en del av uppdraget. Här är jag oroad över försämringen nyligen av rumänernas situation i Italien, vilket har lett till omfattande kränkningar av deras rättigheter. Jag uppmanar därför kommissionen och rådet att vidta bestämda åtgärder för att återställa rumänernas rättigheter och förhindra att situationer av detta slag uppstår i framtiden.

Slutligen vill jag fästa rådets och kommissionens uppmärksamhet på behovet att konsolidera EU:s utvärderingsmekanismer inom ramen för de årliga rapporterna om de mänskliga rättigheterna. Endast genom att känna till de konkreta resultaten är det möjligt att utveckla dessa åtgärder på ett sammanhållet och effektivt sätt. Granskningen och utvärderingen av Europeiska unionens regionala åtgärder, inbegripet utvecklingen av Svartahavssynergin, bör också integreras i framtida rapporter.

Richard Howitt (PSE). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar också 2007 års rapport från rådet och kommissionen. Den är utan tvekan ett framsteg eftersom den, såsom vi tidigare har krävt, är mer omfattande. Om jag får säga det så är dock beskrivningen fortfarande lite längre och analysen lite kortare än vi skulle önska.

Jag vill dock helhjärtat gratulera det portugisiska ordförandeskapet till de nya riktlinjerna om barnets rättigheter – ett stort framsteg.

Jag hoppas att kommande ordförandeskap under nästa år ser till att byrån för grundläggande rättigheter spelar en effektiv roll, att EU-lagstiftningen utvidgas till att omfatta ett effektivt skydd mot all form av diskriminering samt att man fortsätter att utöva påtryckningar för att få länderna på Västra Balkan att överlämna krigsbrottslingar till rättvisan.

I dag uppmanar jag även EU att nästa år särskilt stödja slutrapporten från FN:s generalsekreterares personliga representant för mänskliga rättigheter i näringslivet. Som parlamentets föredragande i frågan är jag djupt oroad över att indiska domstolar i Bangalore kommer att utfärda en internationell häktningsorder denna vecka mot sju nederländska aktivister från kampanjen Rena Kläder för att de offentliggjort en rapport på Internet om att en indisk leverantör till modemärket G-Star kränkt arbetstagare, bland annat genom påtvingad övertid och fysisk och psykisk misshandel.

Detta strider mot den indiska regeringens åtaganden enligt artikel 19 i Internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter. Jag uppmanar rådet och kommissionen att undersöka detta fall och vädjar till EU-regeringarna att inte samarbeta kring denna häktningsorder, som avser mänskliga rättigheter såsom arbetstagares rättigheter och yttrandefrihet.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Herr talman! Rapporten innehåller information om samtalen med ryska och kinesiska ledare om respekten för de mänskliga rättigheterna. Tyvärr är informationen inte särskilt specifik. Under tiden fortsätter konflikten mellan polisen och armén i Ryssland om organ som tillhör tjetjenerna. Tjetjenerna grips i sina hem och när alla organ som är lämpade för transplantation har avlägsnats från deras kroppar dumpas de.

I Kina tas organ från politiska fångar. Europarådet har gjort uttalanden om dessa fall tidigare i år. Allt vårt parlament lyckades göra vara att montera ned en bildskärm som visade de brott som Ryssland har begått mot det tjetjenska folket. Bildskärmen togs ned en kväll eftersom den ansågs för chockerande. Jag vill betona att det var bildskärmen som ansågs för chockerande inte de handlingar den visade.

Hur länge ska vi fortsätta att se genom fingrarna med folkmord? Jag vill be om ett klagörande av om det problem som jag refererade till tagits upp i samtalen med Ryssland och Kina.

Ana Maria Gomes (PSE). – (PT) Jag måste gratulera det portugisiska ordförandeskapet till denna rapport som innehåller en detaljerad beskrivning av det värdefulla arbete som utförts och som är särskilt viktigt för mig i fråga om moratoriet för dödsstraff. Det saknas dock en kritisk, och framför allt en självkritisk analys. Jag avser bristen på svar från Europeiska rådet på rekommendationerna från detta parlament och från senator Dick Marty om de så kallade CIA-flygningarna. Trots att Europeiska rådet och i synnerhet det portugisiska ordförandeskapet har ställts inför bevis på att olika medlemsstaters territorium och organ är inblandade i kidnappningen och tortyren av terroristmisstänkta, som därför förvägrades rättslig prövning, har Europeiska rådet och i synnerhet det portugisiska ordförandeskapet hittills inte gjort något för att verkligen ta reda på vad som hänt, klandra och förhindra att sådana brottsliga handlingar sker igen.

Trots medgivanden och utredningar i USA har de europeiska regeringarna fortfarande sina huvuden nedstoppade i sanden och kränker därmed grundläggande europeiska värden och intressen och därmed Europas trovärdighet när det gäller allmänt främjande av de mänskliga rättigheterna.

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Herr talman! Jag vill säga hur glad jag över att mitt land, Polen, beslöt sig för att dra tillbaka sitt förbehåll i fråga om inrättandet av världsdagen mot dödsstraff. Detta beslut är inte bara ett sant uttryck för det polska folkets inställning, utan det gör också att unionen kan uttala sig enhälligt.

I fråga om rapporten framför oss välkomnar jag kapitel 4.5, Kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan könen. Det är bra att Europeiska kommissionen tog med jämställdhet mellan kvinnor och män och kvinnors rättigheter bland sina prioriterade frågor och handlingsramar för 2010. Varje medlemsstat måste nu ha dessa frågor i åtanke och beakta dem i alla politiska initiativ och samarbetsåtgärder inriktade på utveckling.

Vi gör klokt i att beakta situationen på ort och ställe när det gäller dessa frågor. Kan vi verkligen känna oss tillfreds när vi hör vad som verkligen händer? Jag kan till exempel hänvisa till fallet med en 24 årig iransk kvinna, Delaram Ali, som dömdes till 32 månaders fängelse och 10 piskrapp enbart för att hon deltagit i en demonstration mot förföljelsen av kvinnor. Dessutom hittades kropparna efter 42 kvinnor i Basra i juli i år. Hur reagerar vi på det faktum att dessa kvinnor mördats därför att de inte täckt sina huvuden eller hade använt makeup? Inte kan vi tolerera dessa kvinnors onödiga död?

Manuel Lobo Antunes, rådets ordförande. – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag ska fatta mig mycket kort. När det gäller det betänkande som presenteras och debatteras här i dag och debattens tonläge måste jag till att börja med tacka er för ert stöd. Mer än så faktiskt, jag måste tacka er för ert erkännande av arbetet i rådet, kommissionen och rådets generalsekretariat med att utarbeta detta betänkande och utforma dess innehåll. Ledamöternas kommentarer har varit som musik för våra öron, eftersom de har erkänt detaljerna i och förtjänsterna och ansträngningarna med detta betänkande. Vi har också tagit till oss kritiken, särskilt om att vi på vissa ställen kunde ha förbättrat analysen och trängt djupare in i orsakerna och konsekvenserna. Betänkandet går definitivt åt det hållet: det är mer analytiskt än tidigare betänkanden, eller strävar åt det hållet, och ni kan vara säkra på att vi kommer att fortsätta enligt de linjer som ni har förordat och föreslagit.

Innehållet kommenterades också. En ledamot sa att EU har gjort en del, eller en hel del, men att vi fortfarande har en lång bit kvar. Jag anser att EU förmodligen är det största området för frihet, rättvisa, mänskliga

rättigheter och rättssäkerhet. EU har följt en konsekvent och konstant väg i sitt allt starkare och fastare försvar av de mänskliga rättigheterna. Det är dock tydligt att vi alltid kan göra mer, eftersom vi aldrig kommer att nå målet i fråga om frihet och mänskliga rättigheter: det kommer alltid att finnas något att försvara, utveckla, skydda och garantera. Vi borde dock inse att Europeiska unionen har gjort en hel del både internt och externt. Ett aktuellt fall nämndes: de beslut eller åtgärder som vi har fattat och vidtagit på området för till exempel skydd av barns rättigheter. Det är något som vi har gjort.

Jag vill också framhålla fyra eller fem initiativ på området för mänskliga rättigheter som tydligt visar vad EU försöker göra när det gäller att försvara de mänskliga rättigheterna. Vi kommer här i parlamentet att i morgon högtidligt kungöra Europeiska unionens stadga för de grundläggande rättigheterna. Under denna häft av 2007 har Europeiska unionen garanterat antagandet i Förenta nationerna av en resolution om ett moratorium för dödsstraff. Vi har inrättat Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter, som befinner sig i det sista förberedelseskedet. Vi har också inrättat Europadagen mot dödsstraff. Detta är konkreta, specifika och aktuella exempel på hur vi ständigt, ihärdigt och beslutsamt arbetar med att försvara de mänskliga rättigheterna. Vi måste inse att det kommer att finnas problem och att det kommer att finnas bestämmelser, åtgärder eller attityder som inte är perfekta!

Samtidigt måste vi dock erkänna våra stora framgångar på detta område, särskilt i fråga om de yttre åtgärderna, och toppmötet mellan EU och Afrika som ska diskuteras närmast nämndes. Det får inte finnas några tvivel om att frågan om mänskliga rättigheter och goda styrelseformer var en viktig, ja faktiskt en mycket viktig fråga i den dialog som vi förde i Lissabon vid toppmötet mellan EU och Afrika. Ni vet alla, precis som EU-medborgarna, att i vår dialog med tredjeländer är frågan om försvaret av de mänskliga rättigheterna en konstant och prioriterad fråga på vår dagordning och i vår bilaterala dialog. Det framgår av vårt fördömande av de överträdelser av de mänskliga rättigheterna som sker i tredjeländer och av de åtgärder som vi har vidtagit för att bemöta överträdelser av de mänskliga rättigheterna i tredjeländer, särskilt genom att anta sanktioner som är specifikt inriktade på att förhindra att sådana överträdelser upprepas. Vi borde därför erkänna våra bedrifter och ansträngningar. Vi måste naturligtvis också rätta till vad som kan rättas till, men vi borde i denna fråga ha en självsäker och positiv inställning och en tro på att vi är på rätt väg i enlighet med våra humanisttraditioner.

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Innan jag bemöter några av de frågor som har tagits upp i debatten vill jag säga att jag har tagit med mig ett antal exemplar av rapporten om ni skulle vilja ha dem. De finns här.

När det gäller diskussionen vill jag börja med de allmänna kommentarerna om rapporten. Det gläder mig att flera av er tycker att rapporten är användbar, och vi noterar även de förslag och rekommendationer som ni lämnat under debatten. När det gäller effektivitetsanalysen av vår egen politik, som en del av er nämnde, vill jag bara påpeka att det finns utvärderingar och en analys i kapitel sju som behandlar denna fråga. Det stämmer dock att vi kan bättre, att vi kan göra mer. Jag vill även säga att det finns vissa begränsningar eftersom frågor om mänskliga rättigheter mycket ofta handlar om att ändra hela samhället. Därför är de inte lika lätta att mäta som andra saker som genomförs snabbt.

Jag vill också säga några allmänna saker. Religionsfriheten har nämnts. Naturligtvis motsätter sig EU starkt diskriminering mot religiösa grupper, och syftet med vår dialog med tredjeländer är att förstärka varje regerings egna insatser för att främja och tillämpa människorättsprinciper, bland annat genom nationella institutioner för mänskliga rättigheter.

När det gäller övriga frågor som har tagits upp här, till exempel romernas situation i kandidatländerna, säger vi i rapporten att vi åtar oss att till fullo respektera alla människors, även minoriteters, mänskliga rättigheter. Samtidigt har romer identifierats som en av de mest utsatta minoritetsgrupperna, både inom EU och i kandidatländerna. Jag menar att vi måste fortsätta att ta upp denna fråga och förbättra situationen.

Sedan nämndes även frågan om överlämnanden i allmänhet. Enligt vår mening utgör förfaranden som kallas "överlämnanden" eller "hemligt förvar" ett brott mot grundläggande rättigheter. Detta har nämnts tydligt. Här har kommissionen från början aktivt stöttat och underlättat de undersökningar som såväl Europarådet som Europaparlamentet har inlett om överlämnanden och hemligt förvar. Jag vill bara nämna det här. Vi har gjort saker.

När det gäller Sudan har vi i dag lyssnat på Salih Mahmoud Osman. Ett av de viktigaste inslagen i den gemensamma strategin vid toppmötet var frågan om partnerskap för säkerhet och fred. Här lämnar vi ett stort stöd för konfliktförebyggande åtgärder, fredsinsatser och förstärkning av Afrikas konflikthanteringsförmåga på regional och nationell nivå. Ordförande José Manuel Barroso och

kommissionsledamot Michel Barnier har tagit varje tillfälle i akt, däribland det senaste toppmötet mellan EU och Afrika, att avskaffa de återstående hindren.

Jag närvarade i dag när Salih Mahmoud Osman talade och han sa även uttryckligen att han fått mycket stöd från Europeiska kommissionens delegationer. Det lämnas redan en hel del stöd men naturligtvis finns det alltid mer att göra.

När det gäller människorättssituationen i Irak, som också tagits upp här, vet vi att den fortfarande är oroväckande, särskilt mot bakgrund av den dåliga säkerhetssituationen och situationen för kvinnor, barn, minoriteter och flyktingar. Här menar jag att vår politik är inriktad på god förvaltning, demokrati, mänskliga rättigheter och rättsstatsprincipen, för att de långsamt ska gå i rätt riktning. Vi har ofta krävt att de ska avskaffa dödsstraffet. Detta är bara för att framhäva några få punkter.

EU överlägger med Ryssland om mänskliga rättigheter två gånger per år och vi nämner Ryssland två gånger i rapporten, på sidorna 72 och 73. Först belyser vi överläggningarna och sedan tar vi tydligt upp situationen för mänskliga rättigheter, särskilt i Tjetjenien. Tjetjenien är alltså inte bortglömt.

Avslutningsvis vill jag ta upp Indien. Vi känner till den rättsliga åtgärd som Fibres and Fabrics International vidtagit mot kampanjen Rena Kläder. Denna fråga är särskilt viktig för de av kommissionens generaldirektorat som arbetar med rättvisa arbetsförhållanden. Vi har bitt kommissionens delegation i Delhi att hålla oss underrättade om den fortsatta utvecklingen i de indiska domstolarna, och vi måste undersöka det kvarhållande som har nämnts.

Det återstår mycket att säga men jag anser att det var en bred debatt och jag vill inte ta mer tid i anspråk.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

16. Andra toppmötet mellan EU och Afrika (Lissabon, 8 - 9 december 2007) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om det andra toppmötet mellan EU och Afrika (Lissabon, 8-9 december 2007).

Manuel Lobo Antunes, rådets ordförande. – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot Michel, mina damer och herrar! Det andra toppmötet mellan EU och Afrika som ägde rum förra veckan i Lissabon var tveklöst en framgång och markerade början på en ny förbindelse mellan Europeiska unionen och Afrika baserad på en strategisk dialog. Nästan 80 stats- och regeringschefer, talmännen för Europaparlamentet och det panafrikanska parlamentet och företrädare för det civila samhället sände starka budskap till EU-medborgarna, till det afrikanska folket och till världen.

Den nya förbindelsen mellan EU och Afrika konkretiseras genom de dokument som antogs vid toppmötet, vilka enligt min mening är av hög kvalitet: den gemensamma strategin, handlingsplanen och Lissabonförklaringen. Dessa dokument innehåller redogörelser för de specifika detaljerna för förbindelserna mellan EU och Afrika. Den nya strategin främjar för det första multilaterala kanaler och strävar för det andra efter att på ett integrerat sätt hantera förbindelsens alla olika dimensioner. Strategin visar vilken skillnad EU kan göra, framför allt i jämförelse med andra internationella aktörer.

Behandlingen av Afrika som en partner i den strategiska dialogen återspeglades också i den metod som användes vid såväl förberedelserna inför toppmötet som vid utarbetandet av de dokument som skulle antas vid toppmötet. Strategin – för första gången en verklig gemensam strategi – och handlingsplanen var resultatet av ett intensivt och djupgående arbete med Afrika, framför allt med Afrikanska unionen, och utarbetades och slutfördes slutligen av en gemensam expertgrupp.

Jag måste vid denna tidpunkt betona Europaparlamentets konstruktiva roll i processen med att utarbeta dokumenten och förbereda toppmötet i Lissabon. I den gemensamma strategin fastställs fyra sammanlänkade områden av gemensamt intresse: fred och säkerhet, demokratiska styrelseformer och mänskliga rättigheter, handel och regional integration och utveckling. För den inledande perioden 2008-2010 föreskrivs i handlingsplanen åtta partnerskap på områden av gemensamt intresse som främst syftar till en positiv inverkan på de afrikanska medborgarnas och EU-medborgarnas dagliga liv.

Vid toppmötet i Lissabon bekräftades de viktiga förändringarna i EU, Afrika och i världen. I dagens EU med 27 medlemsstater skiljer sig de utrikespolitiska prioriteringarna och tillvägagångssätten i hög grad åt. Afrikanska unionen träder fram som en efterfrågad diskussionspartner för EU, med en agenda som också

omfattar frågan om mänskliga rättigheter och goda styrelseformer. Det finns också en utbredd uppfattning om att en rad globala utmaningar, som exempelvis fred, säkerhet och internationell handel, kräver gemensamma åtgärder från det internationella samfundets sida, vilket följaktligen skulle motivera uppkomsten av nya samarbetsformer. Detsamma kan sägas när det gäller att hitta svar på de problem som drabbar både EU och Afrika, framför allt klimatförändringens effekter, förvaltning av energiresurser och migrationsflöden.

Afrika och EU förstår att det finns ett behov av att föra upp sin förbindelse till en ny nivå, och vid toppmötet blev denna gemensamma önskan tydlig och otvetydig. Det andra toppmötet mellan EU och Afrika får dock inte framställas som vägens ände, utan snarare som en vändpunkt i förbindelserna mellan de två kontinenterna.

Den uttryckliga hänvisningen till uppföljningsmekanismerna för de beslut som fattats är därför av särskild vikt, framför allt för att garantera ett medellångsiktigt och långsiktigt perspektiv. Utöver införandet av ett treårsintervall för dessa toppmöten, planeras sektorsvisa minister- och expertmöten för de olika områdena i handlingsplanen, tillsammans med regelbundna kontakter mellan EU-kommissionen och Afrikanska unionens kommission. Det civila samhället, de icke-statliga organisationerna, fackföreningarna, företagarforumen och tankesmedjorna kommer dock också att ha en mycket viktig roll när det gäller tillämpningen och övervakningen av de planerade åtgärderna.

Slutligen måste jag betona Europaparlamentets och det panafrikanska parlamentets centrala betydelse när det gäller att genomföra det nya partnerskapet. De befintliga banden mellan EU:s och Afrikas parlamentsföreträdare måste nu stärkas. Liksom ni säkert känner till gläder sig ordförandeskapet mycket över det gemensamma uttalandet av de båda parlamentens talmän vid det andra toppmötet mellan EU och Afrika. Det får inte finnas något tvivel om att en ny och mycket spännande väg har öppnats i förbindelserna mellan EU och Afrika efter toppmötet i Lissabon.

Louis Michel, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr talman, herr minister, mina damer och herrar! Det gläder mig att kunna informera er om resultaten från toppmötet i Lissabon. Det finns inte mycket mer att tillägga eftersom jag anser att rådets ordförande har beskrivit resultaten på ett utmärkt sätt. Jag vill också gratulera det portugisiska ordförandeskapet till att ha arrangerat och anordnat detta toppmöte – eftersom jag anser att det verkligen behövdes – och särskilt till dess stora framgång.

Det är uppenbart att ett nytt och tydligt budskap fördes fram vid toppmötet: budskapet om en radikal förändring av förbindelserna mellan Afrika och EU. Toppmötet i Lissabon markerade liksom redan sagts antagandet av en ny gemensam vision inom ramen för en gemensam strategi, ett politiskt partnerskap mellan ohämmade, befriade och pragmatiska likvärdiga parter, och ett gemensamt ansvar. Detta sagt antog man också vid toppmötet åtta strategiska planer för att specifikt tillämpa denna nya vision.

Vid toppmötet fördes intensiva, omfattande och högkvalitativa debatter som gav en fingervisning om den nya karaktären hos vår förbindelse, och därmed om dess genuina och väsentligen politiska natur. Ja, vi diskuterade Zimbabwe, och många nya europeiska ledare, som exempelvis ordförande Barroso och kansler Merkel, klargjorde att Robert Mugabes politik är helt oacceptabel, att vi inte kan tolerera överträdelser av de mänskliga rättigheterna och att den politik som förs i landet skadar reformsträvan på den afrikanska kontinenten. Många afrikanska ledare delar denna kritik, och jag anser att EU borde ge sitt fulla stöd till afrikansk medling under överinseende av Sydafrikanska utvecklingsgemenskapen (SADC) och under ledning av president Mbeki.

Ja, vi talade om Darfur och om den oacceptabla humanitära och säkerhetsmässiga situationen, och vi kritiserade den sudanesiska regeringens samarbetsovilliga inställning. Vid ett trojkamöte med Sudans president klargjorde vi våra förväntningar och krav på att han ska fatta ett beslut om att tillåta en snabb utplacering av hybridstyrkan för att snarast möjligt sätta stopp för det våld som vi vet sker där. Det bör som regel noteras att demokrati, styrelseformer och mänskliga rättigheter inte längre är tabu, och många afrikanska länder har slagit in på vägen mot framsteg, som de säger, inte för att bemöta EU:s förväntningar, utan sitt eget folks förväntningar.

Ja, vi talade också om ekonomiska partnerskapsavtal och ja, överenskommelser nåddes med många afrikanska ledare. Ordförande Barroso och jag förklarade gång på gång vilka frågor som verkligen ligger bakom de ekonomiska partnerskapsavtalen. Vi förklarade också att den verkliga utmaningen på kort sikt är att utarbeta interimsavtal, inte ekonomiska partnerskapsavtal, före den 1 januari för att garantera förenlighet med WTO:s bestämmelser och därmed förhindra att de länder som inte hör till de minst utvecklade länderna hamnar i en mer ogynnsam situation än före den 1 januari 2008. Jag hörde exemplet med Elfenbenskusten, som skulle ha förlorat omkring 750 miljoner euro i råvaruhandel om landet inte hade utarbetat interimsavtalet.

Ordförande Barroso föreslog att diskussioner om ekonomiska partnerskapsavtal nästa år borde hållas på högsta nivå med alla berörda regioner, med målet att ingå avtal som syftar till en rimlig ekonomisk integration.

De här frågorna är naturligtvis komplicerade. Vi diskuterade dem utan rädsla för motsättningar. Detta kommer naturligtvis att ge vårt nya partnerskap en kvalitet och ett djup, men från och med i morgon kommer vi att stå inför den ännu större utmaningen med att omvandla denna nya politiska vision till specifika åtgärder. Det är vår politiska plikt att lägga fram specifika resultat senast 2010, med andra ord när vi återigen träffas för det tredje toppmötet mellan EU och Afrika. Vi har en kollektiv skyldighet att skapa resultat.

Den gemensamma strategin och den första handlingsplanen utgör färdplanen för vårt partnerskap och delar upp det i mycket specifika, operativa och tematiska mål, liksom talmannen sa. Dessa två gemensamma dokument som antogs vid toppmötet välkomnades enhälligt tack vare deras kvalitet och deras ambitiösa karaktär. Denna framgång är resultatet av en mycket lång period av förberedande arbete som inleddes i december 2005 med ett meddelande från kommissionen om en strategi för Afrika, som 2007 blev den gemensamma strategin för EU och Afrika.

Europeiska kommissionen avser helt och hållet att ta sitt ansvar under tillämpningsfasen. Det är dock inte enbart kommissionens ansvar att se till att strategin blir en framgång. Medlemsstaterna och våra afrikanska partner måste se till att deras mekanismer blir fullt ut användbara. Ett av Europas främsta ansvarsområden när det gäller att tillämpa detta partnerskap kommer att bestå i att avsätta medel för finansieringen. Jag vill påminna er om att medlemsstaterna åtog sig att betala ut ytterligare 20 miljarder euro per år senast 2010. De senaste resultaten visar att vi är på rätt väg, men att de aktuella goda resultaten är tämligen relativa om vi beaktar effekten av skuldavskrivningar i vissa länder.

För det andra är en bättre arbetsfördelning mellan givarna en mycket viktig aspekt. Därför är uppförandekoden om arbetsfördelning ett mycket viktigt inslag.

För det tredje vill jag också påminna er om att medlemsstaterna i Gleneagles åtog sig att avsätta en miljon euro per år för Aid for Trade, av vilket hälften ska betalas till Afrika. Det handlar om offentliga politiska åtaganden. Jag vill påminna er om detta eftersom dessa inslag kommer att stärka genomförbarheten och genomförandet av de strategiska planerna.

Jag har ytterligare en åsikt om denna fråga: det är nu tydligt att utrikes- och utvecklingsministrarna inte får ha ensamrätt till kommissionens och medlemsstaternas åtagande. Jag vill att vi ska institutionalisera principen om gemensamma och regelbundna sektorsvisa ministermöten angående dessa frågor. Sektorsministrarna, till exempel på områdena för vetenskaplig forskning, handel, jordbruk och ekonomi, kan naturligtvis göra ett enormt bidrag till den nya förbindelsen med de afrikanska länderna.

Liksom jag förklarade vid Europaparlamentets och det panafricanska parlamentets konferens i Lissabon, förlitar vi oss också i hög grad på att Europaparlamentet och de afrikanska och europeiska nationella parlamenten ska samla in och sprida de civila samhällenas åsikter och förväntningar. De demokratiska aktörernas och de afrikanska och europeiska civilsamhällenas centrala betydelse för det strategiska partnerskapet och dess tillämpning är också ett nyskapande inslag som jag hoppas kommer att skapa ett genuint partnerskap med inriktning på människor. Anförandena av Europaparlamentets och det panafricanska parlamentets talmän inför stats- och regeringscheferna markerade det officiella genomförandet.

Jag vill också tala om för er att jag vederbörligt noterade begäran från era kolleger i det panafricanska parlamentet om finansiellt stöd för denna institution med tanke på dess självständighet. Vi kan naturligtvis tänka oss att tillsammans med budgetmyndigheterna överväga en mer direkt tillgång till finansiering. Jag upprepar min förhoppning om att vi en dag ska kunna införliva Europeiska utvecklingsfonden i budgeten, för jag anser att det vore rätt och riktigt för er att genomföra er demokratiska kontrollfunktion i processen med att tilldela offentliga utvecklingsmedel.

Före toppmötet sa jag att den huvudsakliga utmaningen vid toppmötet skulle vara att slå an rätt ton för detta politiska partnerskap mellan EU och Afrika och sända ett tydligt budskap om en ohämmad, gemensam och pragmatisk relation. Jag tycker att detta är exakt det budskap som sändes vid toppmötet i Lissabon. Liksom Portugals premiärminister José Socrates sa, känner jag på mig att det kommer att finnas ett före Lissabon och ett efter Lissabon i förbindelserna mellan EU och Afrika.

Maria Martens, för PPE-DE-gruppen. – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Toppmötet ligger bakom oss, och det var ett historiskt tillfälle och en vändpunkt för våra förbindelser med Afrika. Grunden för vår förbindelse har verkligen förändrats: från dominans till samarbete, från monolog till dialog. Det är rätt att tala om ett partnerskap mellan likvärdiga parter. Både EU och Afrika har trots allt

ett ansvar när det gäller Afrikas utveckling. EU ansvarar för EU-politiken och de afrikanska regeringarna ansvarar för sin politik.

En gemensam strategi, baserad på gemensamma värderingar och ömsesidig respekt och anpassad till människors välfärd, behövdes i högsta grad. En gemensam strategi behövdes också för att vi tillsammans skulle kunna hantera de problem som drabbar båda kontinenterna. Det gläder mig att toppmötet inte togs över av Robert Mugabe. Situationen i Zimbabwe är oacceptabel och det är rätt att hans politik kritiserats hårt. Toppmötet handlade dock inte bara om Zimbabwe. Andra katastrofer pågår i Afrika som kräver många offer. Tänk bara på Darfur och Somalia och låt oss inte glömma Kongo.

Herr talman! Parlamentet antog sitt betänkande om strategin i oktober. Europaparlamentets och det panafrikanska parlamentets gemensamma uttalande undertecknades vid parlamentets möte inför toppmötet. Båda talmännen presenterade uttalandet vid toppmötets öppningssammanträde. Parlamenten borde verkligen inte bara ha en roll när det gäller att utarbeta strategin, utan de borde också ha en viktig roll vid övervakningen av strategins tillämpning.

Angående handlingsplanen är den tyvärr fortfarande vag, liksom frågorna om finansiering och parlamentens strukturella deltagande. Jag gläder mig över kommissionsledamotens löften om detta. I handlingsplanen nämns seminarier, studier och utvärderingar. Det är ju mycket viktigt, men i slutändan handlar det om att visa resultat. Vi vet alla att det finns tillräckligt med vatten, expertkunskap och pengar för att göra vardagen i Afrika bättre. Mycket beror på den politiska viljan. Låt denna strategi bli en verklig ny början till en hållbar utveckling i Afrika.

Josep Borrell Fontelles, för PSE-gruppen. – (ES) Herr talman! Också jag vill gratulera det portugisiska ordförändskapet. Det var helt fel att världens största handelsenhet och världens fattigaste kontinent under sju år inte träffades för att samtala. Den stötestenen är nu avskaffad. Toppmötet har ägt rum och stora framgångar har tveklöst nåtts, varav den första var att toppmötet faktiskt ägde rum.

Parlamenten, och särskilt Europaparlamentet, är redo att föra upp vår inspiration på scenen som vi säger på spanska, det vill säga omvandla våra ord till handling. Jag beklagar dock, herr kommissionsledamot, att hänvisningen till parlamentsdimensionen endast var tomma ord, eftersom inga av våra krav vid det tidigare toppmötet om särskilda åtgärder eller medel för att utveckla parlamentets roll införlivades i slutsatserna från toppmötet.

Trots det kommer parlamentet att fortsätta sitt arbete och peka på områden där vi inte har lyckats så bra. Det måste sägas att vi inte har lyckats så bra med de berömda ekonomiska partnerskapsavtalen. Vad som har hänt är att vi har en ohämmad förbindelse mellan likvärdiga parter. Vissa afrikanska ledare har tydligt påtalat problemen med vissa av de metoder som vi häftigt har förespråkade. Det räcker inte att ha rätt, eller att ha skäl att göra något. Vi måste nå en överenskommelse. Överenskommelser är överenskommelser och kan inte likställas med ett påprackande. Vi måste arbeta hårdare och bättre för att nå överenskommelser på de jämlika grunder som vi tillkännagav i toppmötets anda. Denna oenighet i fråga om handeln kommer att gå till historien som ett av de utmärkande dragen för detta toppmöte.

Det andra utmärkande draget var mänskliga rättigheter. Innehåll var det ont om också i det sammanhanget. Ja, herr kommissionsledamot, ni diskuterade Darfur, men inte mycket. Inte mycket nej, och faktiskt nästan inte alls, eftersom vissa av oss här tvingades skriva till er för att påminna er om att frågan inte stod med på dagordningen, och att det var en skam att Afrika och EU skulle träffas utan att diskutera Darfur. Återigen oroade man sig, men man bekymrade sig egentligen inte mycket i praktiken. Liksom vi påmindes om i morse borde vi verkligen oroa oss, men vi måste också bry oss mycket mer, och också på ett mer effektivt sätt.

(Applåder)

Thierry Cornillet, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill återigen ta upp det interparlamentariska mötet mellan det panafrikanska parlamentet och Europaparlamentet och kommentera två frågor där en gemensam vision behövs inom ramen för en gemensam strategi. Liksom när det gäller kärlek är ord inte nog: vi behöver handling och bevis. Därför anser jag att det finns två områden där vi skulle kunna tillämpa en gemensam vision och verkligen göra den till en del av en gemensam strategi.

Den första punkten är budgetkontroll, liksom ni sa herr kommissionsledamot. Vår uppgift är att kontrollera utbetalningar och därför är det absolut grundläggande, och upp till oss, att införliva Europeiska utvecklingsfonden (EUF) i budgeten på ett sådant sätt att en parlamentarisk kontroll kan utövas. Våra

utbetalningar är naturligtvis inbetalningar för våra kolleger i de afrikanska parlamenten. Det är avgörande att de kan använda nationella parlamentariska kontroller för att hantera inkommande medel, vilka ofta kan vara en viktig hävstång i deras nationella politik, framför allt i en politik med budgetstöd. Det är därför hög tid att se till att införliva EUF i budgeten och att ge dem budgetkontrollmekanismer, om nödvändigt med stöd.

Min andra punkt rör gemensamma åtgärder inom ramen för internationell humanitär rätt. Den internationella humanitära rätten nonchaleras och undertrycks, liksom ni sa herr kommissionsledamot, och det är helt oacceptabelt, och det är ofta på grund av det oerhört förvånande skälet att ett krig pågår. Den internationella humanitära rätten är just en lag som endast tillämpas i en krigssituation: det är inte en lag för fredstider. I denna fråga kan vi alltså alla, Europaparlamentet och det panafrikanska parlamentet tillsammans, insistera på att alla personer som någonsin har överträtt den internationella humanitära rätten, särskilt under en maktkamp, inte ska ursäktas, och på att vi sedan ska kunna påföra de ansvariga personerna sanktioner. Dessa sanktioner kommer dock att tjäna ett verkligt syfte och kommer endast att uppfattas korrekt om de genomförs på plats i Afrika och om den typ av passiva delaktighet som vi ibland iakttar i dessa fall minskar. Jag tror att våra parlamentskolleger skulle bli hedrade om vi inledde en gemensam reflexion om denna fråga.

Eoin Ryan, för UEN-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill börja med att gratulera ordförandeskapet, kommissionsledamot Michel Barnier och de afrikanska ledarna till de framsteg som gjordes under toppmötet. Även om vi ofta har en negativ inställning menar jag att vi åstadkom en hel del bra saker under toppmötet.

Partnerskap var det tema som växte fram under toppmötet. Det var ett toppmöte mellan jämlikar. Vi måste dock se till att detta inte bara är retorik. Låt oss omsätta denna utfästelse om partnerskap i praktiken. För detta ändamål bör vi både kräva att våra partner har samma normer när det gäller mänskliga rättigheter som vi och behandla dem som jämlikar när det gäller handelsfrågor och ekonomiska frågor.

Vi vill inrätta ett nytt strategiskt partnerskap med Afrika som bidrar till en fredlig och säker framtid för Afrikas folk, till ökade investeringar, ökad tillväxt och ökat välstånd genom en stramare budgetram och som vilar på en gemensam vision för Afrika.

Före toppmötet hyste man en del farhågor beträffande president Robert Mugabe – enligt min mening gick dock budskapet fram till honom klart och tydligt – och beträffande avtal om ekonomiskt partnerskap. Det glädde i alla fall mig när kommissionsledamot Michel Barnier sa att han och ordförande José Manuel Barroso om och om igen hade förklarat fördelarna med detta. Jag vill återigen tacka honom för det möte som jag och andra grupper hade med honom. De var mycket tydliga med vilka fördelar avtal om ekonomiskt partnerskap skulle ha för Afrikas ekonomiska framtid på längre sikt och självklart för Afrikas folk.

Jag vill återigen gratulera alla som medverkade vid toppmötet och jag menar att vi har vunnit i styrka och gjort stora framsteg.

Marie Anne Isler Béguin, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot! Jag vill börja med att säga att vi i Europaparlamentets delegation deltog vid två toppmöten: först parlamentets möte inför toppmötet med våra kolleger från det panafrikanska parlamentet, och sedan vid det officiella toppmötet. Herr rådsordförande! Jag tror inte att ni känner till vilken status vi hade där, vilket var den förödmjukande statusen som observatörer: Europaparlamentets ledamöter hade inte tillträde till det officiella toppmötet, trots att de hade gjort ett bra arbete vid tidigare tillfällen. Jag vill verkligen att parlamentet ska veta detta och jag anser att vi som Europaparlamentsledamöter företräder EU-medborgarna på samma sätt som stats- och regeringscheferna. Därför vore det rätt om också vi fick delta vid nästa toppmöte.

Det officiella toppmötet var dock ett strålande initiativ, och det är bra att veta att det har ägt rum efter sju års misslyckade försök. Jag anser dock att den viktigaste lärdom vi kan dra av toppmötet är att den afrikanska kontinenten slutligen emanciperas och organiserar sig som en afrikansk enhet, och det är verkligen goda nyheter. Det påminner mig om de diskussioner vi förde med kommissionsledamoten vid vårt parlamentsmöte inför toppmötet, där vi betonade motsägelsen mellan å ena sidan den politiska uppvisningen av EU:s vision och den nya strategin för dess partner, och å andra sidan EU:s påtryckningar för att se till att de ekonomiska partnerskapsavtalen ingås. Jag vill nu fråga kommissionsledamoten om statusen för dessa partnerskap, dessa interimsavtal som ska ingås, för jag måste påminna er om att de afrikanska länderna förkastade denna typ av avtal och påtryckningar.

Slutligen vill jag ställa ytterligare en fråga om ett tämligen angeläget område: kärnkraft. Gruppen De gröna vill ställa följande fråga: varför inleddes kärnkraftssamtal med de afrikanska länderna? De afrikanska länderna

behöver nu förnybar energi. Vår teknologi, vår solenergi och våra solcell- och vindkraftssystem är verkligen lämpliga för Afrika. Vad berodde det då på, framför allt med tanke på att vi känner till vilka problem detta kan medföra, som exempelvis med Iran för tillfället? Vad är orsaken, herr vice ordförande? Detta är en mycket viktig fråga. Jag vill också veta vilket land som tvingade EU att införa kärnkraftsfrågan i strategin. Var det min president, kärnkraftens globala försäljningsrepresentant? Detta är helt otroligt. Vad Afrika nu behöver är förnybar energi.

Luisa Morgantini, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag tycker att vi kan vara nöjda med resultatet från mötet i Lissabon. Afrika visar till sist, trots dess meningsskiljaktigheter – och vi har trots allt våra egna meningsskiljaktigheter – att det är enat och kan övervinna det förmyndaraktiga förhållande som uppstår mellan givarländerna och mottagarländerna.

Att skapa ett politiskt, ekonomiskt och socialt partnerskap ingår i vår strategi. Vi kan därför vara nöjda över att vad vi har förespråkat i våra dokument ända sedan Romfördraget 1957 i dag blir verklighet. Alpha Oumar Konaré sa att Afrika vill utarbeta sin egen dagordning: detta är tämligen ovanligt, och jag hoppas att det verkligen innebär att Afrika tar på sig ansvaret för att gemensamt bekämpa fattigdomen, ökenutbredningen och sjukdomar. Kritik mot de ekonomiska partnerskapsavtalen har länge framförts i Europaparlamentet, och enligt min åsikt borde vi komma ihåg att inte bara sociala grupper utan också de afrikanska regeringarna nu framför sådan kritik och att vi därför borde försöka att hitta alternativ.

Det panafrikanska parlamentet och Europaparlamentet har nu trätt in på området med beslutsamhet, med ett gemensamt uttalande, och detta är tämligen sällsynt. Detta kommer dock också att innebära en utmaning när det gäller den politik som ska föras tillsammans med det civila samhällets organisationer.

Gerard Batten, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Robert Mugabe hävdade att han vunnit en diplomatisk seger i Lissabon eftersom han hade "besegrat briterne". På sätt och vis hade han rätt. I stället för att själv delta i konferensen skickade Gordon Brown baronessan Valerie Amos som, med all respekt för baronessan, är en förhållandevis obetydlig person i den brittiska regeringen. Likaledes skickar han sin springpojke David Miliband till Lissabon på torsdag för att underteckna Lissabonfördraget.

Det ankom på Angela Merkel att tillrättavisa Robert Mugabe genom den underbara, nästan brittiska underdriften att Zimbabwe skadar bilden av det nya Afrika. Det kan man utan tvekan säga!

Gordon Brown borde ha deltagit i konferensen och tagit tillfället i akt att säga rent ut till Robert Mugabe att han är en blodtörstig tyrann som inte har något i ett modernt samfund med civiliserade nationer att göra. Det skulle ha gett en röst till förtryckta zimbabwier och ha krävt verkligt ledarskap – vilket är anledningen till att det inte hände.

Koenraad Dillen (NI). – (NL) Herr talman, mina damer och herrar! Vi måste ha modet att se sanningen i vitögat. Toppmötet mellan EU och Afrika förra helgen var faktiskt ett misslyckande och man behöver inte gå så långt för att finna orsaken. Det går ju bra att göra fina uttalanden om ett nytt strategiskt partnerskap, men faktum är, liksom jag sa i Lissabon, att ett tillfredsställande partnerskap mellan EU och Afrika måste byggas på delade värderingar och principer, som demokrati, mänskliga rättigheter och goda styrelseformer. Det är inte alls fallet i dag.

EU rullar ut röda mattan för Khadafi och Mugabe: för Khadafi för att säkra lukrativa avtal och för Mugabe så att de andra partnerna inte ska förolämpas. Om Afrikanska unionens medlemsstater fortsätter att stödja diktatorn Mugabe öppet kommer frågan uppstå om vad deras egna löften om demokrati och mänskliga rättigheter egentligen är värda. Jag säger det därför igen: om EU borde ha sänt en signal vid detta toppmöte var det signalen om att endast demokratiska system som bygger på rättssäkerhet kan garantera ett bättre öde och att utvecklingsstödet borde villkoras av uppfyllandet av dessa villkor.

Luís Queiró (PPE-DE). – (PT) Herr talman! Vi kommer inte att få reda på om toppmötet mellan EU och Afrika var värt besväret förrän 2010, då nästa toppmöte kommer att hållas, beroende på om de frågor som diskuteras då är nya eller desamma som i dag. Det kommer att vara kriteriet och tidpunkten för att bedöma resultatet av vad som skedde i helgen i Lissabon. Under tiden kan vi dock göra en viss bedömning.

Detta toppmöte presenterades som ett toppmöte för dialog, för verkligt bilateralt partnerskap och för ett gemensamt delat ansvar. Det är värdiga mål. I den nya förbindelsen mellan EU och Afrika kan det inte finnas en enda ledare, eftersom afrikanerna måste ansvara för sitt eget öde. Det är upp till oss, de europeiska grannarna, att vara generösa och konsekventa i vårt utvecklingsbistånd. Om vi 2010 är på god väg att nå millennieutvecklingsmålen och om vi har färre dödsfall, minskad hungersnöd, större respekt för de mänskliga

rättigheterna, en ökad rättvis handel och utveckling, då kommer detta toppmöte att ha varit en framgång. Om samma diktatorer fortfarande har makten och om samma överenskommelser fortfarande ingås och medför fördelar för mycket få, då kommer det tyvärr att ha varit ett förlorat tillfälle.

Alain Hutchinson (PSE). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Efter toppmötet mellan EU och Afrika vill jag göra ett antal kommentarer som ett slags sammanfattning av detta viktiga möte. Liksom kommissionsledamoten sa tycks resultatet av toppmötet verkligen vara positivt.

Till att börja med har vi i månader eller ännu längre uppmanat kommissionen att se över dagordningen och innehållet i de ekonomiska partnerskapsavtalen. Vid varje tillfälle har kommissionen eller dess företrädare svarat att vår kritik inte delades av några afrikanska regeringstjänstemän eller partner, och att vi endast vidarebefordrade, jag kommer nämligen ihåg svaret, de egensinniga argumenten från ett antal stora icke-statliga organisationer. I Lissabon gav den stora merparten av de afrikanska stats- och regeringscheferna omfattande kritik angående förhandlingarnas metod och innehåll. Ett tydligt krav ställdes på att man borde ta sig tid att ingå rättvisa och balanserade överenskommelser i enlighet med EU:s åtaganden om afrikansk utveckling.

Vi har nu under lång tid uppmanat kommissionen att garantera en verklig samstämmighet mellan sina olika politiska linjer. Vi håller med om att flera årtionden av europeiskt utvecklingssamarbete med Afrika har misslyckats, men vi vidhåller att gränserna för detta samarbete ständigt har dragits upp av kommissionen, som på ett område tagit tillbaka vad det gett på ett annat. Efter mötet i Lissabon är det därför uppenbart att det inte handlar om att ersätta handel med samarbete, utan om att se till att båda dessa politikområden eftersträvar samma mål med hållbar utveckling.

Beträffande livsmedelssäkerhet, kampen mot sjukdomar, mänskliga rättigheter och migration, framför allt stöd för mer bräckliga stater, har vi också ständigt uppmanat kommissionen att göra mer och bättre saker för och med Afrika. Vi förstår att det kommer att ske från och med nu, och det är bra. Man kan dock inte längre bortse från att parlamentets krav är samma krav som ställs av vanliga afrikanska medborgare, och också av deras politiska företrädare. Vi gläder oss därför över att parlamenten, som så länge ignorerats i denna process, slutligen har inkluderats. Vi hoppas att nästa toppmöte kommer att ge oss möjligheten att bedöma den nya strategins effektivitet snabbare och utan alltför stor fördröjning, så att vi kan bekräfta om målen och resultaten är lämpliga.

Miguel Portas (GUE/NGL). – (PT) Detta toppmöte ägde rum för att det portugisiska ordförandeskapet insisterade på det och för att Afrikanska unionen gjorde en chansning. De inom EU som ville förminska toppmötet på grund av att Robert Mugabe skulle närvara i Lissabon har förlorat. De som tar emot Saudiarabiens kung i London med all vederbörlig pompa och ståt har dock inte rätt att tala om mänskliga rättigheter. Samtidigt som toppmötet ägde rum kritiserade många medborgarrörelser dessa falska ord och handlingar av dem som inte närvarade vid mötet men också av dem som var där.

I Portugal gjorde toppmötet det möjligt för människor att tala om Afrika och dess problem, och enbart av det skälet var det värt ansträngningen. De som har lyssnat till ordförandeskapet och kommissionen kommer dock att tro att detta var ett verkligt historiskt tillfälle, ett tillfälle med ett före och ett efter, vilket är en tydlig överdrift. För portugiserna var detta faktiskt ett slags Lusotropikalistisk provinsialism, vilket framgår av den europeiska pressen. Framsteg gjordes: den största framgången var faktiskt att de afrikanska länderna utarbetade sin egen dagordning. I alla andra hänseenden fanns dock en gapande klyfta mellan ordens meningslöshet och de magra resultaten. Detta toppmöte var bättre än toppmötet i Kairo, men det var knappast så svårt! Vad som är svårt är att acceptera ett gemensamt ansvar när man utgår från den fixa idén med ekonomiska partnerskapsavtal.

Michael Gahler (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Det är bra att toppmötet mellan EU och Afrika har ägt rum. Nu ser vi saker och ting tydligare. Vi har en strategi och en första handlingsplan. Vi i Europaparlamentet kommer att övervaka deras genomförande noggrant. Som ordförande för delegationen för förbindelserna med det panafrikanska parlamentet kan jag tala om för er att vi kommer att göra det tillsammans med våra afrikanska kolleger.

Beträffande goda styrelseformer utfärdade vi ett gemensamt uttalande vid vårt parlamentariska möte inför toppmötet där vi framförde vår övertygelse om att åtgärder för att stärka de afrikanska parlamentens kapacitet skulle göra det möjligt för dessa institutioner, som tidigare ignorerats, att effektivt bidra till goda styrelseformer och granskningen av politikens genomförande. I detta syfte måste tillräckliga resurser öronmärkas i kommissionens och medlemsstaternas specifika program.

Angående mänskliga rättigheter ser vi att Afrika sluter leden när berättigad kritik av villkoren i specifika länder framförs i EU. Spridda kommentarer från delegater som tog avstånd från Robert Mugabes politik före toppmötet ersattes av en enad front vid själva toppmötet. Jag vill tacka Tysklands kansler Angela Merkel för hennes tydliga kommentarer om Zimbabwe på allas våra vägnar.

Beträffande de ekonomiska partnerskapsavtalen anser jag dock att vi har ett verkligt problem. EU kan inte sträva efter att åstadkomma en verklig upplösning av Sydafrikanska utvecklingsgemenskapen eller Södra Afrikas tillunion genom att ingå interimsavtal med vissa länder och inte med andra. Angående denna fråga är president Mbekis argument objektiva, medan han i fråga om Zimbabwe tycks vara mer partipolitisk. Beträffande de ekonomiska partnerskapsavtalen uppmanar jag rådet att ge kommissionen ett mer flexibelt förhandlingsmandat, så att oönskade effekter som avbrutna handelsflöden för länder som inte hör till de minst utvecklade länderna inte uppstår den 1 januari, enbart på grund av att de nuvarande handelsavtalen löpt ut.

Ja, förenlighet med WTO:s bestämmelser är nödvändigt, men det måste också vara möjligt att använda en viss kreativitet för att nå det. Ibland kan stoppuren sättas på stopp under en begränsad tid. Alla våra länder är trots allt också WTO-medlemmar.

Glenys Kinnock (PSE). - (EN) Herr talman! Som Michael Gahler sa hamnade toppmötet utan tvekan lite i skuggan av dessa kärva förhandlingar om avtal om ekonomiskt partnerskap, vilka trots kommissionens och rådets strävan efter ett gott partnerskap har lett till ansträngda förbindelser.

Flera statschefer tog upp sin oro, däribland Afrikanska unionens ordförande Alpha Oumar Konaré, som sa att kommissionen spelade ut de afrikanska regionerna mot varandra. Vid mötet i rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) denna vecka rekommenderade man inte – vilket var lite av en besvikelse för sovliga av oss – den flexibilitet som flera av oss efterfrågar, särskilt gentemot andra än de minst utvecklade länderna, och detta trots att, vad jag har förstått, i synnerhet Storbritannien och Nederländerna yrkade på detta. Ändå hänger damoklessvärdet över huvudet på ledarna för andra än de minst utvecklade länderna, och vi kan inte ens föreställa oss de ekonomiska och sociala konsekvenser och den ekonomiska chock som de står inför.

En del frågor har ännu inte tagits upp när det gäller avtal om ekonomiskt partnerskap, utvecklingsstöd, ursprungsregler och åtaganden med anknytning till jordbrukssubventionernas effekter. Allt detta efterfrågades av stater i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet (AVS) i allmänhet och Afrika i synnerhet. Kommissionen kan inte bara säga att de bland oss som kritiserar avtalen om ekonomiskt partnerskap på något sätt går i de icke-statliga organisationernas ledband, att människor har vilselett och gett AVS-staterna felaktiga upplysningar samt att kommissionen endast försöker följa Världshandelsorganisationens regler. Den typen av argument håller verkligen inte med tanke på den farliga situation som andra än de minst utvecklade länderna befinner sig i.

Avslutningsvis vill jag säga att EU-medborgarna inte kommer att acceptera att fattiga länder under 2008 får det ännu sämre än i dag, och vi kan inte bara se på och låta det hända. Vi kräver att kommissionen är flexibel.

Gabriele Zimmer (GUE/NGL). - (DE) Herr talman! Låt mig nämna några resultat från toppmötet som jag anser mer än något annat visar på avsaknaden av en konsekvent utvecklingspolitik. De goda ramar som skapades för uppfyllandet av millennieutvecklingsmålen och klimatmålen raseras återigen genom de allt större påtryckningarna i fråga om förhandlingarna om ekonomiska partnerskapsavtal och i ännu högre grad, genom en energipolitik som styrs av konglomeratens behov.

Frihandelsavtal ska tvingas fram med enskilda partner, vilket kommer att göra att också etablerade regionala ekonomiska områden i Afrika återigen segmenteras. På området för energipolitik är det enda intresset att tjäna de stora europeiska investerarnas intressen, och kampanjen för att exportera kärnkraftverk till Afrika är enligt min åsikt en skandal.

Angående migrationshantering har ni återigen gjort betydande löften. Dessa strider dock mot de utkast till direktiv om selektiv migration som kommissionsledamot Frattini lagt fram. Jag anser att det finns ett brådskande behov av att dra tillbaka dessa utkast, eftersom mobiliteten och den fria rörligheten mellan EU och Afrika annars skulle förbli en önskedröm.

ORDFÖRANDESKAP: Diana Wallis*Vice talman*

Marie-Arlette Carlotti (PSE). – (FR) Fru talman! Afrika och EU förde politiska diskussioner på högsta nivå i Lissabon, och det är mycket goda nyheter. Detta sagt vill jag vara säker på att de talar samma språk, och framför allt i tre viktiga frågor. Till att börja med, ett partnerskap mellan likvärdiga parter. Alpha Konaré sa i forumet att Afrika inte behöver vare sig välgörenhet eller förmynderi. Detta bekräftas genom Lissabonförklaringen: vi kommer att inrätta ett partnerskap mellan likvärdiga parter. EU har dock ofta tagit relativt lätt på detta åtagande eller tagit till sig delar av det genom att införa sin egen dagordning närhelst dess intressen äventyrats: terrorism, migration och för tillfället ekonomiska partnerskapsavtal.

För det andra, ett partnerskap mellan olika folk. Vi förväntar oss också att åtgärder vidtas på detta område. Det nya partnerskapet måste föra samman de civila samhällena mer systematiskt och också folkens företrädare, med andra ord parlamenten, framför allt genom att bidra till de afrikanska parlamentens kapacitet. Det är budskapet i Europaparlamentets och det panafrikanska parlamentets gemensamma uttalande, och jag hoppas att detta budskap kommer att höras.

Slutligen när det gäller migration: EU och Afrika hade i Lissabon tillfälle att sända en tydlig politisk signal som skulle ha placerat mänskliga rättigheter i fokus för vårt partnerskap. Jag tycker verkligen att Lissabon tyvärr var ett bortslösat tillfälle. Fokus i den nya strategin ligger fortfarande på att skydda gränser snarare än på invandrades rättigheter. Det innebär att EU kan fortsätta att nonchalera invandrades rättigheter på olika platser, eftersom unionen faktiskt har gjort mycket få åtaganden i sin handlingsplan om "migration, rörlighet och sysselsättning".

Ana Maria Gomes (PSE). – (PT) Toppmötet mellan EU och Afrika genomfördes tack vare det portugisiska ordförandeskapets diplomatiska och politiska uthållighet. EU har konstaterat att toppmötet var en framgång, men det är tveksamt om Afrika kommer att göra detsamma, särskilt de män och kvinnor som kämpar mot förtryckande kleptomregimer. De vet att merparten av deras företrädare inte har någon som helst avsikt att hålla sig till vad man legitimt enades om vid toppmötet. Det kommer att vara det portugisiska ordförandeskapets uppgift att i framtiden pröva den gemensamma strategi och den handlingsplan som antagits.

Eftersom de förfärliga tragedier som Afrika upplever i Darfur och Somalia endast nämndes som hastigast vid toppmötet måste vi gå vidare med praktiska åtgärder. När kommer EU-styrkor att gå in i Tchad, vilket utlovades till förra sommaren? När kommer EU att vidta kraftfulla åtgärder mot Sudans regering, som hindrar den hybridstyrka som FN:s säkerhetsråd beslutat om från att skydda civilbefolkningen i Darfur? När kommer EU-trupper eller annan hjälp att sändas in för att få de invaderande etiopiska trupperna att dra sig tillbaka från Somalia, vilket FN:s säkerhetsråd beslutat?

Anordnandet av toppmöten berättigar inte att man tillåter så brådskande frågor att glömmas bort, eftersom detta gör att EU:s trovärdighet ifrågasätts av miljontals afrikaner och EU-medborgare. Vi måste visa att det är viktigare att skydda liv i Sudan, Somalia, Östra Kongo och andra länder i Afrika än att underteckna avtal i brottslingen Khadaffis tält.

Manuel Lobo Antunes, rådets ordförande. – (PT) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jag ska vara lika uppriktig som vissa ledamöter har varit, vissa mer än andra. Toppmötet mellan EU och Afrika var en succé. Utan att vara begränsad av en skriftlig text vill jag göra några kommentarer. Jag kommer mycket väl ihåg att när vi i början av det portugisiska ordförandeskapet, eller faktiskt under förberedelserna inför det portugisiska ordförandeskapet, sa att anordnandet av ett toppmöte mellan EU och Afrika var ett våra mål möttes vi av kommentarer, tvivel och ibland till och med av kritik mot att vi satte upp detta toppmöte som ett av våra mål.

Somliga sa: "Afrika väcker inte det nödvändiga intresset och engagemanget hos allmänheten, i samhället, i medlemsstaterna eller i institutionerna för att hålla ett toppmöte: ni, ordförandeskapet, kommer att stå ensamma med mycket lite stöd. Afrika står inte på den internationella dagordningen och det finns inget intresse". Andra sa: "Det finns frågor om deltagande och organisatoriska aspekter som kommer att vara komplicerade, om inte oöverbärliga". Vi avskräcktes från att föra denna idé vidare. Faktum är dock att vi lyckades hålla detta toppmöte, som vi säger i Portugal, "mot vind och hav", eller med andra ord mot alla odds. Vi lyckades med detta eftersom vi hade stöd av många medlemsstater som samarbetade med oss, med ordförandeskapet, med att utarbeta texterna och också i de direkta förhandlingarna om texterna med de afrikanska företrädarna. Vi hade också stöd av EU-institutionerna, kommissionen och parlamentet, till

kritikernas och skeptikernas förtret. Vi lyckades också lösa vissa känsliga och komplicerade diplomatiska frågor. Jag vill inte drista mig till att uttala mig om huruvida detta toppmöte var historiskt eller inte: det får framtiden utvisa. Det bör dock inte finnas några tvivel om att detta toppmöte utgör en ny fas i förbindelserna mellan EU och Afrika och att det faktum att det ägde rum i sig var en framgång.

Liksom kommissionsledamot Michel sa undvek vi vid detta toppmöte inte problemen, svårigheterna och meningsskiljaktigheterna i vår omfattande dialog med Afrika. Tvärtom! Vi talade om problemen, svårigheterna och om vad som skiljer oss åt. Vi talade om handel, säkerhet, konflikter och överträdelser av de mänskliga rättigheterna, öga mot öga, med uppriktighet och med öppenhet. Toppmötets syfte var dock uppenbarligen inte att förhandla om handelsavtal – det var inte rätta platsen för det – och det var sannerligen inte avsett att omedelbart lösa problemet med Sudan. Toppmötet var heller inte avsett att omedelbart lösa situationen i Zimbabwe genom en svängning med vårt magiska trollspö. På båda sidor tog vi oss dock an dessa frågor tillsammans och redogjorde för våra åsikter, och när det fanns meningsskiljaktigheter var vi inte rädda för att säga vari de låg.

Det budskap som Europeiska unionen sände beträffande alla dessa frågor var fullständigt klart. Som ni vet diskuterade vi Sudan både vid parlamentssammanträdet och efteråt i ett trojkamöte med ministrarna. Vi försvarade också vår ståndpunkt, EU:s ståndpunkt, om ekonomiska partnerskapsavtal. Gay Mitchell kanske har talat om denna fråga mer ingående och i större detalj, men vi har haft tillfälle att tydligt förklara EU:s ståndpunkt om ekonomiska partnerskapsavtal. Vi eftersträvar avtal som är rättvisa och balanserade och som gynnar Afrika och vår afrikanska partner: det är vår ståndpunkt och inget annat. Vi borde vara fullständigt tydliga på den punkten! Vad vi försöker göra är att bemöta Afrikas farhågor och ambitioner och inget annat. De som i detta hänseende angriper, kritiserar eller nedvärderar kommissionens insats, och också rådets stöd för kommissionen, i syfte att kunna ingå så många ekonomiska partnerskapsavtal som möjligt i slutet av året gör fel.

De som dock säger att toppmötet i sig inte är vägens ände och att det i sig inte kommer att revolutionera förbindelserna med Afrika har rätt. Vi måste helt klart följa upp de beslut som fattades. Det verkliga värdet hos detta toppmöte, dess verkliga betydelse, kommer att avgöras på medellång och lång sikt genom vår förmåga att uppfylla vad man kom överens om, beslutade och åtog sig. Vi måste därför följa upp de beslut som fattades. Vi måste utvärdera de resultat som nåddes och först då, när denna medellångsiktiga och långsiktiga utvärdering har gjorts, kommer vi verkligen att kunna säga om toppmötet var en framgång sett till dess konsekvenser och inverkan.

Som jag sagt markerar toppmötet helt klart ett steg framåt och visar att våra förbindelser med Afrika mognat eftersom vi enats om en gemensam strategi, en specifik handlingsplan och konkreta uppföljningsmekanismer, och eftersom vi diskuterat så viktiga och aktuella frågor som klimatförändringar, integration, energi och immigration. Det tog oss sju år att ta oss från Kairo till Lissabon. Vi är helt säkra på att vi inte vill vänta så länge innan vi anordnar ett nytt toppmöte mellan EU och Afrika. Vikten, användbarheten och betydelsen av detta toppmöte visar, utan skuggan av ett tvivel, att det är nödvändigt att anordna ett nytt toppmöte på kort sikt. Ni förstår säkert varför det portugisiska ordförandeskapet är mycket nöjt med detta evenemang och detta initiativ som vi delat med varandra. Vi tackar alla för deras samarbete, engagemang och ansträngningar, vilket gjorde detta toppmöte till en succé.

Louis Michel, ledamot av kommissionen. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill snabbt besvara de viktigaste frågor som togs upp och sedan har jag tänkt att kort diskutera de ekonomiska partnerskapsavtalen.

Två ledamöter sa att de beklagade Europaparlamentets otillräckliga deltagande. Jag måste säga att vi kanske kan göra saker och ting bättre, men om vi ska vara ärliga, när det gäller andra stora internationella möten som ägt rum tidigare, har jag känslan att parlamentet i dag i alla fall är helt delaktigt i denna process. Dessutom finner jag själv alltid stort nöje i att diskutera med ledamöterna och till och med i att säga emot dem, eftersom det hjälper mig att finslipa mina egna argument. Jag ändrar regelbundet åsikt på grund av er, inte för att göra er glada, utan helt enkelt för att ni övertygar mig.

Den andra punkten är Darfur och Sudan. Först av allt vill jag säga, liksom talmannen, att prioriteringen för detta toppmöte inte var att hitta en lösning på detta problem. Vi anordnade dock ett trojkamöte med det portugisiska ordförandeskapet, ordförande Barroso, den höga representanten för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och mig själv. Vi träffade Sudans president och jag kan tala om för er att tonen och innehållet i det budskap som framfördes vid detta möte mer än nog återspeglade de hårda ord som jag hört här. Vi talade om för Omar al Bachir tämligen tydligt att han snarast möjligt måste bemöta FN på ett positivt sätt för att möjliggöra en snabb utplacering av den hybridstyrka som uppenbarligen är nödvändig för att förbättra situationen för folket i Darfur, om än så lite.

Herr Cornillet! Jag måste tala om för er att jag helt och hållet instämmer i ert anförande om internationell humanitär rätt. Liksom ni vet hade jag till exempel i går ett möte med alla ECHO:s partneraktörer. De var mångtaliga och jag diskuterade detta problem med internationell humanitär rätt. Jag tog upp det förslag som ni nämnt för mig och vi har vidtagit åtgärder för att anordna en stor konferens i april eller maj om denna fråga. Jag sa också till dem, även om jag inte har befogenheten att göra inbjudningar, att jag skulle bjuda in Europaparlamentet och de nationella parlamenten att delta vid denna konferens om det var möjligt och om parlamentet var intresserat av ett sådant förslag, för det är sant att jag varje dag konstaterar att respekten för den internationella humanitära rätten varje dag betraktas som allt mer av en banalitet, och det är oerhört allvarligt. Det är faktiskt så allvarligt att när jag var där talade jag med den person som ansvarar för tillgången till humanitära konvojer. Jag sa till honom: "Men ni respekterar ju inte den internationella humanitära rätten överhuvudtaget" och han svarade: "Men du måste förstå att ett krig pågår". Det är naturligtvis tämligen dramatiskt att höra detta, eftersom denna attityd motsäger den internationella humanitära rättens själva kärna och ursprung. Vi kommer därför att göra framsteg i den här frågan, tro mig.

Angående kärnkraftsfrågan, fru Isler Béguin, måste jag bara säga att detta är en bra fråga som fångar min uppmärksamhet. Ni måste bara vara medveten om att detta efterfrågades av våra afrikanska partner, troligen mer som en principfråga än som en faktisk fråga. I övrigt instämmer jag i era farhågor. Vi begärde först att de skulle tala om icke-spridning av massförstörelsevapen, och de svarade: "Okej, vi kan tala om det, men i så fall finns inget skäl att inte tala om användningen av civil kärnkraft". Näja, det är så det ser ut för tillfället. Jag beklagar detta precis som ni, men de efterfrågade det och vi kan knappast vägra att tala med våra partner om detta. Diskussionerna var också mycket lågmälda och ingen talar om att utveckla en kärnkraftssektor i Afrika. Vi samtyckte till att diskutera kärnkraftsfrågor och vi accepterade att vi måste diskutera dessa frågor tillsammans, eftersom det klagades från början att inget ämne var tabu. Därför anser jag att vi måste vara konsekventa.

Det finns två andra frågor som jag vill kommentera, och sedan kommer jag att avsluta med att tala om ekonomiska partnerskapsavtal. Jag tror att det var Gabriele Zimmer som sa att allt som kan användas av stora europeiska investerare är av särskilt intresse. Jag kommer att återkomma till detta igen när det gäller de ekonomiska partnerskapsavtalen, men jag instämmer naturligtvis inte i detta argument. Ni kan hålla kvar mig här i två veckor till, dag som natt, och jag kommer ändå inte att acceptera denna kritik. Jag kommer inte att acceptera den av ett mycket enkelt skäl. Jag har deltagit i dessa förhandlingar i sju månader nu, även om jag borde säga att jag inte förhandlar, men jag deltar vid förhandlingarna. Jag har aldrig uppfattat det som om det slutliga målet var att bistå antingen EU-ekonomin eller EU:s företag. Jag anser att de som hävdar det antingen har fel eller är felinformerade, eller att de gör det mot bättre vetande. Jag tror att de är felinformerade, eftersom man aldrig agerar mot bättre vetande. Jag anser dock att när det gäller denna fråga är kommentarerna oerhört obefogade.

Nu kommer jag till ekonomiska partnerskapsavtal. Angående interimsavtalen vill jag fråga vad de syftar till? Har de utarbetats för att stödja EU:s företag? Inte alls: deras mål är faktiskt att skydda länder med genomsnittliga inkomster som annars, liksom ni väl vet, skulle bli föremål för ett allmänt preferenssystem. Det är naturligtvis mycket mindre fördelaktigt än det system som de omfattas av nu, vilket är det motsvarande systemet för de minst utvecklade länderna, med andra ord Allt utom vapen. Om de berörda länderna därför i slutet av året, trots all min välvilja, inte har något annat avtal som ger dem samma utgångsläge som de hittills haft kommer de säkerligen att förlora marknader, och jag har redan nämnt exemplet med Elfenbenskusten. Detta andra avtal är interimsavtalet. Vilka har vi ingått dessa interimsavtal med? I de flesta fall har vi ingått sådana avtal med länder med en genomsnittlig inkomst som annars skulle tvingas tillämpa ett mycket mindre gynnsamt system än hittills. Har detta skett för att skydda våra företag, för att ge våra företag möjligheter att träda in i Afrika eller invadera Afrika? Nej, det stämmer inte.

Vad har vi då föreslagit? Jag kommer nu till kärnan för avtalen, för jag tycker att sanningen måste sägas. Jag är villig att lyssna på alla, jag är villig att förstå alla, och jag är till och med villig att hålla med om vissa kommentarer och viss kritik från parlamentet. Nåväl, vad har vi då föreslagit? Vi har föreslagit övergångsperioder på mellan 15 till 25 år. President Wade hävdar att hans marknad kommer att översvämmas av subventionerade europeiska jordbruksprodukter. Det är exakt min poäng. Jordbruksprodukter kan ge honom ett skydd mot de 20 procent som inte är avreglerade. Jag förstår inte vad exakt han menar. Dessutom påverkas inte president Wade direkt. Det är sant att han har rätt att tala för hela Afrika, men han påverkas inte eftersom hans land hör till de minst utvecklade länderna och eftersom han har "Allt utom vapen"-systemet. President Mbeki, som jag beundrar mycket och som jag verkligen kommer mycket väl överens med, tycker om att kritisera ekonomiska partnerskapsavtal, men det är det lätt att göra. Han har ett särskilt associeringsavtal med oss. Det innebär att vi kan fråga oss själva hur obekymrad han är när det gäller att föra in alla de övriga

länderna i denna region som hans konkurrenter. Jag talar inte mot bättre vetande, utan allt jag säger är att vi skulle kunna ställa honom den frågan. Jag tror inte att det är fallet, men vi skulle kunna fråga honom.

Angående Alpha Konaré, ordföranden för Afrikanska unionens kommission, är han en strålande advokat och det är hans yrke att sammanställa de farhågor som han hör från människor omkring sig. Allt detta är legitimt. Men, herr Hutchinson, när ni sa till mig att "alla afrikanska ledare sa...", så stämmer inte det. Det stämmer inte för alla afrikanska ledare. Det stämmer att ett antal av dem ställde vissa frågor till oss. Till exempel som "Vad kommer att ske, herr Michel, när de tariffära handelshindren avskaffas? Vi kommer naturligtvis att förlora pengar och våra budgetmedel. Hur ska vi kunna betala våra lärare, poliser, civila tjänstemän etc.?", och vi svarade: "Ni kan inrätta regionalfonder, och vi kan utarbeta vad vi kallar bidragsavtal, vilket innebär ett bidrag med finansiella resurser som åtminstone motsvarar den finansiella nettoeffekten av att avskaffa de tariffära handelshindren för att kompensera förlusterna, vilket skulle ge er medel att finansiera statliga tjänster etc."

Detta är ett asymmetriskt system, och en övergångsperiod. Vad mer gjorde vi? Vi utarbetade generiska matriser med dessa länder på deras begäran, för det var de som stod för innehållet i avtalen. Vad betyder denna byråkratiska term? Generiska matriser är ett slags plan för alla projekt, alla sektorer, och faktiskt själva essensen av vilka åtgärder de vill ha som komplement till det gradvisa öppnandet av marknaderna om de så vill: tekniköverföring, ökad kapacitet, ökad expertis, arbete med infrastruktur, samtrafik eller förbättrad tillgång, ja alla dessa aspekter.

Jag utarbetade också en finansieringsöverenskommelse för varje regional ekonomisk gemenskap. Det är ett slags åtagande, på papper och med statistik, om de resurser som EU ska avsätta för dem. Det finns bara en sak som jag inte kan göra, och det är att lova dem de pengar som medlemsstaterna utlovade i Gleneagles. De utlovade en miljard euro, och åtminstone hälften var avsett för Afrika. Jag hoppas att de kommer att hålla sina löften om detta. Dessa pengar ska avsättas från och med 2010 och är avsett som bistånd till handeln. Det är därför extrapengar. Vi har dubblerat de regionala medel som jag nämnde tidigare. Allt detta har föreslagits.

Jag måste erkänna att mitt stora bekymmer är "ekonomisk integration", eftersom jag när det gäller utvecklingsaspekten anser att det inledningsvis är "ekonomisk integration" som kommer att göra det möjligt för dem att skapa rikedom, en rikedom som de uppenbarligen kan använda för sociala tjänster och för att omfördela välståndet hos sitt folk. Det är sant att vi gjort mycket få framsteg i detta hänseende, av det skäl som jag tidigare nämnde.

Vi kommer därför att diskutera denna fråga om regionala ekonomiska partnerskapsavtal, troligen hela nästa år, för att skapa, bevara och befästa denna dimension av ekonomisk integration. Jag erkänner således detta, men det kommer inte att hända förrän vi gett allt... De fick ett positivt svar på allt de bad oss om. Det var fallet på den finansiella fronten, eller i alla fall inom budgetbegränsningarna, och också när det gällde de tekniska och rättsliga frågorna, de institutionella och också de politiska frågorna. Vad som också är sant är att vi måste vara oerhört övertygande när vi förhandlar under 2008 i syfte att försöka säkra denna regionala integration, och vi måste naturligtvis ha argument. Oroa er inte, de kommer att bli hörda och vi kommer att lyssna på dem... Jag ska verkligen göra allt jag kan för att bemöta deras farhågor, deras ovisshet och deras frågor så att vi specifikt kan lugna dem. Jag borde dock tala om för er att utöver detta kompletterande belopp på en miljard euro, varav hälften måste avsättas för Afrika, har jag inte många fler argument. Vi får se vad detta ger.

Jag blir dock lite sårad över att få höra att vi har bedrivit utpressning mot våra partner. Det har vi aldrig gjort av det enkla skälet att vi inte haft någon makt att göra det. Jag skulle först och främst inte ha gjort detta. Vi kan inte bara tvinga våra partner att ingå avtal. Ursäkta mig, men det är att göra saker och ting alltför enkla. Jag kan se resultatet. Jag vill också informera er om det nuvarande läget i länder som har ingått avtal, för att visa er att många fler länder än vad ni tror har ingått avtal och förstått mekanismen.

Den sista frågan avslutningsvis rör de minst utvecklade länder som nu omfattas av "Allt utom vapen", och som därmed har fullständig och obegränsad tillgång till våra marknader. I detta fall fick jag frågan om vad de hade att förlora. De förlorar faktiskt inget, men vinner möjligheten att dra nytta av synnerligen generösa ursprungsregler. Vilka är dessa synnerligen generösa ursprungsregler? För att en produkt ska anses ha sitt ursprung i en partnerstat måste den för närvarande ha genomgått åtminstone två transformationer. Hädanefter kommer detta att ändras till en enda transformation. För fisk som fiskas i deras vatten men som importeras hit kommer detta till exempel att vara tillräckligt. Det kommer att räknas som en transformation, och därför kan de få tillträde till våra marknader utan kvoter och tullar. Detta är alltså den stora skillnaden. Det finns en avsevärd potential med möjligheter som de för närvarande berövas.

Jag ville tala om allt detta för er, och jag är naturligtvis villig att upprepa dessa rön närhelst ni vill. Ställ mig frågor, eller sänd mig skriftliga frågor. Jag lovar att jag ska försöka besvara er uppriktigt och fullständigt. Om mitt svar på en av era frågor inte framstår som bra nog eller som felaktigt, kommer jag gladeligen att erkänna det och rätta till det, det kan ni vara säkra på. Hittills har jag hört alla frågor, kontrollerat alla svar och har varit i hög grad delaktig. Jag har ännu inte hört en fråga som inte fått ett precist, specifikt och ärligt svar.

Talmannen. - Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Toppmötet mellan EU-länderna och de afrikanska länderna ägde rum den 8–9 december i Lissabon, Portugal. Fler än 70 stats- och regeringschefer deltog.

Malta bidrog främst till frågan om regelstridig immigration.

Det ligger i Maltas intresse att Afrika ses som Europas ansvar. Stöd till och investeringar i Afrika innebär att färre människor från den kontinenten måste lämna sina länder för att få ett bättre liv. De flesta olagliga invandrare som når Malta kommer från Afrika söder om Sahara och är ekonomiska immigranter. Situationen kan dock komma att förvärras när de allmänna förmånshandelsavtalen löper ut den 31 december 2007.

De flesta afrikanska länder har avvisat förslaget till "särskilda partnerskapsavtal". Endast en femtedel har undertecknat interimsavtal. Även om giltighetstiden har förlängts ligger det i varje lands intresse att underteckna interimsavtal för att undvika de negativa ekonomiska konsekvenserna av att "förmånshandelsavtalen" löper ut.

Andra olagliga invandrare som kommer till Malta är politiska flyktingar. Att frågan om mänskliga rättigheter i Darfur och Zimbabwe ströks från den ursprungliga dagordningen bådär inte gott för dem som inte kan göra sina röster hörda och fortsätter att lida i tysthet.

Richard Corbett (PSE), skriftlig. – (EN) Europeiska rådet måste inrikta sig på Burma, där situationen på fältet fortsätter att vara hemsk.

Den 15 oktober införde EU sanktioner mot dem som styr landet, deras uppbackare och dem som gynnas av deras politik, däribland handelssanktioner mot de sektorer – timmer, mineraler, metaller och ädelstenar – där regeringen hämtar sina största intäkter.

Men räcker det? Europeiska rådet måste utvärdera situationen och fastställa ytterligare åtgärder som EU kan vidta för att få till stånd en verklig förändring i Burma. Det är dags att vidta ytterligare restriktiva åtgärder – däribland ett förbud mot nyinvesteringar.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Även om det är för tidigt att avgöra den verkliga inverkan av de beslut som fattades vid toppmötet mellan EU och Afrika, och trots motsägelserna, bör de afrikanska ländernas förkastande av EU:s frihandelsavtal (de så kallade "ekonomiska partnerskapsavtalen") välkomnas.

De afrikanska ländernas förkastande av dessa "ekonomiska partnerskapsavtal", trots EU:s oacceptabla påtryckningar och utpressning, är ironiskt nog ett verkligt exempel på vad som i slutändan är de ökända "goda styrelseformer" som EU så gärna lovprisar. Förkastandet betecknar med andra ord ett lands övertagande av och försvar av kontrollen över dess ekonomi.

Enligt vår åsikt kräver ett effektivt utvecklingssamarbete en respekt för den nationella suveräniteten, för det politiska och ekonomiska oberoendet och för alla människors rätt att besluta om sin nutid och sin framtid och att forma och skapa sitt land och sina utvecklingsprojekt. Ett sådant samarbete är oförenligt med de mer eller mindre dolda målen och idéerna med ingripande, utnyttjande, plundring av resurser och politisk och ekonomisk kontroll.

Det har sagts att toppmötet mellan EU och Afrika bidrog till att vi vände blad. För vår del kommer vi att fortsätta att säga vad vi tycker, så att EU:s nykolonialistiska ambitioner och dess stora multinationella företag inte (åter) skrivs in på detta blad.

17. Frågestund (frågor till kommissionen)

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden (B6-0384/2007).

Vi ägnade mycket tid åt den där debatten eftersom den är viktig, och vi hoppas kunna dra över tiden för att hinna med frågestunden.

Eftersom vi är försenade ska vi till att börja med hela tiden försöka ta upp följdfrågorna som grupp för att försöka hinna med fler frågor under eftermiddagen, och sedan ber jag som vanligt ledamöterna att komma fram för att kunna delta närmare i frågestunden.

Herr kommissionsledamot! Jag ber om ursäkt för att ni har behövt vänta, men jag är säker på att ni inser att det var en viktig debatt.

Följande frågor har ställts till kommissionen:

Del I

Fråga nr 34 från **Lambert van Nistelrooij** (H-09 34/07)

Angående: Energi och WTO

Trots att WTO:s regelverk inte har utformats för energiprodukter och energitjänster omfattas dessa av WTO:s bestämmelser vilka även skyddar investeringar på energiområdet. Därför är begränsningar av export och diskriminering av produkter på detta område förbjuden och frihandel måste råda, även om det finns undantagsbestämmelser när det gäller åtgärder för säkerhet.

Vid energihandel är emellertid skillnaden mellan varor och tjänster inte alltid tydlig.

Mot bakgrund av att energipolitiken enligt det nya fördraget ska vara EU:s ansvar undrar jag vilka åtgärder kommissionen vidtar för att se till att WTO:s bestämmelser om investeringar och tjänster på energiområdet efterlevs?

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (DE) Fru talman! Inom ramen för Världshandelsorganisationen (WTO) gäller bestämmelserna i GATT (allmänna tull- och handelsavtalet) för handel med energiprodukter och bestämmelserna i GATS (Allmänna tjänstehandelsavtalet) för handel med energitjänster, däribland direktinvesteringar i sådana tjänster, liksom den ärade ledamoten har noterat. Det finns ännu inte något avtal som omfattar direktinvesteringar i energirelaterad verksamhet som utförs för investerarens egen räkning inom den sekundära sektorn, som exempelvis gruvdrift, raffinering, energialstring och energidistribution.

Enligt artikel 133 i EG-fördraget, som reglerar den gemensamma handelspolitiken, är Europeiska gemenskapen uttryckligen exklusivt behörig att lagstifta och förhandla om avtal om handel med energiprodukter och att förhandla om avtal om handel med energitjänster. Dessutom har kommissionen behörighet att förhandla på både gemenskapens och medlemsstaternas vägnar i fråga om liberalisering av direktinvesteringar utanför tjänstesektorn inom ramen för samtal med icke-EU-länder om frihandelsavtal. Det innebär att kommissionen redan kan ta upp centrala frågor om handel och investeringar inom energisektorn och företräda EU:s intressen i dessa frågor i bilaterala och multilaterala WTO-förhandlingar, och det är faktiskt precis vad kommissionen gör.

Den energipolitik som kommer att utformas i det nya fördraget kommer att vara inriktad på frågor som säkerheten hos unionens energiförsörjning och främjandet av förbindelser mellan energinät, och i det hänseendet kompletterar energipolitiken den gemensamma handelspolitiken inom energisektorn, utan att ersätta den.

Lambert van Nistelrooij (PPE-DE). – (NL) Fru talman, herr Verheugen! Detta är verkliga goda nyheter i sammanhanget med det nya fördraget. Vi har i dag till exempel också beslutat att finansiera fyra gemensamma teknikinitiativ med ett belopp på omkring 3 miljarder euro och ytterligare 3 miljarder euro kommer från industrin för ren teknik, flygplansmotorer och så vidare.

Å andra sidan är jag fortfarande orolig över att föråldrad teknik som skadar miljön fortfarande säljs, särskilt till utvecklingsländer. Det finns obegränsade möjligheter för föråldrad teknik, som till exempel koleldade kraftstationer från förra århundradet.

Vilka möjligheter ser kommissionen och unionen för WTO att åtminstone införa en ny grund och kräva ett stopp för vissa av dessa saker?

Paul Rübiger (PPE-DE). – (DE) Vid WTO-förhandlingarna kommer det att vara mycket viktigt att förhandla om under vilket kapitel bioetanol faktiskt ska behandlas i framtiden. Kommer det att klassificeras som en

jordbruksprodukt, eller hör det hemma i kategorin med icke-jordbruksprodukter? Hur ser kommissionen på den framtida strukturen? Är det troligare att man kommer att sträva efter att diskutera denna fråga i jordbrukskapitlet, eller är det mer av en industriell produkt? Bioetanol kommer från en jordbruksgröda och är i grund och botten en jordbruksråvara. Å andra sidan skulle det som energiprodukt dock kunna falla under rubriken marknadstillträde för icke-jordbruksprodukter (NAMA). Har kommissionen redan utarbetat en ståndpunkt om denna fråga och i så fall, vilken linje kommer den att följa i förhandlingarna?

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Herr kommissionsledamot! Varje gång som diskussioner förs i min valkrets om handel med energikällor, energipolitik, Europeiska kommissionen och det nya fördraget, och särskilt om WTO, uttrycker mina väljare gång på gång farhågan att vi inte kommer att ha något annat val än att importera kärnkraft och att vi till och med kan tvingas bygga kärnkraftverk om de aktuella trenderna fortsätter. Snälla lugna mig och säg att detta inte är fallet, och var vänlig och ge mig några bevis som jag kan ta med mig.

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (DE) Fru talman! I vissa fall har jag svårt att se sambandet mellan följdfrågan och ursprungsfrågan, men om ni är liberalt inställd till detta ska också jag vara liberal med mina svar.

Som svar på den första frågan delar jag Lambert van Nistelrooij's åsikt att försäljning av produkter med undermålig teknik i fråga om energieffektivitet och koldioxidutsläpp självklart inte ligger i vårt intresse. Kommissionsledamot Dimas och jag arbetar för närvarande med förslag om hur vi kan nå en ekonomi med låga koldioxidutsläpp i EU vad gäller både industripolitiken och produktionen och konsumtionsmönstren. Jag hoppas att detta arbete kommer att resultera i standarder som sedan kan användas också i de internationella förhandlingarna.

Ni vet hur den aktuella situationen ser ut. Vi har för närvarande inget utrymme att förhandla om sådana kompletterande standarder inom ramen för WTO och att garantera deras införande. Som ni vet är det dock vårt mål på medellång och lång sikt att göra höga miljömässiga och sociala standarder bindande genom multilaterala avtal för att undvika den konkurrensnackdel som våra företag annars skulle utsättas för.

Jag vill också påpeka att vi är särskilt intresserade av att framgångsrikt driva en sådan multilateral politik, eftersom vi anser att EU:s företag har ett gyllene tillfälle i och med vår möjlighet att bli marknadsledande i fråga om miljövänliga, energieffektiva och energibesparande produkter.

Vad gäller Paul Rübigs fråga måste jag erkänna att jag inte har något svar. Eftersom detta ämne inte faller under mitt ansvarsområde, herr Rübige, ska jag be kommissionsledamot Mandelson att besvara er skriftligt genast. Jag vill verkligen inte säga något missvisande i det här läget. Jag vet att denna fråga förekommer i sammanhanget med de frihandelsavtal som vi för närvarande förhandlar om, som exempelvis frihandelsavtalet med Sydafrika, men inom vilken kategori frågan för närvarande diskuteras kan jag inte svara på. Ni kommer att få fullständig information senast i morgon.

När det gäller kärnkraftverk har Europeiska kommissionen en fullständigt klar politik, som är hela EU:s politik. Varje medlemsstat är helt oberoende och fri i sitt val av energimix. Ingen rekommendation kan göras och inga instruktioner kan ges till någon medlemsstat om att använda eller inte använda kärnkraft, och kommissionen försöker inte heller att utöva något inflytande. Vi är helt neutrala i denna fråga och kommer att förbli det. Vi kommer inte att lägga fram några rekommendationer som helst av det slag som ni befarar.

Ni är dock säkert medveten om att Euratomfördraget har införlivats i EG-fördraget, vilket innebär att främjande av fredlig användning av kärnenergi förvisso är en av EU:s uppgifter. Det sker genom forskningsstöd, till vilket kärnenergiprojekt är helt stödberättigade och genom vilket dessa projekt har finansierats i flera årtionden, så det är inget nytt och det sker genom Europeiska investeringsbanken, som har hjälpt till att finansiera kärnkraftverk i vissa fall.

Med andra ord finns ingen EU-politik för den allmänna användningen av kärnkraft, och inte heller någon EU-politik för ett allmänt övergivande av kärnkraft.

Talmannen. – Fråga nr 35 av **Justas Vincas Paleckis** (H-0879/07)

Angående: En hållbar stadsplaneringsmodell

I EU:s medlemsstater, särskilt de som blivit EU-medlemmar på 2000-talet, breder städerna ut sig i snabb takt, ofta utan någon tydlig strategi. Bostadsområdena ligger allt längre från stadscentrum vilket förvärrar

problemen kring trafik, resursfördelning och anläggning av tekniska nät. Följden blir städer som växer med förödande konsekvenser för miljön och ökande energiförbrukning.

I grönboken om stadsmiljön från 1990 framhåller kommissionen den kompakta staden som en miljövänlig stadsplaneringsmodell. För närvarande verkar snarare en stad med flera centrum vara den modell som dominerar. Vilka är EU:s rekommendationer för att främja en hållbar och miljövänlig stadsplanering? Vilka argument talar för den ena eller den andra modellen? På vilka uppgifter baseras rekommendationerna?

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Kommissionen stöder starkt främjandet av en hållbar stadsplanering där full hänsyn tas till miljön. Kommissionen antog en tematisk strategi om stadsmiljön 2006. Strategin har utformats inte bara med hänsyn till hållbar stadsutveckling som helhet i förhållande till livskvaliteten utan även till mångfalden bland medborgarna i EU.

Av den anledningen och efter omfattande överläggningar med lokala myndigheter och medlemsstaterna utgick vi vid utarbetandet av strategin i enlighet med subsidiaritetsprincipen från att lokala och nationella myndigheter är bäst lämpade att hitta och genomföra lösningar som passar för de lokala förhållandena.

Mot bakgrund av att statsbilderna ser olika ut på olika platser förordar kommissionen inte att man tillämpar samma utvecklingsmodell på alla städer i Europa. Kommissionen anser att det är viktigt att införa lämpliga förvaltnings- och planeringsinstrument men att det inte ger något mervärde att införa en skyldighet att fastställa särskilda planer, såsom miljöförvaltningsplaner och hållbara stadstrafikplaner.

Kommissionen har dock offentliggjort riktlinjer för hållbara stadstrafikplaner och integrerade miljöförvaltningsplaner till stöd för lokala myndigheter vid genomförandet av strategins mål. Riktlinjerna ska ses som en beskrivning av förfarandet och en påminnelse om de viktigaste inslag som kan beaktas vid utarbetandet av integrerade miljöförvaltningsprogram och hållbara stadstrafikplaner på lokal nivå. Båda dokumenten har utarbetats mot bakgrund av omfattande överläggningar och exempel på bästa metoder som varje stad har utvecklat.

Det finns redan lagstiftning som gäller för stadsområden, till exempel när det gäller luftkvalitet, vattenvård, buller och avfall. Det behövs ett bättre genomförande av denna lagstiftning. Levnadsvillkoren i stadsområden kommer märkbart att förbättras om befintliga rättsakter genomförs till fullo.

Kommissionen påminner om alla de idéer om stadsutveckling som har lett till att ministrarna med ansvar för stadsfrågor har kunnat enas kring arbetsprogrammet från Lille, Urban Acquis (stadslagstiftning) från Rotterdam, Bristolavtalet och, för inte så länge sedan, Leipzigstadgan om hållbara europeiska städer vid ett informellt rådsmöte den 25 maj 2007. I september 2007 antog kommissionen en grönbok om rörlighet i städer som nu är föremål för offentligt samråd. Dessa dokument vilar på samma grund och innehåller de viktigaste villkoren för att uppnå en hållbar stadsutveckling. Dessutom uppmuntrar kommissionen aktivt till dialog och utbyte av bästa metoder mellan städer inom ramen för program som finansieras genom Europeiska regionala utvecklingsfonden.

När det gäller uppgifter om situationen i europeiska städer som kan utgöra underlag för politiska beslut har kommissionen inrättat Urban Audit, som innehåller sådana uppgifter och för närvarande genomgår en uppdatering. Kommissionen offentliggjorde nyligen en undersökning av situationen i europeiska städer, där resultaten i Urban Audit analyseras ytterligare.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Herr kommissionsledamot, tack så mycket för ert detaljerade och övertygande svar. Kommissionens insatser för att hitta sätt att uppmuntra samhällen och städer att söka positiva initiativ och dela med sig av dem har stor betydelse. Jag vill fråga vilka regioner som ni anser har kommit närmast idealet, som naturligtvis förblir ouppnåeligt. Vilka EU-medlemsstater har åstadkommit mest i genomförandet av de idéer som Europeiska kommissionen rekommenderar?

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr vice ordförande! Ni har nästan redan besvarat min följdfråga, men eftersom inget är så tydligt som ett tydligt uttalande på ens modersmål skulle jag bli mycket glad om ni kunde upprepa på tyska vad ni sa tidigare om att kommissionen inte strävade efter att agera som Europas högsta byggnadsnämnd genom att ingripa på alla områden, särskilt genom att införa eller rekommendera en specifik utvecklingsmodell. Liksom föredraganden för den grönbok som ni citerade, med titeln "Mot en ny kultur för rörlighet i städer", kan jag försäkra er om att parlamentet naturligtvis kommer att sälla sig till er och stödja mångfald.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Fru talman! Om jag får skulle jag vilja börja med den andra frågan, och jag ska upprepa vad jag har sagt samt kommentera det i korthet.

Mot bakgrund av att statsbilden ser olika ut på olika platser förordar kommissionen inte att man tillämpar samma utvecklingsmodell på alla städer i Europa. Därmed tas utan tvekan hänsyn till subsidiaritetsprincipen, principen om mångfald och med andra ord, och detta är mina egna ord, betyder det att samma storlek inte passar alla. Det är inte en metod där alla dras över en kam utan där man tar hänsyn till städernas särdrag, särskilda behov, intressen och kapacitet. Dessutom menar jag att vi redan har allt vi behöver – riktlinjer, rekommendationer och utbyte av bästa metoder.

När det gäller den första frågan är jag frestad att svara utifrån egna erfarenheter, och jag kan utan tveka säga vilken stad jag föredrar att bo i men det är inte en politisk fråga. Kommissionen har inte någon sådan resultattavla och rangordnar inte europeiska städer utifrån alla tänkbara faktorer.

Jag är dessvärre inte i stånd att ge ett objektiva svar och det vore oklokt, och orättvist mot alla andra, att ge ett subjektivt svar.

Talmannen. – Fråga nr 36 från **Karin Riis-Jørgensen** (H-0933/07)

Angående: Nätneutralitet i telereformpaketet

Under de senaste fem år har vi kunnat bevittna en mycket livlig debatt i USA om nätneutralitet. En av de frågor som diskuterats gäller huruvida nätverksoperatörer kan begränsa och styra användarens trafik på Internet. Frågan tar upp telereformpaketet som innehåller ett försök till lösning i form av ett krav på att användaren ska ges större insyn i vad det är han eller hon köper. Men som åtgärden för att begränsa roamingavgifter visar räcker det inte med större insyn för att skydda användaren. Obehindrad tillgång till Internet främjar innovation, jfr. Skype, Joost, web 2.0 m.fl. Anser kommissionen, i en situation där teleföretag har rätt att prioritera och kanske till och med blockera användarens Internettrafik, att telereformpaketet skyddar användaren och främjar innovation på Internet på ett tillräckligt sätt? Vad är den optimala lösningen?

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. – (EN) Ledamoten tar upp en fråga som är mycket viktig för konsumenter, teletjänstföretag, innehållsleverantörer samt naturligtvis för tillsynsmyndigheter för telekommunikation. Den gäller avvägningen mellan nätleverantörernas önskan att erbjuda Internettjänster av olika slags kvalitet för att optimera användningen av sina nätresurser och användarnas frihet att, utan hinder såsom blockering eller nedgradering, sprida eller få tillgång till lagligt innehåll på Internet.

Kommissionens mål är att Internet ska vara öppet för både tjänsteleverantörer som vill leverera nya, innovativa tjänster och konsumenter som vill få tillgång till de tjänster de väljer och själva skapa och ladda upp innehåll.

Den debatt om nätneutralitet som pågår i Förenta staterna är starkt präglad av att där inte finns någon lagstiftning om öppen tillgång. Avsaknaden av sådan lagstiftning har, i kombination med ett samlat nätägande, skapat stor oro bland konsumenter och innehållsleverantörer för att en del kan komma att utestängas från Internet.

I Europa ser situationen i regel bra ut när det gäller nätneutralitet och nätfriheter, eftersom vi har en effektiv nätreglering i linje med EU:s telekommunikationsbestämmelser och det finns ett större utbud av leverantörer av bredbandstjänster för europeiska konsumenter. Större utbud och större konkurrens innebär att om en leverantör försöker begränsa användarrättigheterna kan en annan leverantör träda in på marknaden och erbjuda tjänster som inte är lika begränsade. Hittills har EU genom det befintliga regelverket sett till att telemarknaden är öppen, konsumenterna erbjuds öppna tjänster och konkurrensen är effektiv.

Jag förstår ledamotens fråga eftersom det finns risk för att det kan bli allt vanligare med trafikprioritering i framtiden. Tidigare behandlades all information och alla datapaket och databitar lika. I dag gör nya tekniker det dock möjligt att skilja mellan olika datapaket för att prioritera brådskande kommunikation eller användare som har betalat extra för tjänster av högre kvalitet.

Dessa tekniker är befogade om det är nödvändigt att garantera att en tjänst håller en viss nivå för att vara effektiv. När det gäller till exempel Internettelefontjänster måste uppkopplingen hålla en viss hastighet för att tjänsten ska fungera tillfredsställande, särskilt vid nöd- eller affärssamtal. Genom trafikprioritering uppmuntras dessutom nätoperatörer att uppgradera bandbredden allteftersom efterfrågan ökar. Det är den positiva sidan av saken. Problemet är att samma tekniker skulle kunna användas för att försämra kvaliteten på tjänsterna till en oacceptabel nivå. Sådan diskriminering kan sedan leda till undermåliga tjänster för konsumenterna och alternativa leverantörer.

Därför föreslog vi i det telereformpaket som antogs av kommissionen den 13 november 2007 och lades fram för parlamentet samma dag att nationella tillsynsmyndigheter för telekommunikation skulle få behörighet

att utarbeta minimikrav för kvaliteten på nätöverföringstjänster utifrån tekniska standarder som fastställts på EU-nivå. Nu har det dessutom införts ett nytt krav i telekommunikationsbestämmelserna om att användare alltid på förhand ska informeras om nya tekniker som har genomförts och kan leda till trafikprioritering. Detta kallar vi öppenhetsregeln.

Enligt kommissionen är detta en avvägning som kommer att trygga konkurrensen och användartillgången utan att i onödan försvåra för nätleverantörerna att testa olika affärsmodeller.

Parlamentet känner dessutom till att kommissionen noga följer utvecklingen av nätfriheter. Efter världstoppmötet om informationssamhället 2006 överlämnade vi ett meddelande till parlamentet där vi tydligt anger kommissionens avsikt att övervaka och garantera neutraliteten på Internet. Principerna för utformandet av ett öppet Internet och uppkopplingen mellan slutanvändare framgår också tydligt av rådets slutsatser från 2005.

Dessa frågor analyseras och övervakas kontinuerligt samt diskuteras regelbundet med medlemsstaterna, till exempel i högnivågruppen för i2010, och med tredjeländer. Detta är viktigt eftersom Internet inte har några gränser. Kommissionen främjar kontinuerligt behovet av ett öppet Internet och tillgång utan diskriminering. Detta är grundtanken bakom EU:s telekommunikationsbestämmelser, vilka förbättras ytterligare genom vårt reformprojekt, som parlamentet kommer att diskutera de kommande månaderna.

Karin Riis-Jørgensen (ALDE). - (EN) Tack, fru kommissionsledamot. Jag är mycket nöjd med ert svar. Det var mycket utförligt och visade verkligen ert intresse för och era kunskaper i denna viktiga fråga.

Jag tror att ni kommer att övervaka systemet noga som ni har lovat. Jag hoppas att ni inom ett år kan ge oss en rapport om huruvida nätneutraliteten har garanterats genom den insynsbestämmelse och det övervakningssystem som vi har infört. Jag hoppas att vi kan ta upp den här frågan igen om sex till tolv månader för att se om systemet fungerar.

Malcolm Harbour (PPE-DE). - (EN) Jag vill också tacka kommissionsledamoten för ett mycket utförligt svar. Jag talade med kongressledamöter förra veckan och gav dem samma svar, så jag är glad att ni bekräftade det. Men kan ni kommentera frågan om att stödja öppen åtkomst när vi nu går in en period med stora investeringar i nästa generations fibernätverk till hushållen, samtidigt som vissa delar av branschen hävdar att det saknas tillräckliga investeringsincitament? Kan ni bekräfta för parlamentet att ni kommer att stå fast vid principerna om öppen åtkomst av precis samma skäl som ni angav i svaret på Karin Riis-Jørgensens fråga?

Paul Rübiger (PPE-DE). - (DE) Också jag vill gratulera kommissionsledamoten till hennes utnämning till årets kommissionsledamot. Vi står verkligen inför tämligen överväldigande uppgifter på detta område. Å ena sidan finns statliga tv-bolag som har fått en hel del pengar för sina produktioner, vilket naturligtvis har gjort det möjligt för dem att producera bra utbildningsprogram. Å andra sidan når nu mobil-tv allt fler. Hur bedömer ni utvecklingen på detta område?

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. - (EN) Jag vill börja med att tacka Malcolm Harbour för att ni hjälper mig att driva strategin vidare. Det är en strategi som baseras på ett öppet nät och ett öppet Internet, vilket alltid har varit och kommer att fortsätta att vara EU:s utgångspunkt, grundsyn och målvärde.

Vi behöver inte vara alltför oroade just nu, eftersom vi tack vare vårt regelverk lyckligtvis inte har samma besvärliga villkor som andra delar av världen. Men det innebär inte att vi kan sitta med armarna i kors utan att göra någonting, och därför påpekade jag att vi kommer att övervaka frågan mycket noga. Jag kommer att rapportera till parlamentet, och jag är säker på att vi kommer att återkomma till de här frågorna under våra diskussioner om reformpaketet för teleregleringen. Jag räknar även med att tekniska framsteg kommer att göra att förhållandena förändras mycket snabbt, så att jag kanske inte behöver återkomma i den här frågan under de kommande månaderna.

När det gäller öppen åtkomst till ny teknik och nya investeringar i bredband vet Malcolm Harbour mycket väl att kommissionen har inlagt veto mot den tyska regeringens förslag om att etablera ett fibermonopol. Vi anser inte att monopol är svaret på en öppen Internetåtkomst och på allt vi tror på. Det är också därför vi ser konkurrens som ett sätt att skapa investeringsmöjligheter. De medlemsstater som har mest konkurrens när det gäller öppna marknader är också de medlemsstater som har mest konkurrens när det gäller infrastruktur. Konkurrens på infrastrukturområdet innebär tillgång till tjänsteinnehåll för konsumenten samt valfrihet för konsumenterna. Det är just detta vill vi uppnå.

(DE) *ledamot av kommissionen.* – (DE) Låt mig säga följande till Paul Rübig: det är allmänt känt att jag har bedrivit mycket energiska kampanjer för en europeisk standard, som skulle göra det möjligt för oss att göra mobil-tv till en framgångssaga inom hela EU på kortast möjliga tid, precis som vi gjorde med vår GSM-standard. Jag tänker då främst på saker som innehåll, för dessa mindre format kräver specifika typer av innehåll, vilket kommer att ge vår kreativa industri en mycket stor möjlighet om vi lyckas få ut mobil-tv på marknaden snarast möjligt, och då menar jag före nästa års stora fotbollsturnering och OS. Detta är ett tillfälle som vi inom EU inte får missa.

Del II

Talmannen. – Fråga nr 37 från **Colm Burke** (H-0897/07)

Angående: Europeiska stadgan för småföretag

Europeiska stadgan för småföretag skulle kunna spela en central roll för att förbättra affärsklimatet för småföretag inom EU.

Skulle kommissionen kunna kommentera huruvida stadgan håller på att bli ett användbart instrument för att bistå och främja småföretag?

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande.* – (EN) Under de sju år som den europeiska stadgan för småföretag funnits har den blivit ett centralt dokument för politiken i fråga om små och medelstora företag (SMF) i Europa. Det började med 15 medlemsstater år 2000, och nu har 44 länder antagit stadgan som en referensram som i dag även används på regional nivå.

Efter 2005 har SMF-politiken blivit en nyckelfaktor i det förnyade Lissabonpartnerskapet för tillväxt och sysselsättning, och stadgan har integrerats i rapporteringen om Lissabonstrategin. Detta garanterar en nödvändig prioritet på politisk nivå. Det kompletteras av det årliga utbytet av goda arbetsmetoder och av stadgekonferenserna, som sätter nödvändigt fokus på genomförandet. Både utbytet av goda arbetsmetoder och de årliga stadgekonferenserna är fortfarande mycket framgångsrika.

Utbytet av goda arbetsmetoder har fram till i dag gett upphov till mer än 250 exempel på dokumenterade och framgångsrika SMF-politiska åtgärder. I omkring 80 av dessa fall har medlemsstaterna angett att de har inspirerats av åtgärder från andra medlemsstater när de har utvecklat sin egen politik.

Jag skulle kunna ge er en lång lista över exempel, men jag ska bara ta upp några få. Det grekiska systemet med one-stop-shop-tjänster inspirerades av den irländska presentationen på stadgekonferensen i Dublin 2004. Den österrikiska skattebefrielsen för investerade vinster utvecklades mot bakgrund av en liknande åtgärd i Italien. Danmark stödjer SMF i användningen av e-handel mot bakgrund av liknande initiativ i Nederländerna, Finland, Sverige, Norge och Irland. I samtliga fall har medlemsstaterna bekräftat att de har inspirerats av stadgan.

Det stora intresset för stadgan framgår även av det ständigt ökande antalet deltagare på de årliga stadgekonferenserna. Årets stadgekonferens i Berlin lockade 350 deltagare, vilket är det högsta antalet deltagare någonsin. Jag är mycket glad över att jag hade möjlighet att delta och träffa dessa människor från över 40 länder. Nästa stadgekonferens äger rum den 3–4 juni 2008 i Bled i Slovenien. Den organiseras tillsammans med det slovenska ordförandeskapet och jag räknar med ett ännu högre deltagarantal.

Kommissionen inser att stadgan är mycket användbar för att stimulera medlemsstaterna att förbättra företagsmiljön för småföretag över hela Europa. På sitt sjunde år är den fortfarande ett centralt politiskt instrument. Det självklara svaret på er fråga är alltså ”ja”.

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Tack, herr kommissionsledamot, för ert utförliga svar. Jag vet att det område jag kommer från inte ligger i ert område, men det är representativt för hela utvecklingen av Internet- och bredbandstjänster. I Europa är användningen 19 procent. I mitt eget land är användningen ungefär 16 procent, och det påverkar småföretag på landsbygden inte minst i det område jag kommer från. Jag flyger till exempel till parlamentet från EU:s västligaste flygplats i Tralee.

Det jag vill komma fram till är egentligen att de frivilliga småföretagarorganisationer som stöder småföretagen har varit mycket duktiga på att lämna ut information, och jag undrar bara om vi kan göra mer för dem genom att hjälpa dem att göra informationen tillgänglig för sina medlemmar.

Malcolm Harbour (PPE-DE). - (EN) Tack, Günter Verheugen, för det mycket uppmuntrande svaret. I min kompletterande fråga vill jag lägga fram två förslag till hur vi kan gå vidare med detta initiativ och bygga

vidare på framgångarna. Det första handlar om hur stadgan kan införlivas i era tankar om Small Business Act, något som enligt min mening är en ny mycket viktig och spännande utveckling. Det andra handlar om Lissabonagendan. Håller ni med mig om att en av de största frågorna handlar om hur man kan hjälpa småföretagen att växa snabbt, framför allt de småföretag som har bra idéer, men som har svårt att skaffa kapital, öka tillväxten och skapa nya jobb? Finns det någon möjlighet i stadgan att skapa en "ministadga" för företag i snabb tillväxt?

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) På den första frågan skulle jag vilja bekräfta att alla SMF-organisationer verkligen medverkar till fullt och att vi har avslutat ett projekt för att skapa ett nätverk för stöd till småföretag över hela EU. En av de viktigaste faktorerna i nätverket är just användningen av informations- och kommunikationsteknik i vidare bemärkelse.

Vi har tydligt fastställt att ett av skälen till att europeiska SMF är mindre dynamiska än till exempel amerikanska SMF är att amerikanska SMF växer snabbare, är mer lönsamma, är mer innovativa och sysselsätter fler människor. Vi har i analyser kommit fram till att en av anledningarna till detta är att användningen av informations- och kommunikationsteknik är mycket bättre i USA. Framför allt använder de den senaste tillgängliga tekniken. I Europa är vi tacksamma om ägaren av ett litet familjeföretag över huvud taget har Internetanslutning! Så är det faktiskt. Ett europeiskt företag är ofta ett mycket litet mikroföretag med färre än tio anställda. Det är som regel inte tillväxtorienterat utan existerar snarare för att garantera familjen en intäkt. Det är därför det finns. Därför är det svårt att övertyga sådana företag om att de måste modernisera, vara marknadsaktörer och växa.

Jag delar helt dina åsikter och kan endast påpeka att vi har många, många pågående initiativ för att stödja dessa företag. En del av initiativen driver vi förresten tillsammans med relevanta branscher som förstås är intresserade av att sälja sina produkter. Vi kombinerar därför de två, och initiativen riktas inte enbart mot SMF. Problemet med användningen av informations- och kommunikationsteknik för SMF måste ses mot bakgrund av landsbygdens problem med brist på nätverk och infrastruktur. Kommissionen arbetar även på detta viktiga område. Det ingår helt klart i stadgan och det kommer också att ingå i rapporteringssystemet.

Malcolm Harbour vet att det alltid är ett nöje för mig att svara på hans frågor, men hans andra fråga om Small Business Act kommer lite för tidigt. Som ni vet är stadgan en process och vi bör koncentrera oss på det som stadgan är nu, nämligen ett samarbetsnätverk för nya idéer och goda arbetsmetoder. Jag är tveksam till att skapa för många instrument, men det är uppenbart att vi i arbetet med att förbereda Small Business Act måste undersöka om alla befintliga instrument är lämpliga eller inte och om vi kan förbättra dem eller inte i sammanhanget.

I princip är jag mycket glad över att det överallt i Europa nu erkänns att SMF har stor potential för att skapa innovation, tillväxt och nya arbetstillfällen. Alla våra initiativ kommer att hjälpa SMF att till fullt utnyttja och frigöra denna potential.

Vi har känt till de grundläggande problemen under några år, och ni är säkert fullt medveten om vilka de är: problem med för svag innovativ förmåga, problem med att inte ha tillgång till finansiella instrument, framför allt riskkapital, samt problem med överlåtelse av företag, vilket är en mycket viktig och starkt undervärderad aspekt i vissa medlemsstater. Varje år förlorar vi hundratusentals företag i Europa som utan problem hade kunnat drivas vidare om överlåtelsen från en generation till nästa hade kunnat organiseras på ett bättre sätt. Detta är en mycket viktig fråga. Hela skatteområdet för SMF är viktigt, och min favoritfråga, överreglering, är förstås mycket viktigare för SMF än för stora företag.

Stora företag klarar mycket tunga och komplicerade bestämmelser. De har en juridisk avdelning som kan hantera detta. Jag är förresten också övertygad om att stora företag inte behöver den inre marknaden lika mycket som mindre företag. Större företag skulle tillämpa etableringsrätten och vara närvarande överallt. Enligt min uppfattning måste hela filosofin om den inre marknaden fokuseras på SMF, och tyvärr måste jag berätta för er att endast 8 procent av de europeiska företagen gör affärer över gränserna.

Om ni tänker på att bara 8 procent av våra företag deltar, vanligtvis de större företagen, inser ni att potentialen för EU:s inre marknad är starkt underutnyttjad. Vi har alltså fortfarande mycket att ta itu med.

Talmannen. – Fråga nr 38 från **Jim Higgins** (H-0899/07)

Angående: Bullerstörningar från motorfordon

Skulle kommissionen kunna redogöra för gällande lagstiftning och riktlinjer för att hantera bullerstörningar från motorfordon, särskilt decibelvärden som kan ha fastställts? Kommer kommissionen att vidta ytterligare åtgärder för att se till att bullerstörningar från motorfordon begränsas?

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande.* – (EN) Frågan om bullerstörningar från fyrhjuliga motorfordon – bilar, varubilar, lastbilar och bussar – tas upp i ECE:s förordning nr 51 och i direktiv 70/157/EEG om bullertester och gränsvärden.

Gränsvärdena har sänkts flera gånger under åren, senast 1995. De högsta tillåtna ljudnivåerna ligger i dag på mellan 74 dBA för passagerarbilar och 80 dBA för tunga lastbilar. För dieselmotorer med direktinsprutning, terrängfordon och sportbilar tillåts högre värden.

Den senaste sänkningen fick inte önskad effekt, och efterföljande undersökningar visade att mätmetoden inte längre återspeglar det verkliga körbeteendet.

Man beslutade därför att det var nödvändigt att utveckla en ny testcykel innan gränserna åter sänks, där körvillkoren i bullertestet ligger närmare de verkliga körförhållandena.

Arbetet med att ta fram en ny testcykel har nu avslutats. Testcykeln kommer att ersätta det nuvarande testprotokollet, och har en bättre mätmetod för att återskapa de ljudnivåer som tunga fordon alstrar under normal körning i stadstrafik.

Med den nya testmetoden väntas de högre värden som i dag tillåts för vissa fordon eller tekniker att avskaffas.

Innan den här metoden kan användas för typgodkännande måste nya gränsvärden utarbetas för metoden mot bakgrund av en konsekvensanalys. För att kunna åstadkomma representativa data för att bestämma dessa värden och göra en solid konsekvensanalys, måste biltillverkarna tillämpa de gamla och nya mätmetoderna parallellt under en tvåårsperiod.

Den gamla metoden krävs för typgodkännande och den nya metoden kommer att användas i övervakningssyfte fram till 2009. Så snart datainsamlingen har avslutats kommer kommissionen att föreslå ny lagstiftning med reviderade gränsvärden.

En ny testmetod för motorcyklar håller också på att avslutas. Diskussionerna i ECE fokuserar nu på ytterligare vägtester som skulle utföras under typgodkännandet för att ta fram bullervärden som kan jämföras med dem som har uppmätts vid vägkontroller, för att upptäcka motorcyklar med otillåtna ändringar eller med bristfälligt underhåll.

Arbetet beräknas vara klart under 2008. Kommissionen kommer sedan att föreslå att man följer de relevanta ECE-föreskrifterna med reviderade gränsvärden.

Kommissionen har dessutom nyligen genomfört ett samråd om ett åtgärds paket för däck med sänkning av de befintliga bullergränserna för däck. Till följd av samrådet föreslås en minskning på omkring 4 dBA för däck på passagerarbilar och 6 dBA för däck på kommersiella fordon, och det är mycket. De nya gränserna väntas träda i kraft omkring år 2012 för nya däcktyper.

Jim Higgins (PPE-DE). – (EN) Tack, herr kommissionsledamot, för ert utförliga svar. Jag välkomnar er antydning om att det nu finns ett nytt tillgängligt testområde och att nya gränsvärden kommer att utarbetas.

Jag ser på detta ur ett irländskt perspektiv. De senaste åren har vi haft ett fenomen som vi kallar "boy racers". Dessa personer ändrar gamla bilar, kör omkring på vägarna under dygnets alla timmar och orsakar stora problem med ljud som från ett jetplan, något som skapar stora störningar framför allt i tätortsområden.

Jag välkomnar de två ni nämnde, ECE:s förordning nr 51 och direktiv 70/157/EEG. Men när det gäller ECE:s förordning nr 51 är det enligt min uppfattning ett problem att den endast kan tillämpas på nya bilar. Jag anser att det borde göras en specifikation, inte minst efter svaret från kommissionsledamot Stavros Dimas: det borde finnas en föreskrift om att bilar inte får ändras och om att regelbundna tester bör utföras.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Fru kommissionsledamot! För fordon får bulleremissionerna inte överskrida de fastställda gränserna. För järnvägstransporter bygger den övre gränsen på genomsnittliga bullernivåer, vilket innebär att man tvingas uthärda extremt höga bullernivåer i närheten av järnvägslinjer, helt enkelt för

att den genomsnittliga bullernivån inte överskrider den tillåtna gränsen. Avser kommissionen att anta åtgärder som liknar de som gäller för motorfordon så att de som bor intill bullriga järnvägssträckor i framtiden inte behöver utstå lika mycket buller?

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (LT) Jag vill påpeka att vi i hög grad fortsätter att hänvisa till specifika krav, men att frågan om deras tillämpning inte diskuteras tillräckligt. På tal om föroreningar vill jag uppmärksamma kommissionsledamoten på att mekanismen för övervakning av alla krav som vi just har diskuterat råkar vara mycket fragmenterad. Kommissionen borde enligt min åsikt lägga fram ett förslag (de kanske håller på att utarbeta ett sådant) för att harmonisera förfarandet för hantering av föroreningskriterier och bedömning av föroreningar, eftersom det är ett centralt problem i länder som Litauen, vars förvaltningsorgan är svaga och inte har möjlighet att tillämpa alla krav.

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Angående den första frågan råder det inga som helst tvivel om att ändringar av fordon som leder till bulleremissioner över den tillåtna gränsen är förbjudna. Sådana ändringar kan till och med vara en straffbar gärning. Det är dock självklart att det är medlemsstaternas ansvar att genom sin vanliga trafikövervakning se till att sådana trafikförbrytare – för det är precis vad de är – arresteras. Jag tror inte att det ens finns en liten möjlighet för oss på EU-nivå att göra något för att få medlemsstaterna att vidta fler åtgärder för att stoppa förfaranden som är otvetydigt olagliga.

Biltävlingar på motorvägen är naturligtvis olagligt i alla EU-länder. Det finns ingen EU-lagstiftning som någon kan citera i ett åtal om hastighetstävlingar på motorvägar. Denna fråga faller därför helt under medlemsstaternas behörighetsområde, och de har alla instrument som de behöver för att förhindra sådana brott.

Vad gäller bulleremissioner från järnvägstransporter är mitt direkta ansvar begränsat till aktivt bullerförebyggande, med andra ord till vad som kan göras för att begränsa bilars buller. Jag är inte direkt ansvarig för det passiva bullerförebyggande som ni talade om här. Jag diskuterar dock mer än gärna frågan med den behöriga kommissionsledamoten och ser gärna till att ni snarast får ett svar på frågan om huruvida kommissionen har några planer i detta avseende.

Jag delar faktiskt era åsikter helt och hållet. Detta är en mycket viktig fråga. Åtgärder för bullerförebyggande kan inte enbart inriktas på vägtrafiken. Modern järnvägsteknik kan innebära särskilt allvarliga bullerproblem. Jag vet från Tyskland att bullerföroreningar är en mycket framträdande effekt hos den moderna teknologin bakom Transrapid-systemet med enspårsbanor. Vi kommer därför att undersöka frågan, och ni ska få ett definitivt svar.

Den tredje frågan gällde kontrollmekanismer. Angående denna fråga kan jag endast säga att vår lagstiftning är entydig. Reglerna är tydliga, gränserna är tydliga, och ansvaret för att se till att gränserna respekteras ligger hos medlemsstaterna. Kommissionen har inga kontrollinstrument för att i varje enskilt fall kontrollera om EU-lagstiftningen faktiskt tillämpas i medlemsstaterna.

Det är subsidiaritetsprincipen som gäller i praktiken. Jag kan inte avgöra var vi skulle behöva ändra EU-lagstiftningen för att se till att den tillämpas vederbörligt överallt. Reglerna är desamma för alla medlemsstater. De har tydliga instruktioner för hur reglerna ska tillämpas. I fallet med Litauen kan jag bara säga att våra kolleger i det litauiska parlamentet och regeringen ansvarar för att se till att sådana problem inte uppstår.

Talmannen. – De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).

Tack, kommissionsledamot Günter Verheugen, för att ni har stannat hos oss så här länge.

Fråga nr 40 från **Giovanna Corda** (H-0871/07)

Angående: Avreglering av energimarknaden till förmån för konsumenterna

Slutsatserna från en undersökning som nyligen beställdes av kommissionen om följderna för konsumenterna av avregleringen av den europeiska gas- och elmarknaden och de stora prisökningar som nyligen konstaterats eller utlovats, visar att åtskilliga medlemsstater inte var i stånd att möta den utmaning som avregleringen av denna marknad innebar.

Kan kommissionen därför klargöra för hur den kommer att hantera de avsevärda prishöjningarna på energiområdet, till förfång för konsumenterna som tvärtom skulle ha varit de främsta förmånstagarna av denna avreglering? Kommer konsumenterna att konsulteras och involveras i de organ som inrättats av

kommissionen och de europeiska och nationella tillsynsmyndigheterna för att mildra de nuvarande problemen och svårigheterna, och i så fall på vilket sätt?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Kommissionen följer uppmärksamt den nuvarande prisutvecklingen i medlemsstaterna. Den anser inte att prisökningarna enkelt kan förklaras av en enda faktor, utan de måste ses i ett större sammanhang med ökande efterfrågan över hela världen på olja och gas. Emellertid spelar stigande aktivitet på investeringsmarknaden, och i synnerhet övergången till en mer hållbar energiproduktion, avgjort också en roll. Dessutom var utgångspunkten för avregleringen i flera medlemsstater mycket låga priser. På lång och medellång sikt gav detta tyvärr inte de signaler som är nödvändiga för välbehövlig investering och vi får nu betala priset.

Vad beträffar frågan om huruvida sådana prisökningar också kan tillskrivas marknadskrafterna, har kommissionen granskat detta och kom till slutsatsen att elpriserna i vissa medlemsstater var högre än förväntat på fullt konkurrensutsatta marknader. Därför har kommissionen, rådet och konkurrensmyndigheterna gett tillsynsmyndigheter i uppgift att identifiera illojal konkurrens och vidta lämpliga åtgärder.

Kommissionen undersöker också själv påstått konkurrensbegränsande beteende av vissa aktörer och har inlett fem antitrustmål under det gångna året. Kommissionen är också mycket väl medveten om strukturproblemen i denna sektor. Därför innehåller tredje energipaketet omfattande förslag för att råda bot på dessa strukturproblem, särskilt genom att föreslå ägarmässig åtskillnad mellan systemansvariga för överföringssystem.

Kommissionen har alltid ansett att det i första hand är konsumenterna som ska gynnas av liberaliseringen. Kommissionens förslag i det tredje energipaketet utgörs därför av ett antal åtgärder som kommer att stärka konsumenternas roll och rättigheter. I paketet föreslås särskilt att konsumenterna ges rätt att byta kraftleverantör när som helst och att ha fri tillgång till sina konsumtionsuppgifter. Genom att öka konsumenternas medvetenhet och stärka deras rättigheter beträffande sin energikonsumtion möjliggör kommissionen en fungerande detaljhandel.

Giovanna Corda (PSE). – (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot! Det gläder mig att ni är måna om att göra gas- och elkonsumenterna till dem som gynnas mest genom att tillämpa mer restriktiva åtgärder inom denna sektor, vilket vi hoppas kommer att få viss effekt på priserna för EU-medborgarna, nedåt naturligtvis. Jag kan ge er ett exempel: en 20-procentig ökning har annonserats i Belgien, och det är helt omöjligt för dem som har det sämst. Som humanist kan jag inte acceptera denna situation.

Kan ni vidare försäkra mig om att konsumenterna faktiskt kommer att vara delaktiga i alla tillämpningsfaser av liberaliseringen genom att låta dem ingå i de olika rådgivande kommittéerna och också genom att göra dem delaktiga i de nya mekanismerna för tvistlösning?

Teresa Riera Madurell (PSE). – (ES) Fru talman, fru kommissionsledamot! Jag vill ställa en fråga om det detaljhandelsforum för konsumenter som ni sa att ni skulle arbeta för.

När har ni tänkt lansera detta forum? Vilken typ av deltagare bör detta forum ha så att det verkligen verkar till fördel för konsumenterna? Vilken funktion kommer forumet att ha i relation till allt som ni just sagt?

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) I Tyskland har elpriserna nyligen stigit med 10 procent, och det skäl som angetts är att elektricitet ger en hel del komfort och därför måste kosta mycket. Kommer det tredje energipaketet att ha någon effekt på tillsynsmyndigheterna? Kommer det att bli möjligt att påverka prisökningarna när det inte finns några rimliga orsaker till dem? Vore det inte användbart att tillämpa vissa restriktioner för prisökningar när det inte finns några skäl till alltför stora vinster?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag tar först upp den tredje frågan.

Det finns problem som kan hanteras av marknaden, av konsumenterna, men det finns frågor där vi behöver strukturförändringar. Det speciella med elmarknaden är att det är kraftverk i marginalen som bestämmer prisnivån. Här är det mycket tydligt att vi behöver fullständig insyn på marknaden, vilket är skälet till att det tredje energipaketet verkligen inriktar sig på att skilja överföringsverksamhet från distributionsverksamhet. Annars får vi aldrig en chans att fråga om vi betalar ett rättvist pris.

För det andra, om man skapar förutsättningar för konkurrens på marknaden tenderar priserna i själva verket att inte stiga eller att sjunka eller öka mindre jämfört med en marknad som inte är konkurrensutsatt, eftersom de bolag som har ett halvt monopol i annat fall verkligen skulle kunna diktera priserna. Det betyder att dessa två frågor egentligen ligger i regeringens hand.

När det gäller konsumentmakt har vi antagit en deklaration om konsumenternas rättigheter, och den ger absolut all riktig information om konsumenternas rättigheter som har grund i gällande lagstiftning. Vi har stärkt de rättigheterna ytterligare.

Beträffande konsumentforum kommer vi givetvis att inbjuda de konsumentorganisationer som är väl representerade i medlemsstaterna och paraplyorganisationerna. De ivrigaste supportrarna till våra försök att verkligen skapa en konkurrensmässig marknad inom hela EU kommer utan tvivel från de olika konsumentorganisationerna.

Talmannen. – Eftersom författaren inte är närvarande utgår fråga nr 41. Fråga nr 42 från **Bernd Posselt** (H-0892/07)

Angående: Energisamarbete i Sydosteuropa

Vad gör kommissionen för att minska de sydosturopeiska medlemsstaternas och kandidatländernas beroende av ryska energileveranser, inbegripet de Balkanstaterna som följer Thessalonikiagendan?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Kommissionen ägnar stor uppmärksamhet åt försörjningstryggheten i Sydosteuropa. Det var ett av huvudskälen till att upprätta en energigemenskap som baseras på EU-lagstiftningen för de inre gas- och elmarknaderna, särskilt dess bestämmelser om trygg energiförsörjning och solidaritet.

Sydosteuropa står vid skiljevägen mellan flera viktiga energivägar. Flera länder i regionen producerar gas. Jag kan nämna till exempel Kroatien och Rumänien. Nya terminaler för flytande naturgas (LNG) längs Adriatiska kusten och de nya gas- och elsammanlänkningsprojekt som förenar de olika energikällorna togs nyligen i bruk eller ligger långt fram i utvecklingen.

I vissa länder är det emellertid en mycket stor del av naturgasen som kommer från en enda leverantör för både industrisektorn och för uppvärmning och kraftproduktion.

Inom ramen för fördraget om energigemenskapen, och med stöd av EU:s finansieringsorgan och de internationella finansinstituten, verkar kommissionen för utveckling av en integrerad marknad i området, med förankring i EU-marknaden.

Men det betyder att utvecklingen av gas- och elhandeln i området, utvecklingen av nya sammanlänkings- och produktionsprojekt och upprättandet av ett fast regelverk avsevärt kommer att öka försörjningstryggheten.

Dessutom kommer nya gaskällor att leda till en utveckling av gassektorn i de länder där den ännu inte existerar. Det finns också en mycket tydlig fokusering på ett effektivt energiutnyttjande. För att åstadkomma en tryggare energiförsörjning stöder kommissionen en policy med flera olika leverantörer och transportvägar. I synnerhet stöder kommissionen starkt utvecklingen av Nabuccoprojektet och andra gasprojekt och LNG-utveckling i området, liksom välgrundade oljeprosjekt som syftar till att åstadkomma större mångfald.

Kommissionen anser också att Ryssland framöver kommer att förbli en viktig energikälla för Sydosteuropa men vid sidan av andra källor i Medelhavsområdet och området kring Kaspiska havet.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Till att börja med vill jag tacka er så mycket för ert mycket välformulerade och detaljerade svar. Jag har bara två korta följdfrågor. För det första, finns det något specifikt samarbete med de två kandidatländerna i regionen, nämligen Kroatien och Makedonien? För det andra är Kosovos energiberoende ett särskilt problem. Är det inte möjligt att ge särskilt stöd för vind- och vattenkraft i grannlandet Albanien? Det finns faktiskt en avsevärd potential för alstring av hydro-elektricitet i Kosovo och i synnerhet i Albanien, men också i Makedonien.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) För två veckor sedan rapporterades det om ett avtal mellan Italien och Ryssland om dragning av en ny gasrörledning i södra regionen. Denna South Stream-rörledning mångfaldigar faktiskt Nabucco-projektet. Vladimir Putins sa att han var tacksam för att kommissionen godkände detta projekt. Jag skulle vilja höra era kommentarer om detta.

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) När det gäller förbindelserna med Kroatien har det landet inlett anslutningsförhandlingar och står i begrepp att anta gemenskapens regelverk, samtidigt som det deltar i alla verksamheter i energigemenskapen. Eftersom Kroatien kommit så långt beträffande regelverket är det också mer integrerat i EU:s energimarknad och leder några projekt.

Makedonien ingår i energigemenskapen och har också kommit långt med genomförandet av regelverket. Dess framsteg i det avseendet innebär att det är ledande i regionen.

Beträffande Kosovo samarbetar vi med UNMIG och stöder alla verksamheter där. Jag vet att det alltid är vissa svårigheter med betalning och energiförsörjning men hittills har vi lyckats lösa de frågorna och folk har fått den energiförsörjning de behöver.

Vad gäller den italiensk-ryska rörledningen South Stream har jag aldrig sett den som en ersättning för Nabucco. Nabucco artar sig bra som det har rapporterats i rådet. Jag har också fått de första underrättelserna från tillsynsmyndigheterna angående frågan om tillträde för tredje part och Nabucco söker nya försörjningskällor: Azerbadjan, Turkmenistan, Egypten och så småningom Iran.

Frågan om South Stream är mycket entydig. Det är en försörjningskälla av rysk gas. Det är ett projekt som för närvarande genomgår en förstudie som utförs gemensamt av ENI och Gazprom. Vi måste avvakta hur projektet utvecklas. Det ger tveklöst EU en ny försörjningsväg och öka försörjningstryggheten, eftersom mer rörledningar mot EU betyder större försörjningstrygghet, men det ersätter inte Nabucco.

Angående berömmet från president Putin har jag ingen kommentar.

Talmannen. – Fråga nr 43 från **Mairead McGuinness** (H-0895/07)

Angående: Irlands integration i Europas elmarknad

Irlands försörjningstrygghet i fråga om energi är på väg att bli allt viktigare för konsumenter, företag och dem som utformar politiken och således också behovet av en fullständig sammankoppling med den större energimarknaden i Europa. För att detta mål ska kunna uppnås bör nödvändig infrastruktur inrättas för att trygga försörjningen med energi till rimliga priser.

På Irland är EIRGRID för närvarande inbegripet i samråd med Meath Cavan Power Project och Cavan-Tyrone-länken och bäge av dessa bekostas delvis genom EU-initiativet TEN-E och EU kommer troligen att bidra till konstruktionsfasen. På det lokala planet råder oro om hur omfattande de föreslagna projekten kommer att bli, framför allt med tanke på vilka konsekvenser för hälsan de kommer att få för dem som bor i närheten av kraftledningarna. Kunde kommissionen uttala sig om denna dimension hos problemet?

Med tanke på att dessa kraftledningar löper över 58 kilometer finns det dessutom mycket som talar för att de ska förläggas under jord. Kan kommissionen skissera upp sin ståndpunkt till detta och liknande projekt runtom i EU? Kan kommissionen skissera upp vad den anser vara bästa praxis och vad som måste tas hänsyn till vid beslutsfattandet om sådana kraftledningar skall förläggas under eller ovan jord?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Kommissionen är inte behörig att avgöra var kraftledningar bör placeras. Detta bestäms enbart av medlemsstaternas myndigheter enligt EU:s miljölagstiftning.

Rådets rekommendation av den 12 juli 1999 om begränsning av allmänhetens exponering för elektromagnetiska fält bildar ett ramverk av minimirestriktioner och referensnivåer, men medlemsstaterna ansvarar för genomförandet av åtgärderna.

Vad gäller eventuell påverkan på hälsan på grund av exponering för elektromagnetiska fält har den vetenskapliga kommittén för nya och nyligen identifierade hälsorisker nyligen antagit ett yttrande som ger en samlad bedömning av var den vetenskapliga kunskapen på detta område befinner sig.

Kraftledningar i luften är ofta den mest kostnadseffektiva lösningen för överföring över avstånd längre än 50 km. Kablar under jord är också en godkänd teknik som hittills mest använts för korta och medellånga avstånd, och det är för närvarande dyrare.

Uppförande av elektriska kraftledningar i luften med en spänning på 220 kV eller mer och en längd av mer än 15 km måste genomgå en miljökonsekvensbedömning. Dessutom måste varje plan eller projekt för kraftledningar i luften som kan ha en påtagligt negativ inverkan på ett Natura 2000-område följa de rättssäkerhetsgarantier som anges i artikel 6 i rådets direktiv 92/43/EEG.

Jim Higgins (PPE-DE). - (EN) Kan kommissionsledamoten säga om det finns några avgörande bevis eller vetenskapliga belägg för om elektromagnetiska fält utgör en risk för människors hälsa eller inte? Jag vet att medlemsstaterna, som han sa, fattar det slutliga avgörandet när det gäller sammanlänkningskablar etc..

För det andra, anser inte kommissionsledamoten också att det, trots motstånd från industrin, samtidigt vore en fördel om sådana kablar löpte under jord, med tanke på visuellt intrång, folkhälsan och miljön?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag börjar med att svara på frågan om nedgrävning av kablar. Tekniken med nedgrävda kablar har hittills endast använts i begränsade fall, till exempel på Madrids flygplats.

I princip finns det ingen begränsning av kabelns längd i sig. Frågan gäller kostnaden. Kostnaden skulle normalt bli omkring tre till fem gånger högre än med luftledningar och till dags dato har underjordiska kablar inte använts just på grund av att man har två möjligheter. I själva verket har man bara använt dem när det inte är möjligt med luftledningar.

Det finns några fall där kommuner nu överväger att använda kablar, vilket i så fall blir banbrytande. Men det kommer att innebära högre kostnader för konsumenterna.

Beträffande vetenskapliga belägg beträffande allmänhetens exponering för elektromagnetiska fält finns det en allmän begränsning, de rekommendationer från rådet som jag nämnde från den 12 juli 1999 och ett ramverk av minimirestriktioner och referensnivåer. Men när det gäller ytterligare vetenskapliga belägg för skador på hälsan känner jag inget behov av att gå längre än säkerhetsbestämmelserna från 1999.

I grund och botten är luftledningar fortfarande ett gångbart alternativ och jag tror att valet mellan luftledningar och kablar bör göras utifrån varje enskilt fall, i synnerhet som det inte heller är problemfritt med kablar. Man måste vara medveten om att det kan röra sig om ett Natura 2000-område eller att det kan få miljökonsekvenser. Det finns ingen lösning som är helt utan konsekvenser för miljön. Samtidigt finns det tekniska val som skulle kunna föreslås, och bolagen känner till dem.

Talmannen. – De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).

Kommissionsledamot Andris Piebalgs stannar kvar men kommer nu att besvara frågor för kommissionsledamot Stavros Dimas räkning.

Fråga nr 53 från **Georgios Papastamkos** (H-0875/07)

Angående: EU-finansiering av europeiska icke-statliga miljöorganisationer

Medborgarsamhället spelar genom frivilligorganisationerna en utomordentligt viktig roll i den europeiska integrationsprocessen och i arbetet för att främja nya former av europeisk förvaltning. Vilket av EU-handlingsprogram för stöd till frivilligorganisationer med verksamhet inriktad mot miljöskydd är för närvarande i kraft? Vilka frivilligorganisationer och vilken verksamhet inom dessa organisationer, verksamhet som bidrar till vidareutveckling och genomförande av gemenskapens miljöpolitik och miljölagstiftning, har erhållit finansiering fram till dags dato? Hur stora är de stödbelopp som beviljats de enskilda organisationerna? Förekommer det geografiska skillnader, om man betraktar räckvidden av det gällande programmet som genomförs? Vilka grekiska frivilligorganisationer har ensamma eller inom ramen för internationellt samarbete deltagit i det program som nu är i kraft? Vilka kriterier gäller för systemet med val, övervakning och utvärdering på basis av indikatorer för verksamhetens effektivitet och resultat?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Finansiering från kommissionen för att stödja verksamheten vid europeiska frivilligorganisationer ges genom ett program som har funnits sedan 1997. Den rättsliga grunden för det aktuella programmet är förordningen om Life+.

Målsättningen är att stärka deltagandet av europeiska frivilligorganisationer i utvecklingen och genomförandet av EU:s miljöpolitik.

Ett stort antal olika frivilligorganisationer har grundats under programmets lopp. Förteckningar över verksamhet och belopp publiceras på GD Miljös webbplats. Tiden tillåter inte att jag läser upp alla, men förteckningen kommer att översändas till ledamoten.

Det görs ingen geografisk differentiering inom programmet eftersom det är riktat mot europeiska och inte nationella organisationer. För att kunna beviljas bidrag bör organisationerna vara verksamma i åtminstone tre medlemsstater i EU. Men bara en av de organisationer som genomgående finansierats, Mediterranean Information Office for Environment, Culture and Sustainable Development, är baserad i Grekland. Många av dem har grekiska medlemsorganisationer, till exempel European Environmental Bureau, EUROPARC och International Friends of Nature.

Bidrag ges genom årliga ansökningsomgångar. Ansökningarna bedöms i förhållande till tilldelningskriterierna, och de frivilligorganisationer som har bäst möjlighet att bidra till utvecklingen och genomförandet av EU:s miljöpolitiska prioriteringar väljs ut.

Granskning och utvärdering ombesörjs av kommissionen. Det sker på grundval av rapporter som lämnats av bidragstagarna samt en grundlig revision. I den processen bedömer man i vilken utsträckning organisationen har fullgjort sitt verksamhetsprogram och bidragit till utvecklingen och genomförandet av EU:s politik.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). - (EL) Fru talman! Jag önskar kommissionsledamot Dimas stor framgång när han företräder Europeiska unionen vid Balikonferensen. Jag förväntar mig dock att de särskilda frågor som jag ställt ska uppmärksammas mer, eftersom de är specifika och eftersom de besvarades i den allmänna redogörelsen. Jag hoppas att kommissionsledamot Piebalgs kommer att ingripa så att kommissionen sänder mig information om de specifika frågor som jag ställt. Om inte annat hör jag till dem som anser att icke-statliga organisationer är en typ av europeisk styrelseform, även om den är informell. De spelar en oerhört viktig roll och denna roll måste bli mer framträdande, och det är skälet till min fråga. Så jag väntar på information inte vad beträffar öppenhet, utan vad gäller den demokratiska ansvarsskyldighet som kommissionen är föremål för.

Avslutningsvis vill jag be kommissionsledamot Piebalgs att använda det officiella namn som Europeiska unionen har godkänt när han talar om tredjeländer.

Jörg Leichtfried (PSE). - (DE) Fru kommissionsledamot! Jag vill ställa er en fråga om detta ämne som jag har funderat länge på. Jag är själv medlem i några av dessa organisationer. På senaste tiden har jag dock allt oftare undrat hur demokratiskt dessa organisationers arbete är och om kommissionen kontrollerar om dessa icke-statliga organisationer är demokratiska organisationer som håller interna val eller om de är organ med en härskarstruktur som inte är öppna för granskning och som inte är ansvarsskyldiga gentemot organisationens medlemmar eller någon annan, vilket skulle innebära att medlen under vissa omständigheter skulle kunna kanaliseras i riktningar som ingen skulle misstänka.

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. - (EN) Den rättsliga grunden är mycket tydlig: Life+-förordningen gäller. Vi utvärderar organisationer på basis av den förordningen. Det betyder att vi har särskilda kriterier för vilka organisationer som kan ansöka, men vi utvärderar inte deras inre struktur och inre organisation.

Angående frågan om öppenhet är det något som vi definitivt stöder. Vi kommer att ge skriftliga svar på alla de frågor ni har ställt jämte den förteckning som jag lovade i mitt svar. Jag tycker att det är viktigt att allmänheten kan kontrollera situationen, eftersom det är mycket tydligt att det är allmänna medel som ges till frivilligorganisationerna, och förfarandet bör vara fullständigt öppet för insyn. Kommissionen gör allt den kan för att garantera att förfarandet är öppet och begripligt och i överensstämmelse med Life+-förordningen.

Talmannen. - Fråga nr 54 från **Claude Moraes** (H-0878/07)

Angående: Avfallsbrott/straffrättsliga påföljder till skydd för miljön

I februari 2007 lade kommissionen fram ett förslag till direktiv (COD/2007/0022) som tvingar medlemsstaterna att behandla allvarliga brott mot miljön som brottsliga handlingar samt att fastställa minimipåföljder för miljöbrott såsom avfallsbrott. Detta är ett steg i rätt riktning, såsom den brittiska regeringens miljöbyrå påpekat. Ett stort problem vid bekämpningen av miljöbrott är att böterna är för låga, och därför inte en tillräcklig sporre för att få människor att respektera miljöbestämmelser.

Mot bakgrund av de hinder som detta direktiv står inför innan det blir lag i medlemsstaterna undrar jag vad kommissionen ämnar göra för att bekämpa avfallsbrott i Europa?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. - (EN) Att se till att medlemsstaterna tillämpar EU:s avfallsagar korrekt och att hindra olaglig avfallshantering är av absolut högsta prioritet för kommissionen. Det föreslagna direktivet om miljöbrott kommer att garantera att allvarliga miljöbrott beläggs med effektiva straffrättsliga påföljder i hela EU. Alla allvarliga avfallsrelaterade brott, inklusive olaglig hantering, transport, export och import av avfall, täcks av det föreslagna direktivet.

Direktivet om miljöbrott är emellertid långt ifrån den enda åtgärd som kommissionen vidtagit för att förhindra avfallsbrott. Kommissionen genomför ett antal specifika åtgärder inom områden där avfallsbrott är ett allvarligt problem för medlemsstaterna. Det gäller i synnerhet olaglig deponering och olaglig transport som täcks av viktiga EU-lagar.

Kommissionen agerar på ett tidigt stadium för att förhindra negativ påverkan på miljö och hälsa till följd av avfallshantering. Evenemang för att dra uppmärksamhet till deponeringar och transporter organiseras där risken är hög. I fjol ägde 16 sådana evenemang rum, och i år planeras ytterligare 10. Multilaterala möten hålls också regelbundet med nationella myndigheter och aktörer för att åtgärda bristfälligt genomförande av EU:s avfallslagstiftning.

Riktlinjer utvecklas kontinuerligt beträffande EU:s centrala avfallslagstiftning, till exempel för avfallstransporter och med inriktning på särskilt problematiska avfallssystem, till exempel för elektrisk och elektronisk utrustning och lätta fordon. Fokusering på sådana riktlinjer kommer att garantera att EU-lagstiftningen tillämpas enhetligt och korrekt i hela EU.

Det är ytterst viktigt att veta vad som pågår i medlemsstaterna och att kontrollera efterlevnaden på plats. Kommissionen har ett nära samarbete med nätverket Impel, till exempel i form av gemensamma åtgärder för att se till att avfallstransporter och inspektioner och kontroller av deponier sker i enlighet med lagstiftningen.

Systematisk underlåtelse av medlemsstaterna att respektera EU:s avfallslagstiftning möts kontinuerligt av rättsliga åtgärder från kommissionens sida, bland annat med hjälp av det verkningsfulla hotet om böter enligt EG-fördraget. Till exempel fick Grekland 2003 böta 20 000 euro om dagen för att ha gett tillstånd till en olaglig deponi på ön Kreta. För närvarande driver kommissionen överträdelseförfaranden mot ett stort antal olagliga deponier i många medlemsstater.

Kommissionen uppmanar också medlemsstater att utnyttja finansieringsmöjligheter på EU-nivå och att förvissa sig om att kostnaderna för avfallsprogrammet inom de olika instrumenten bidrar till ett förbättrat genomförande av avfallslagarna.

EU:s bestämmelser om avfallstransporter ger grunden för samarbete mellan medlemsstaterna för att förhindra olagliga avfallstransporter. Vi undersöker för närvarande behovet av ytterligare åtgärder för att stärka upprätthållandet av EU:s avfallslagstiftning, inklusive rättsligt bindande bestämmelser om inspektion av avfallstransporter. Specifika kriterier skulle eventuellt kunna fastslås för att garantera kvaliteten och frekvensen på inspektionerna.

Claude Moraes (PSE). - (EN) Tack, herr kommissionsledamot, för det uttömmande svaret.

Jag överlade nyligen med miljöbyrån i Storbritannien om detta direktiv. Även om vi alla välkomnar kommissionens prioritering på detta område fick jag information från miljöbyrån i min egen medlemsstat om att det finns en oro för att påföljderna och de eventuella bötesstraffen i medlemsstaterna kommer att sättas alldeles för lågt för att det ska finnas något verkligt incitament att följa reglerna i de fall där inga egentliga verkställighetsåtgärder skulle vidtas. Det skulle resultera i omfattande dumpning av sopor på förbjuden plats och dumpning av olagligt avfall.

Vad anser ni om detta, med tanke också på att miljöbyrån och andra nationella byråer varmt välkomnar dessa förslag?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. - (EN) Vad beträffar de böter som medlemsstaterna åläggs vill jag nämna att de i Greklands fall är mycket höga per dag och per år. Enligt min åsikt bör vi i händelse av medlemsstaters underlåtenhet att upprätthålla lagen följa de rättsliga överträdelseförfaranden som vi tillämpar, och det är domstolen som bestämmer böterna.

För bolag utdöms också böterna i enlighet med den nationella lagstiftningen om den har överträtts. Därför är det medlemsstaternas sak att verkligen höja böterna, eftersom vi ur kommissionens synpunkt gör vad som krävs, och vi kan inte föreskriva böter för underlåtenhet att genomföra EU-lagstiftningen tillräckligt kraftfullt. Det bör åtgärdas genom domstolen, eftersom det är så EU:s rättsliga struktur ser ut.

Om det finns behov av att stärka bötessystemet kommer vi att följa det rådet mycket noggrant, eftersom böter i grund och botten bör utdömas på ett sätt som förhindrar lagöverträdelser, inte bara så att bolag kan avfärda dem eller överföra kostnaderna på konsumenterna. Men på det här området förutsätter jag att alla har samma målsättning, så jag tror inte att bötesnivån för närvarande är omstridd.

Problemet är att lagstiftningen inte får tillräckligt kraftigt genomslag och att inspektioner inte förekommer särskilt ofta, och kommissionen måste därför vidta ytterligare åtgärder för att få medlemsstaterna att agera mer kraftfullt mot avfallsbrott.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Fru kommissionsledamot! Ni påpekade med rätta att genomförandet av rättsliga bestämmelser är minst lika viktigt som deras antagande. Det finns ett fall som ni inte har nämnt ännu. Det är situationen då avfallshantering görs till en straffbar gärning i ett land och då avfallet i fråga sedan transporteras till ett annat land. I ett sådant fall överträder förmodligen två medlemsstater fördraget. Har också denna möjlighet övervägts?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Vi har lagstiftning om avfallstransporter, och det betyder att vi har en gemensam ståndpunkt. Dessutom sker ett utökat samarbete i straffrättsliga frågor eftersom det inte bara gäller avfallsfrågor. Utvecklingen har gått framåt och aktuella lagstiftningsprocesser medger att företag som olagligt transporterar avfall straffbeläggs. Jag anser inte att våra svårigheter beror på brister i lagstiftningen utan snarare på att lagstiftningen inte genomförs.

Talmannen. – Fråga nr 55 från **Dimitrios Papadimoulis (H-0880/07)**

Angående: Reningsverk i Grekland

Kan kommissionen upplysa mig om i vilka områden i Grekland, och i hur många områden, som man konstaterat att det förekommer problem i samband med anläggningar för bearbetning av avfallsvatten, det vill säga problem vad gäller förekomst av sådana och deras funktion? I vilka områden finns det behov av en mer omfattande rening av avfallsvatten än det som en sekundär rening innebär? Har de grekiska myndigheterna på nytt sett över känsliga områden och definierat nya känsliga vattendrag – och vilka är dessa i så fall?

Hur bedömer kommissionen den uppenbart allt mindre omfattningen av bebyggelse som leder ut avfallsvatten i känsliga områden, vilket är ett försök att bättre följa bestämmelserna i direktiv 91/271/EEG⁽²⁾? Har överträdelseförfaranden mot Grekland inletts, och, om så är fallet, i förbindelse med vilka konkreta fall? Har Grekland vidtagit de åtgärder som behövs för att rätta sig efter EG-domstolens beslut i mål C-119/02 som handlar om området Thrasio Pedio?

I vilken mån har resurserna i Sammanhållningsfonden, det operativa programmet för miljön och de regionala operativa programmen utnyttjats för att bygga anläggningar för bearbetning av avfallsvatten i Grekland?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. – (EN) Att kontrollera att kraven enligt direktiv 91/271/EEG om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse uppfylls är en komplex uppgift, eftersom det innebär att utvärdera uppgifter om tusentals tätorter i hela Europeiska unionen. Kommissionen samlar in och bedömer all tillgänglig information och koncentrerar sig på de uppgifter som tagits med i de nationella genomföranderapporterna.

När bedömningen visar att medlemsstater inte uppfyller sina skyldigheter enligt direktivet inleder kommissionen överträdelseförfaranden i enlighet med artikel 226 i EG-fördraget.

Med tanke på de tusentals tätorter som måste granskas har kommissionen föredragit ett horisontellt tillvägagångssätt. I stället för att på måfå sätta i gång enskilda överträdelseförfaranden för varje tätort har kommissionen således inlett övergripande mål där situationen för varje medlemsstat och varje central skyldighet behandlas. Grekland är en av de medlemsstater som fortfarande har betydande svårigheter att genomföra direktivet korrekt.

När det gäller tätorter med mer än 10 000 invånare har Grekland fastställt 36 känsliga områden. Av de 18 tätorterna med utsläpp i dessa områden uppfyller 14 stycken direktivets krav. Kommissionen anser dock att ytterligare 10 vattendrag borde ha klassats som känsliga områden. Det pågår ett överträdelseförfarande där ett motiverat yttrande har avgetts. De grekiska myndigheterna bestrider att områdena behöver klassas som känsliga. Bedömningen av den information som lämnats pågår, och om det blir nödvändigt kommer kommissionen inte att tveka att föra ärendet vidare till domstolen.

När det gäller frågan om tätbebyggelsen i Thrasio Pedio-regionen förklarade EG-domstolen i sin dom av den 24 juni 2004 att Grekland hade underlåtit att inrätta ett ledningsnät och att ombesörja tillräcklig rening. Kommissionen har därför inlett ett överträdelseförfarande i enlighet med artikel 228 i fördraget.

De grekiska myndigheterna har gått med på att anlägga den erforderliga infrastrukturen, vilken samfinansieras av sammanhållningsfonden. Enligt tillgängliga uppgifter beräknas projektet vara driftfärdigt senast i slutet av 2009.

(2) EGT L 135, 30.5.1991, s. 40.

När det gäller tätorter med mer än 15 000 invånare eller personekvivalenter uppfyller 52 av de 75 tätorterna de normer som anges i direktivet beträffande ledningsnät för avloppsvatten från tätbebyggelse samt sekundär rening.

I fråga om de tätorter som inte följer bestämmelserna har kommissionen inlett ett överträdelseförfarande. I sin dom av den 25 oktober 2007 fastslog domstolen att 23 tätorter fortfarande inte uppfyllde direktivets krav. Kommissionen har begärt information från de grekiska myndigheterna om vilka åtgärder de planerar att vidta i syfte att rätta sig efter domen.

När det gäller frågan om den allt mindre omfattningen av bebyggelse kontrollerar kommissionen tillgänglig information, och eventuell bristande överensstämmelse tas upp inom ramen för det pågående överträdelseförfarandet.

Det bör betonas att Grekland utnyttjar tillgänglig EG-finansiering i syfte att följa direktivet. I fråga om sammanhållningsfonden drivs för närvarande 41 projekt i Grekland. Utnyttjandegraden är 49 procent. Dessa projekt är mycket ofta kombinerade projekt, som förutom infrastruktur för avlopps- och regnvatten även kan omfatta infrastruktur för vattenförsörjning.

Genom Europeiska regionala utvecklingsfondens (ERUF) operativa program "Miljö" samfinansieras nio avloppsprojekt. Dessa avser anläggning och/eller modernisering av avloppsreningsverk och avloppsnät. Utnyttjandegraden är 19 procent.

När det gäller ERUF:s regionala operativa program bör frågan om utnyttjandegrader för avloppssektorn ställas till behöriga regionala myndigheter.

I motsats till vad som gäller för det operativa programmet "Miljö" är en medlemsstat inte tvungen att informera kommissionen om hur varje enskilt projekt framskrider.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL). - (EL) Fru talman, fru kommissionsledamot! I ert svar nämnde ni dussintals stora städer i Grekland som fortfarande inte har någon lämplig avloppsrening eftersom de biologiska reningsverken inte byggts färdigt, trots att den stora merparten av dem samfinansierats med gemenskapsmedel. Jag undrar om jag kan få en förteckning över de städer vars antal ni hänvisade till? För det andra, vad har kommissionen att säga om det faktum att dessa problem kvarstår, årtal efter genomförandet av EU-lagstiftningen? Avser ni att dra frågan inför EG-domstolen? I så fall när?

Andris Piebalgs, ledamot av kommissionen. - (EN) I ett par fall fortsätter vi med överträdelseförfarandena. Den information som vi kan lämna kommer vi att lämna. I några fall som jag nämnde kan vi dock informera er om framstegen med det operativa programmet "Miljö", men vi kan inte rapportera om varje projekt eftersom denna information är tillgänglig för varje medlemsstat. Så ni kommer att få den information som vi har tillgång till. Som jag framhöll i mitt svar driver vi mycket kraftfullt på genomförandet av det nya regelverket på detta område.

Talmannen. - Frågorna 67 och 83 är inte tillåtliga.

De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).

Jag vill tacka kommissionsledamoten och i synnerhet våra tolkar för att de har stannat kvar, trots att vi har dragit över tiden.

Frågestunden är härmed avslutad.

(Sammanträdet avbröts kl. 20.10 och återupptogs kl. 21.05.)

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

18. Europeisk byrå för luftfartssäkerhet (debatt)

Talmannen. - Nästa punkt är en andrabehandlingsrekommendation från utskottet för transport och turism om rådets gemensamma ståndpunkt inför antagandet av Europaparlamentets och rådets förordning om fastställande av gemensamma bestämmelser på det civila luftfartsområdet och inrättande av en europeisk byrå för luftfartssäkerhet, och om upphävande av rådets direktiv 91/670/EEG, förordning (EG) nr 1592/2002

och direktiv 2004/36/EG [10537/3/2007 - C6-0353/2007 - 2005/0228(COD)] (Föredragande: Jörg Leichtfried) (A6-0482/2007).

Jörg Leichtfried, *föredragande*. – (DE) Fru talman, herr vice ordförande, mina damer och herrar! Som en efterskrift till detta betänkande, med tanke på att processen uppenbarligen går mot sitt slut, låt mig ta tillfället i akt att framföra mitt innerliga tack till alla de ledamöter som har stöttat mig i detta arbete under en period på över ett och ett halvt år. Jag vill särskilt tacka Zsolt László Becsey, Arūnas Degutis, Eva Lichtenberger och Jaromír Kohlíček, kommissionen för dess starka stöd och vårt sekretariat, och särskilt Joseph Vervloet. Det var sannerligen intressant att se hur många kolleger som verkligen blev vänner under denna period på ett och ett halvt år eftersom de arbetade tillsammans. Det återspeglas också i det betänkande som vi utarbetat. Tack så mycket till alla.

Angående själva betänkandet står vi inför en paradox med tanke på det europeiska luftrummet. Å ena sidan har det europeiska luftrummet helt avreglerats i fråga om luftfartsindustrin och lufttrafikföretagen, medan det å andra sidan fortfarande finns 27 olika civila luftfartsmyndigheter med 27 regeluppsättningar och tankesätt som ibland sammanfaller. Därför har det europeiska luftrummet inte blivit säkrare, utan faktiskt mindre säkert än tidigare. Detta har fått vissa flygbolag att ägna sig åt ett slags tillståndshopping, genom vilket de har försökt att erhålla tillstånd i länder där det är lättare att få tillstånd och där reglerna kanske inte tillämpas så strikt. Följden har blivit väldigt många små tillbud, ett antal olyckor och ett antal katastrofer i det europeiska luftrummet.

Tanken bakom detta betänkande – som jag helt stöder – var att inrätta enhetliga regler för flygoperationer, certifiering av flygplan och flygplansdelar och pilotlicenser. Syftet var inte enbart att skapa enhetliga regler, utan också att se till att de sedan tillämpades gemensamt och samtidigt. Det var kommissionens ursprungliga avsikt, och en stor majoritet av Europaparlamentet stod bakom denna avsikt.

Vårt mål var dock att gå längre och att göra det lättare att nå det önskade syftet. Vi ville att EASA, Europeiska byrån för luftfartssäkerhet, skulle bli mer effektiv, kunna agera snabbare och vara mer engagerad. Parlamentet ville att EASA:s kontrollorgan, styrelsen, som i viss mån fortfarande återspeglade och försvarade medlemsstaternas nationella intressen eller de nationella byråerna i sina överläggningar och sin verksamhet, skulle få en något mer oberoende ställning.

Den andra tanken var att det fanns ett behov av att hitta övergångslösningar, eftersom EASA dittills hade haft två alternativa metoder för att hantera fel och problem, nämligen att inte göra någonting eller att dra in en operatörs tillstånd helt och hållet.

Den tredje punkten, som jag ser som grundläggande, var att en grupp med personal anställd inom flygoperationer med särskilt ansvar för säkerheten, nämligen kabinbesättningarna, fortfarande var den enda ocertifierade personalkategorin inom hela luftfartsområdet och att detta måste ändras.

Vad har uppnåtts? Vad gäller styrelsen lyckades vi förbättra situationen genom att införa ett krav på att dess ledamöter ska inge en rapport till Europaparlamentets behöriga utskott. Vi lyckades också införa ett system med böter, genom vilket EASA kan agera flexibelt i stället för att tvingas välja mellan det så kallade "kärnkraftsalternativet" eller att inte agera alls. Framför allt lyckades vi också hitta ett sätt att se till att kabinbesättningar härnäst kommer att certifieras. Med andra ord kommer en enhetlig hög utbildningsnivå, säkerhetsstandarder och allt som kan relateras till detta nu också att utmärka kabinbesättningarna.

Vi har lyckats utarbeta ett betänkande som till stor del har godkänts av alla parter. Industrin var nöjd med betänkandet, fackföreningen var nöjd, de anställda var nöjda, parlamentet var nöjt och alla utom ett fåtal medlemsstater var nöjda med det.

Den största framgången ligger dock i det faktum att passagerarna på EU:s flygplan kommer att vara säkrare i framtiden. Det var det viktigaste vi kunde ha uppnått, och det lyckades vi med.

(Applåder)

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Fru talman, herr Leichtfried, mina damer och herrar! Vi är nu nära att nå en överenskommelse vid andra behandlingen med rådet om ett oerhört viktigt förslag. Det beror särskilt på föredragande Jörg Leichtfrieds utmärkta arbete, som jag särskilt vill gratulera. Detta resultat beror också på den kompromissanda som fanns hos skuggföredragandena, som jag också vill tacka.

Jag vill påminna er om den strategi som ligger bakom detta förslag till förordning. När förordning (EG) nr 1592/2002 om fastställande av gemensamma bestämmelser på det civila luftfartsområdet och inrättande

av en europeisk byrå för luftfartssäkerhet antogs enades man om att en optimal och enhetlig säkerhetsnivå endast kunde nås om räckvidden för denna text utvidgades, och därför utvidgades befogenheterna för Europeiska byrån för luftfartssäkerhet till att omfatta flygoperationer, pilotlicenser och säkerhet hos flygbolag i tredjeländer: det är syftet med ändringen av förordning (EG) nr 1592/2002. Dessutom syftar förslaget till att skärpa kontrollerna och böterna vid icke-förenlighet med dessa regler och, mot bakgrund av erfarenheterna, till att förbättra funktionssättet för Europeiska byrån för luftfartssäkerhet.

Rådets gemensamma ståndpunkt följer i allmänhet kommissionens förslag, även om ett antal bestämmelser, som exempelvis de om byråns styrning, har kortats ned. I den gemensamma ståndpunkten beaktas också ett antal ändringsförslag som lades fram av parlamentet vid första behandlingen.

Våra tre institutioner har arbetat hårt under de gångna månaderna för att nå en överenskommelse vid andra behandlingen. Vissa betydande förbättringar har genomförts tack vare ändringsförslag från parlamentet. Detta har lett till ett system med böter, liksom Jörg Leichtfried just sagt, som kommer att göra det möjligt för kommissionen att vidta anpassade åtgärder vid smärre överträdelser av säkerhetsreglerna. Detta alternativ kompletterar indragningen av tillstånd och kommer att göra förbindelserna mellan byrå och de organ som den styr flexibla.

Tack vare parlamentets ihärdighet återinfördes kommissionens ursprungliga förslag om certifikat för kabinbesättningar. Detta är ett stort framsteg för erkännandet av detta yrke. Mervärdet av välutbildade kabinbesättningar är tämligen uppenbart. De har löst känsliga situationer vid många tillfällen. Kabinbesättningen har en mycket viktig säkerhetsfunktion. En pragmatisk lösning hittades också för begränsning av flygtid.

Dessutom åtog sig kommissionen, i specifika diskussioner om byråns budget angående avgifterna, att beakta den specifika situationen för små och medelstora företag när den ser över avgiftsförordningen, och särskilt inverkan på deras ekonomiska lönsamhet.

När det gäller definitionen av komplexa flygplan anser jag att kompromissen är balanserad. Jag förstår att vissa ledamöter inte vill överbelasta vissa marknadssektorer med krav. Här kommer kommissionen också att bedöma den ekonomiska inverkan av att inkludera flygplan med en eller flera turbojetmotorer eller turbopropmotorer. Angående eventuella ändringar av systemet för ultralätta flygplan vill kommissionen be om byråns åsikt i frågan.

Fru talman, mina damer och herrar! Jag tror att jag täckt in alla viktiga punkter i kompromissen. Kommissionen kan därför lätt godkänna dessa ändringsförslag som återspeglar en framförhandlad kompromiss mellan de tre institutionerna. Jag tackar återigen parlamentet och rådet för att de möjliggjorde en snabb andra behandling. Ett snabbt antagande av denna text kommer också att garantera byråns reserv för 2007. Därmed kommer den sista genomförandefasen i EU av en sammanhängande och enhetlig uppsättning säkerhetsregler att slutföras i och med det förslag som jag kommer att lägga fram i kommissionskollegiet i juni 2008 om att utvidga befogenheterna för Europeiska byrån för luftfartssäkerhet till att omfatta flygplatsinfrastruktur, flygkontroller och flygtrafiktjänster.

Därför, mina damer och herrar, kan vi tack vare er beslutsamhet och, jag upprepar, i synnerhet tack vare er föredragandes beslutsamhet, föra det europeiska luftrummet närmare en maximal säkerhet.

Zsolt László Becsey, för PPE-DE-gruppen. – (HU) Tack, fru talman! Också jag vill gratulera föredraganden och skuggföredragandena, och jag tror att vi på detta sätt kanske kommer att lyckas avsluta detta kapitel i morgon vid andra behandlingen. För att kort tala om kompromisserna inför andra behandlingen, som är viktiga för min grupp: den första rör frågan om straff, som har förts på tal många gånger. Den nuvarande texten har redan förbättrat mycket, och jag tror att de berörda parterna redan ges ett stort skydd i denna text. Det är verkligen ett framsteg att tillståndet inte måste avskaffas omedelbart, och jag hoppas också att det inbyggda systemet med en prövningsmyndighet som inrättas av kommissionen verkligen kommer att fungera och inte kommer att tillintetgöra små företag.

Den andra viktiga frågan för min grupp, främst för britterna och tjeckerna, var avgifter. Det är fortfarande alltför dyrt för små företag och det tror jag också att mina brittiska kolleger kommer att säga, och jag hoppas också att den skyldighet som kommissionen åtagit sig att hänvisa till små företags situation ännu oftare vid granskningen kommer att bli märkbar. Jag ansåg att sammansättningen för förvaltningsledningen och förvaltningsstyrelsen var mycket viktig, och parlamentet har verkligen fått en politisk kontrollfunktion här, vilket jag anser är ett mycket viktigt framsteg, så att medlemsstaterna inte skickar vad eller vem de vill till

styrelsen. Ekonomiskt oberoende är också viktigt för denna myndighet, så att vi kan fördela intäkterna på olika kategorier beroende på deras ursprung.

Sammanfattningsvis vill jag därför gratulera alla mina kolleger och säga att jag hoppas att ansvaret har nått fram till alla. Det visar också att vi genom att förena våra krafter tillsammans med rådet har lyckats föra tillbaka frågan om kabinbesättningar till den ursprungliga kommissionsnivån, och det visar att vi har lyckats hitta en mycket bra kompromiss om begränsning av flygtid. Jag vill återigen tacka rådet, kommissionen och föredraganden för deras arbete.

Inés Ayala Sender, för PSE-gruppen. – (ES) Fru talman! Jag vill gratulera min kollega Jörg Leichtfried till hans mänskliga kvaliteter och till hans förmåga att hitta vänner i en komplex parlamentarisk konfrontation om en så teknisk fråga, men också en så avgörande fråga, för att garantera säkerheten i en så viktig sektor för EU:s ekonomiska utveckling som luftfart.

Jag vill också tala om hur glad jag är över framstegen i fråga om säkerhet, som är en så komplicerad och komplex fråga som någon, inom vilken det finns vissa fullständigt tydliga områden, liksom framgår av dagens betänkande, och andra som är relativt mycket dunklare, även om jag föredrar att inte säga vilka områden jag tänker på. I dag har vi verkligen tagit ytterligare ett steg mot att slutföra en lång och komplicerad process, som åtminstone delvis inleddes för många år sedan i och med övergången från JAR-OPS-krav till EU-OPS-krav, och då tänker jag i synnerhet på de framsteg som gjorts angående vilo- och flygtid.

Vid det tillfället åtog sig både parlamentet och kommissionen att ge byrån i uppgift att gå framåt i en fråga som, trots att den var komplicerad, i slutändan fyllde ett oförklarligt tomrum och vid den särskilda tidpunkten behövde uppdateras. Jag är därför glad över att de berörda parterna kunde godkänna detta åtagande, vilket jag anser var viktigt och vad parlamentet var tvunget att göra. På det stora hela anser jag att dessa frågor måste ses över efter studien och att de förslag som nu utarbetas av kommissionen om situationen för luftfartssektorn på området för sociala och sysselsättningsrelaterade frågor är en viktig angelägenhet.

Jag gläder mig också mycket över överenskommelsen om kabinbesättningar, vars yrkeskunnighet och certifiering måste erkännas. Liksom kommissionsledamoten med rätta sa ligger det i allas intresse att utbildningen förbättras med tanke på säkerhetsaspekten.

Jag gläder mig också mycket över det positiva resultatet i fråga om definitionen av helikoptrar, som i ett skede gav stor anledning till oro inom produktionssektorn.

Jag anser också att lösningarna angående böter är oerhört viktiga, liksom även parlamentets kontroll, inte bara i relation till kommittéförfaranden, i fallet med flygtid, utan också i relation till rätten till information, i fallet med styrelsen.

Jag vill gratulera föredraganden till hans flexibilitet och tydlighet i samband med byråns budget, eftersom jag som ledamot i utskottet för budgetkontroll anser att det är avgörande för denna typ av byrå.

Avslutningsvis vill jag framföra min förhoppning om att byrån kan utvecklas utan att råka i konflikt med Eurocontrol. Enligt min åsikt behöver den europeiska och globala luftfartssäkerheten båda dessa organ, och de måste båda vara lika effektiva.

Arūnas Degutis, för ALDE-gruppen. – (LT) Jag vill tacka föredraganden och skuggföredragandena, kommissionen och rådet. Detta ämne och allt det arbete som gjorts i frågan har inte bara varit intressant, utan också användbart.

Trots det faktum att en godtagbar kompromiss har nåtts i nästan alla frågor efter långdragna diskussioner, ger kommissionens ståndpunkt om klassificering av flygplanstyper upp till 7 500 kg utifrån deras vikt anledning till oro. Kommissionsledamoten tog kort upp ämnet. Detta uppenbart mycket tekniska ämne är av stor vikt för luftfartsindustrin och råkar vara mycket komplext och skulle därför ha en avsevärd inverkan på utvecklingen av ny teknik och på dess tillämpning inom luftfartsindustrin.

Diskussionerna om detta direktiv har tyvärr använts för att främja den inre konkurrensen, vilket såvitt jag förstår inte är första gången, utan att man i någon större utsträckning beaktat förlusterna för hela Europeiska unionen i fråga om den yttre konkurrensen. Jag tänker på konkurrensen med USA, Brasilien och möjligen mycket snart med Kina.

Jag är personligen besviken över kommissionsledamotens ståndpunkt i denna fråga. I viss utsträckning kan jag förstå att ståndpunkterna hos enskilda medlemsstater skyddas i Europeiska rådet. Men Europeiska

kommissionen borde inte ha beaktat denna fråga ur den snäva aspekten med de enskilda ländernas företagsintressen. Fördelarna för unionen och den eventuella skada som orsakas i och med genomförandet av sådana beslut borde ha övervägts nogga. För att undvika byråkrati kommer små företag och enskilda flygplansägare att tvingas att använda enmotoriga flygplan med föråldrad teknik i stället för moderna tvåmotoriga flygplan med modern jetteknik.

Det värsta av allt är att detta beslut har fattats med luftfartssäkerheten som förevändning. Vem har någonsin hört talas om att ett enmotorigt flygplan skulle vara säkrare än ett med två motorer? Det är tyvärr den uppfattning om luftfartssäkerhet som delas av rådet och tyvärr också av kommissionen i dag.

Jag är i dag inte rädd att låta mycket kategorisk, för eftersom jag själv är pilot vet jag vad jag talar om. Jag är inte intresserad av den förkunnande departementsaktiga sidan av frågan, utan enbart av dess praktiska aspekt. Jag är säker på att det inte kommer att dröja länge förrän vi kommer att börja känna av konsekvenserna av denna enligt min uppriktiga åsikt mycket felaktiga ståndpunkt, och vi kommer då oundvikligen att tvingas tala om för luftfartsgemenskapen vilka som antagit den. Jag tror trots detta tillräckligt mycket på luftfartsbyråns effektivitet och på dess ställning för att vara beredd att genomföra ytterligare en studie för att bedöma dessa slutsatser och kanske upphäva dem.

Mieczysław Edmund Janowski, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Jörg Leichtfried har gjort ett utmärkt arbete med den uppgift som han anförtrotts. Jag vill därför personligen gratulera honom och ledamöterna i gruppen Unionen för nationernas Europa. En förnuftig kompromiss skulle tillåta oss att slutföra arbetet med reglerna för den civila luftfarten inom unionen och med säkerheten hos lufttransporter.

Lufttransportoperationer, licenser, utbildning, besättningar och flygplan i länderna utanför EU påverkas också. Det arbete vi i dag är delaktiga i är en fortsättning av den ursprungliga förordningen från 2002. Detta handlar enligt min åsikt om en förnuftig expansion av befogenheterna för Europeiska byrån för luftfartssäkerhet (EASA) och om att förbättra många finansiella och förvaltningsmässiga förfaranden.

Frågan om huruvida detta är nödvändigt och användbart uppstår oundvikligen i en sådan situation. Svaret måste vara ja, med tanke på den dramatiska ökningen av antalet flygplan som förflyttar sig inom EU och behovet av att samordna anslutningarna och samtidigt bevara maximala säkerhetsnivåer. Dessa enande åtgärder handlar egentligen inte om att begränsa medlemsstaternas suveränitet. Åtgärderna syftar i stället till att dessa länder ska acceptera högsta möjliga standarder på området för civil luftfart.

Säkerhet under alla skeden av själva flygningen och också när det gäller förhållandena vid flygplatserna måste betraktas som en prioritet och får inte bli föremål för behörighetskonflikter med de nationella myndigheterna. Jag räknar också med att europeiska byråns behörighet ska utvidgas till att omfatta frågor som Eurocontrol för närvarande hanterar. Det finns därför inget behov av att utarbeta fler standarder.

I detta sammanhang är det särskilt viktigt att införliva tredjeländers flygplan i EASA:s åtgärder. Det skulle göra det möjligt att på förhand kontrollera om en operatör från ett särskilt land uppfyller säkerhetsstandarderna innan den får tillstånd att flyga inom unionen eller att flyga in i unionen utifrån.

Konventionen om internationell civil luftfart som undertecknades i Chicago den 7 december 1944 spelar en central roll på detta område. Vi markerade faktiskt dess årsdag för bara fyra dagar sedan då vi firade internationella civila luftfartsdagen. Jag vill påminna parlamentet om att 2007 års slogan för denna dag lydde: "Globala lufttransporter – en drivkraft för hållbar ekonomisk, social och kulturell utveckling". Jag räknar med att det inte kommer att dröja länge innan EASA tar på sig en roll inom ICAO (Internationella civila luftfartsorganisationen), som är ett FN-organ som hanterar frågor om global luftfart. Detta är trots allt ett problem som påverkar hela världen.

Frågan om avgifter måste klargöras. Jag hoppas verkligen att kommissionen kommer att beakta de små och medelstora företagens intressen i detta hänseende. Den ungerska ledamoten har redan sagt detta. Det här är en mycket viktig fråga som kommer att gynna våra medborgare. Vi räknar därför med att denna satsning kommer att bli en framgång. Dessutom hoppas vi att detaljerna för dess genomförande inte kommer att irritera passagerarna, vilket tyvärr ibland är fallet i sådana situationer.

Eva Lichtenberger, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman! Jag vill också inleda mitt anförande med att tacka föredraganden Jörg Leichtfried. Han samarbetade nära oss och höll oss hela tiden informerade. Det var en bra utgångspunkt, för ämnet var inte den rent tekniska och administrativa fråga som det kanske kan framstå som vid första anblicken. Det blev till sist mycket tydligt att detta var en kamp mellan olika konkurrerande intressen, liksom så ofta är fallet.

Låt mig nu ta upp de enskilda frågorna. Jag anser – och jag hoppas att detta är en utbredd övertygelse – att ett gemensamt luftrum måste övervakas strängt och enhetligt. Avvikande utredningsstandarder måste bli något som hör till det förflutna och när allt kommer omkring måste vi ha ett instrument – ett effektivt instrument – för att ordentligt kunna tillämpa och genomföra reglerna för svarta listor för flygplan baserade utanför såväl som inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Vi informerades vid en utfrågning om att svartlistade flygplan orsakar många fler olyckor än alla de andra. Det är kort och gott helt uppenbart att EU-regler är mycket förnuftigt.

Vi hoppas naturligtvis alla att vi nu ska göra lika snabba framsteg i frågan om funktionella luftrumsblock, som fortsätter att motarbetas av vissa medlemsstaters nationella intressen, som ni vet. Det är mycket synd och på lång sikt också mycket negativt för insatserna för att minska utsläppen från lufttrafiken.

En av de mest komplicerade frågorna var om det borde finnas sanktioner eller böter. Ja, jag är rädd för att det i vår värld inte finns något alternativ. Vi såg att övergångsåtgärder krävdes för ett effektivt system, och det har nu införts.

En sista kommentar om kabinbesättningar bara: det gläder mig verkligen att vi nu har nått en förnuftig överenskommelse. Det var hög tid. Denna yrkesgrupp måste erkännas i högre utsträckning, och ytterligare en uppgift på dagordningen kommer att vara att minska utsläppen och göra luftfarten mindre miljöskadlig än vad den hittills varit.

Jaromír Kohlíček, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Mina damer och herrar! Låt mig tacka alla vars hårda arbete har lett fram till resultatet i förlikningsförfarandet, det vill säga Jörg Leichtfried och Props från Europeiska byrån för luftfartssäkerhet (EASA). Jag välkomnar EASA:s ambitiösa plan med att förenkla prövningsförfarandena för flygplan under 1 ton och för flygplan med en maximal startmassa på under 2 ton. Av debatten hittills drar jag slutsatsen att Bilaga 2 kommer att bevaras i sin nuvarande utformning.

Jag hoppas att vi tillsammans snart kommer att öppna för kategorin med lätta sportflygplan (Light Sport Aircraft, LSA) på den inre marknaden för alla tillverkare i EU-länderna. Jag tror inte att någon av de berörda parterna vill att denna lovande och framväxande sektor med ett dussintals små och medelstora aktiva företag ska försvinna. Vi behöver omgående en uppsättning tillfälliga regler för dessa företag, som främst finns i Tyskland, Republiken Tjeckien, Italien och Frankrike. Jag hoppas också att kommissionens och EASA:s företrädare, i linje med parlamentets tillmötesgående strategi, ska visa samma flexibilitet och visioner i fråga om den nuvarande ståndpunkten om detta snabbt framväxande segment på världsmarknaden.

Jag tror att deras beslut kommer att främja en vidare utveckling av sektorn med lätta flygplan i EU med utgångspunkt i de erkända förfarandena, mekanismerna och organisationerna för prövning och certifiering.

Jag hoppas att kommissionens och rådets företrädare, i enlighet med Lissabonstrategin, kommer att stödja en vidare utveckling av denna luftfartsbransch, som är så avancerad både tekniskt och teknologiskt. I detta särskilda utvecklingsskede kan förhastade beslut, precis som en långvarig tvekan, få fatala konsekvenser för denna sektor. Jag ser fram emot fler diskussioner och mot förslaget om gradvis sänkta bidrag för små tillverkare inom flygplanskonstruktion. Jag vill på förhand tacka för ert stöd och er förståelse också på detta område. Som en gest av välvilja vill jag framföra mitt fulla stöd för den kompromiss som nåtts.

Philip Bradbourn (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Flygsäkerhet är utan tvekan en ytterst viktig fråga som vi inte har råd att ignorera. Europeiska byrån för luftfartssäkerhet fortsätter dock att visa prov på många tillkortakommanden, särskilt när det gäller förmågan att bedriva verksamheten på ett verkningsfullt och kostnadseffektivt sätt.

Till följd av denna ineffektivitet har parlamentet tidigare beslutat att dra in finansiering från byrån. Jag blir därför bestört över att parlamentet, trots dessa problem, nu gärna tycks åse en utvidgning av byråns befogenheter.

I syfte att belysa den inverkan som EASA har på företag runt om i EU vill jag fästa parlamentets och kommissionens uppmärksamhet på situationen för ett företag i min valkrets. Utgifterna för utfärdande och förnyelse av underhållsgodkännanden för detta företag, som jag för en livlig korrespondens med, kommer att skjuta i höjden till följd av dessa nya bestämmelser.

Enligt min väljare – vars kostnadsökningar jag har på papper – kommer underhållskostnaderna att stiga från 1 206 pund sterling i år till över 3 000 pund sterling nästa år. Det motsvarar en ökning på 150 procent. Jag är minst sagt orolig för att en överföring av befogenheter till EASA bara kommer att leda till en ökning av byråkratiördan och inte till de extra säkerhetsvinster som vi alla vill se.

Tills EASA kan bevisa att byrån fyller sitt syfte på ett sätt som inte är skadligt, särskilt inte för småföretag, och som inte medför ännu mer byråkrati, måste jag och mina brittiska konservativa kolleger motsätta oss varje ytterligare överföring av befogenheter till byrån.

Ulrich Stockmann (PSE). – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Min åsikt går rakt emot Philip Bradbourns, men innan jag går vidare vill jag tacka Jörg Leichtfried för hans betänkande och naturligtvis för den skickligt framförhandlade kompromissen. Att utöka befogenheterna för Europeiska byrån för luftfartssäkerhet (EASA) är ett steg mot att garantera högsta möjliga standarder för luftfartssäkerhet, enhetliga pilotlicenser med likvärdiga utbildningsstandarder, tillstånd för flygbolag från länder utanför EES-området och enhetlig utbildning för kabinbesättningarna såväl som ansvar för genomförandet av EU-OPS.

Genom att göra det möjligt för EASA att påföra böter för icke-förenlighet med säkerhetsbestämmelserna anser jag att vi avsevärt stärker dess ingripandebefogenheter. Jag hoppas att detta snart kommer att sätta stopp för den ibland onödiga och improduktiva rivaliteten och maktkampen mellan de nationella myndigheterna och EASA. Den snabbt växande luftfarten inom EU gör det grundläggande för EASA att vara ett starkt organ med ett centraliserat ansvar för att övervaka den tekniska säkerheten. Detta innebär också enligt min åsikt att EASA:s finansiering måste vara stabil och långsiktig.

Jag tror att ett av de kommande stegen kommer att vara att se till att inte bara arbetet hos de nationella utredningsmyndigheterna för flygolyckor inom EU samordnas, utan att deras resultat också analyseras av EASA. Det skulle öka säkerheten inom EU och förhindra bortförklaringar av de berörda medlemsstaterna. På lång sikt, och jag betonar på lång sikt, behöver vi en modell inom EU som inte bara kommer att göra den nationella dimensionen överflödig, utan med vilken vi också kommer att kunna hantera frågor om säkerhet och olycksförebyggande gemensamt, liksom USA:s luftfartsmyndighet Federal Aviation Administration (FAA) gör. Det är min vision.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EL) Fru talman! Den tre dagar långa diskussionen om detta ämne har redan slutförts och nu måste vi här helt enkelt enas om en komplicerad fråga: den är komplicerad för att vi försöker att hitta en global lösning för specifika problem.

Det föreslås att kommissionen bör kunna påföra böter, som ett alternativ till EASA:s befogenhet att neka att godkänna ett flygbolags tillstånd vid en överträdelse. Notera att enligt denna förordning kommer den berörda byrån att ansvara för att utfärda tillstånd. Detta kommer att medföra en ingående teknokratisk omstrukturering och därför föreskrivs i förslaget till förordning att byrån ska ha en oberoende budget, så att den inte förlorar sitt oberoende gentemot medlemsstaterna.

Även om detta ambitiösa system tycks ha stöpts i en verkligt teknokratisk form undrar jag vem som kommer att bära det politiska ansvaret för eventuella framtida misstag, vilket är ett ansvar som för närvarande bärs av den behöriga nationella ministern eller den berörda handläggaren hos civila luftfartsmyndigheten. I detta fall skapar vi därför till förmån för ett politiskt enande en byrå som inte har något existensberättigande eftersom dessa frågor mycket lätt kunde ha hanterats på multilateral nivå inom ramen för de befintliga mekanismerna, som t.ex. ICAO. Om det finns ett problem med flygsäkerheten finns det inte heller någon att skylla på förutom Europeiska kommissionen, som drivit avregleringen av sektorn till gränsen, med resultatet att små privata flygbolag dyker upp som svampar ur jorden, utan den nödvändiga infrastrukturen eller expertkunskapen.

Låt oss inte börja försöka att rätta till våra misstag genom att slösa bort skattebetalarnas pengar! Vi har nu 22 externa byråer i Europeiska unionen. Förr eller senare kommer vi att tvingas begränsa oss till dem som är nödvändiga.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Fru talman, herr vice ordförande, mina damer och herrar! Det ofta nämnda "europeiska luftrummet" är långt ifrån ett verkligt gemensamt luftrum, trots att Europeiska gemenskaperna funnits i över 50 år. Medlemsstaterna är fortfarande i grunden ovilliga att ge upp sitt suveräna luftrum till förmån för ett enat Europa eller ens för att dela sin suveränitet med EU. Dessutom brister den gemensamma EU-lagstiftningen också på många specifika tekniska områden.

Vårt mål med att inrätta Europeiska byrån för luftfartssäkerhet, eller snarare med att utvidga dess befogenhetsområde, är att kämpa oss fram med ett litet men viktigt lagstiftningspaket. Kommissionen lade fram ett balanserat förslag. Utskottet för transport och turism och dess föredragande har förhoppningsvis förbättrat det.

Under nästa skede av processen har betänkandet varit föremål för ett framgångsrikt samråd med rådet, vilket innebär att vi nu kan vara hoppfulla när det gäller dess antagande vid andra behandlingen i morgon.

Till sist vill jag liksom många andra ledamöter gjort före mig också nämna föredraganden och tacka honom för hans goda arbete. Tillsammans med sina skuggföredragande har Jörg Leichtfried verkligen gjort ett bra jobb. Låt mig dock påminna parlamentet om att vi fortfarande har mycket kvar att göra. I går och i dag har vi diskuterat många olösta frågor om luftfartssäkerhet. Jag hoppas att vi kommer att lyckas nå en enighet om de kvarstående centrala frågorna om finansiering, kommittéförfarandet och våtskor – vilket kanske är ett modeord, men med en djupare innebörd. Vi måste vara eniga i dessa frågor om drömmen om ett gemensamt europeiskt luftrum ska bli verklighet.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Fru talman! Målet med förslaget till ändring av förordningen om gemensamma regler för den civila luftfarten och om inrättande av Europeiska byrån för luftfartssäkerhet är att förbättra den civila luftfartssäkerheten inom EU. Dessa ändringar syftar till att utvidga förordningens ursprungliga tillämplighet till att också omfatta de flygplan som används inom gemenskapens luftrum, naturligtvis inom ramen för begränsningarna i Chicago-konventionen.

Ett av de ämnen som orsakat kontroverser rör certifiering av personalen ombord. Kommissionen har kontinuerligt vidtagit åtgärder för att förbättra luftfartssäkerheten och den har regelbundet publicerat en svart lista över bolag som inte uppfyller EU:s säkerhetsstandarder. En sjätte lista har redan publicerats.

En stark utveckling har skett på lufttransportområdet och denna utveckling kan inte ske utan att säkerhetsstandarderna uppfylls. Lågkostnadsflygbolagen är också en del av denna utveckling och vi borde påpeka att enbart under 2006 fick vi ungefär 300 nya flygvägar, vilket motsvarar ungefär 1 800 flygningar i veckan. Enligt en aktuell studie transporterade lågkostnadsflygbolagen 140 miljoner passagerare endast under 2006, och dessa bolag finns representerade på 280 flygplatser inom EU. Lågkostnadsflygbolagen står direkt eller indirekt för 427 000 arbetstillfällen.

Jag anser att denna förordning är oerhört viktig för lufttransportsäkerheten. Även om det finns en möjlighet att straffa icke-förenlighet med säkerhetsreglerna får vi inte skapa ett byråkratiskt system, utan ett flexibelt system, som kan bidra till att förbättra lufttransporterna.

Jag anser också att det är viktigt att erkänna kabinpersonalens certifikat. Jag gratulerar föredraganden.

Timothy Kirkhope (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Sedan inrättandet 2003 har Europeiska byrån för luftfartssäkerhet (EASA) tråkigt nog varit ett riktmärke för inkompetens. Det är nu dags att granska byrån nog. Fakta tyder på att säkerhetsnormer ibland har åsidosatts, och när allt kommer omkring är EASA tänkt att vara en säkerhetsbyrå. Vad är viktigare än säkerhet? Byrån har uppenbarligen haft betydande svårigheter att bygga upp och bedriva verksamheten på ett tillfredsställande sätt.

Oförklarliga dröjsmål förekommer alltjämt i byråns förfaranden. Byrån uppfyller fortfarande inte sina egna mål, och förvirringen och störningarna ger EU en konkurrensnackdel.

I Storbritannien är regleringskostnaderna naturligtvis höga, eftersom den civila luftfartsmyndigheten är tvungen att täcka sina kostnader genom de tjänster den tillhandahåller. Men här tas ingen hänsyn till de nya ökningarna av underhållskostnaderna och de negativa konsekvenser för reparationssektorn som EASA orsakar.

Men byrån påverkar inte bara stora kommersiella flygbolag eller företag, utan även privatpiloter som jag. Jag är orolig. Ta behörigheten för instrumentväderförhållanden (IMC), som jag själv innehar – det bevis som ger brittiska privatpiloter rätt att flyga under mindre gynnsamma väderförhållanden genom att använda flygplansinstrumenten. Ja, såvitt jag förstår hotas den nu av EASA.

Tidskriften *Flyer* i Storbritannien skriver att IMC-behörighetens utsikter inte förbättras av att den är avsedd för typiskt brittiska förhållanden. Det brittiska vädret betyder att piloterna behöver en IMC-behörighet mer än andra. Om den slopades skulle det innebära en katastrof för den lätta flygindustrin i Storbritannien, och det skulle kunna leda till att tusentals piloter som jag i praktiken fick sina certifikat indragna. Oavsett vilka andra aspekter kommissionen granskar måste jag be er att lugna mig och så många andra piloter på denna viktiga punkt.

EASA:s resultat har varit oacceptabla. Jag är rädd att byrån ännu inte fyller sitt syfte. Ingen inre luftfartsmarknad kommer att åstadkommas så länge snedvridningar kvarstår, förfaranden fortsätter att vara behäftade med dröjsmål och sunt förnuft inte tillämpas på luftfartssektorn.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Fru talman! Jag står till Timothy Kirkhopes förfogande, som är en utmärkt pilot. Om han stöter på några problem med Europeiska byrån för luftfartssäkerhet (EASA) – och jag tror inte att byrån har agerat kontroversiellt på senare tid – men om så skulle ske skulle jag vara den första att skydda honom och jag skulle stå till ert förfogande.

Detta sagt vill jag också försäkra er om att byråns reglerings- och kontrollfunktion inte kommer att omfatta några uppgifter som kräver ytterligare finansiella resurser, i den mån som dessa uppgifter finansieras med offentliga medel. Jag vill bara be parlamentet att se till att byrån har de nödvändiga resurserna så att den inte tvingas att ta ut avgifter som vore alltför höga i vissa fall, liksom Philip Bradbourn sa.

Jag anser verkligen att EASA:s meriter är positiva. Byråns åtgärdsinstrument måste naturligtvis finslipas, men vi får inte underskatta EASA:s potential för luftfarten inom EU som helhet. Som bevis för detta kan jag tala om att Marion Blakey, som är före detta handläggare vid USA:s luftfartsmyndighet FAA, besökte EASA i Köln för att diskutera ett samarbete, eftersom hon ansåg att EASA var en byrå av hög kvalitet. Det sa hon till mig personligen.

Jag lyssnade mycket noga på Arūnas Degutis kommentarer. Som jag sa har kommissionen inte ignorerat dina argument. Kommissionen kommer att bedöma den ekonomiska inverkan på flygplansmarknaden, oavsett om flygplanen definieras som komplexa eller inte, och jag vill att ni ska veta att vi har beaktat er begäran vederbörligt. Jag noterar att också ni är pilot och vi kommer inte att slutföra denna fråga utan att noggrant studera den och vidta lämpliga åtgärder. Ni gjorde rätt som stod på er.

Fru talman! Det skulle inte höra till god ton att dra ut på debatten alltför länge. Jag vill särskilt tacka parlamentet. Jag anser att vi har gjort goda framsteg när det gäller säkerheten, och liksom Reinhard Rack sa, med införandet av ett gemensamt europeiskt luftrum genom funktionella luftrumsblock. Eva Lichtenberger har rätt när hon säger att blocken är väsentliga för att skapa ett mycket mer effektivt och miljövänligt luftrum.

Därför vill jag tacka parlamentet för dess oerhört positiva arbete med denna fråga. Denna process kommer att omfatta fler skeden – allt i sinom tid – men jag tror att vi nu har en förordning som kommer att göra EU:s luftrum ännu säkrare. Jag vill återigen tacka parlamentet.

Talmannen. - Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon onsdagen den 12 december 2007.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Christine De Veyrac (PPE-DE), *skriftlig*. – (FR) Det gläder mig att vi nått en balanserad överenskommelse med rådet. Överenskommelsen borde göra det möjligt för oss att snabbt tillämpa texten, som definitivt är ett framsteg för EU och passagerarsäkerheten.

Nu kommer alla flygplan från tredje länder att inspekteras och de måste vara certifierade för passagerartransport inom EU, och detta är också ett framsteg för harmoniseringen av skyddet av EU-medborgarna. Detta utvidgar den process som inleddes genom EU:s svarta lista, som gör det möjligt att ge alla passagerare samma skydd oavsett vilken flygplats inom EU de använder.

Innan jag avslutar vill jag ta upp ytterligare en fråga som jag tycker är viktig. Vid antagandet nyligen av Galileo-projektet avsattes 50 miljoner euro från budgetarna för flera EU-byråer, och Europeiska byrån för luftfartssäkerhet (EASA) var en av dem. Jag har alltid stått bakom Galileo-projektet eftersom det är särskilt viktigt i min region, och jag är mycket glad över att en överenskommelse har nåtts om hur det ska finansieras. Jag vill dock påpeka att vi inte kan öka en byrås befogenheter och samtidigt minska dess budget. EASA får inte påverkas av denna avgift.

19. Eurovinjett (debatt)

Talmannen. - Nästa punkt är en muntlig fråga till kommissionen från Paolo Costa för utskottet för transport och turism om Eurovinjetten (O-0072/2007 - B6-0386/2007).

Silvia-Adriana Țicău, *ersättare för författaren*. – (RO) Fru talman! Det ämne vi diskuterar är ett krav som utskottet för transport och turism har haft rätt länge och som det lade fram för Europeiska kommissionen för att den skulle lägga fram en modell för internalisering av externa kostnader som skulle vara tillämpningsbar för alla transportslag. Jag krävde faktiskt att kommissionen senast i juni 2008 efter att ha undersökt alla

alternativ – däribland kostnaderna för miljöskydd, buller, trafikstockningar och hälsa – skulle lägga fram en allmängiltig, öppen och begriplig modell för beräkningen av alla externa kostnader, som skulle definiera och utgöra en grund för den efterföljande beräkningen av kostnaderna för att använda infrastrukturen.

Utifrån interimresultaten av utarbetandet av modellen borde kommissionen ange om de totala miljökostnaderna, som exempelvis kostnaderna för klimatförändringarna och de nyligen offentliggjorda hälsokostnaderna, granskas i interimrapporten och om de ska beaktas som en betydande faktor vid den efterföljande bedömningen och beräkningarna.

Jag vill nämna att det direktiv som vi hänvisar till ger medlemsstaterna möjlighet att införa en vägskatt och för att kunna beräkna denna får de en möjlighet att beakta fler kostnadsfaktorer än tidigare. Man diskuterar faktiskt ett eventuellt införlivande av de så kallade externa kostnaderna, som exempelvis miljökostnaderna, i vägavgiften.

Många medlemsstater motsätter sig införlivandet av sådana kostnader i vägskatten, eftersom de anser att det inte finns någon hållbar modell för denna beräkning, men andra länder anser att dessa skatter kommer att ge intäkter och att de sålunda kommer att få de nödvändiga medlen för att utveckla infrastrukturen.

Jag vill också nämna att det är oerhört viktigt att garantera en sund konkurrens mellan de olika transportslagen, men också att garantera en minskning av trafikbullret.

Jag tror att det förslag som Europeiska kommissionen ska lägga fram också kommer att hjälpa oss att förbättra transporteffektiviteten och särskilt den effektiva användningen av de olika transportslagen, vilket därmed naturligtvis kommer att bidra till den allmänt hållbara utvecklingen av transporter.

24,1 procent av växthusgasutsläppen i de 27 medlemsstaterna kommer från eller beror på transporter. Därför är det viktigt att vi vet om miljökostnaderna, som till exempel klimatförändringarna, kommer att ingå i detta förslag.

Jag vill också nämna att Eurovinjettdirektivet tillåter medlemsstaterna att införa en extra skatt för vissa vägar i känsliga områden, som till exempel bergsregionerna i Alperna och Pyrenéerna. Alla sådana inkomster bör återinvesteras i andra alternativa transportsätt och i relaterad infrastruktur.

Jag vill också be kommissionen att bekräfta att punkterna om införande av skatter på transport av varor i transportprotokollet till Alpkonventionen kommer att beaktas i denna modell, efter att detta protokoll ratificerats inom EU. Jag hoppas att kommissionsledamot Barrot kommer att ge oss detaljer om när en ny ändring av det gällande Eurovinjettdirektivet kommer att genomföras av kommissionen.

Jag vill avsluta detta anförande med två ytterligare frågor, för jag vill nämligen fråga kommissionen om dessa externa kostnader kommer att internaliseras inte bara för vägtransporter, utan också för andra transportslag, för att garantera en balans i utvecklingen av olika transportslag, och jag vill också fråga kommissionen hur den avser att övervaka genomförandet av detta Eurovinjettdirektiv.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Fru talman! Kommissionen genomförde en studie för att samla alla publikationer i ämnet och fastställa bästa praxis för beräkningen av externa kostnader. Många av de olika metoder som identifierades gällde forskningsprojekt som finansierats av kommissionen: Unit, ExternE, och andra mer aktuella projekt. En handbok utarbetas nu som vi kommer att publicera inom kort. Det är den första punkten.

För det andra har kommissionen inlett en konsekvensbedömning om kompenseringen av externa kostnader. Många betalningsalternativ har identifierats och lagts fram för offentligt samråd. Samrådet kommer att slutföras den 31 januari 2007 och en högnivåkonferens kommer att hållas i januari 2008, då handboken och resultatet av det offentliga samrådet kommer att komplettera den pågående konsekvensbedömningen kommer att presenteras. Det är vår arbetsplan.

Som ni ser är den rätt så intensiv. Följande externa kostnader beaktas: olyckor, trafikstockningar, luftföroreningar, klimatförändringar och buller. Bedömningen omfattar alla transportslag. Den beaktar olika system och olika ekonomiska instrument som beskattning, användarrättigheter och handel med utsläppsrätter. Vi bedömer instrumenten med hjälp av en modellbaserad kvantitativ analys. Syftet med allt detta är att göra våra transportslag allt mer miljövänliga. Utifrån resultatet av detta arbete kommer kommissionen att lägga fram ett meddelande före nästa sommar.

Jag vill avvika något från ämnet för att besvara Silvia-Adriana Ticăus fråga om Alpkonventionen. Syftet med konventionens transportprotokoll är att införa specifika betalningssystem som beaktar de faktiska kostnaderna

och främjar de mest miljövänliga transportsystemen. Det system som infördes genom 2006 års Eurovinjettdirektiv för att främja användningen av mer miljövänliga transportsystem har samma mål som Alpkonventionens transportprotokoll. Vad föreskrivs egentligen i det aktuella Eurovinjettdirektivet? I direktivet föreskrivs bestämmelser för obligatorisk modulering av vägtullar som ska betalas från och med 2010 för fordon som förorenar upp till 100 procent mer än miljövänliga fordon. I bergsområden syftar direktivet till att internalisera de externa kostnaderna för miljöförstöring och trafikstockningar genom en ytterligare vägtull på upp till 25 procent av infrastrukturavgiften. Intäkterna av den extra vägtullen måste omfördelas till projekt som direkt bidrar till att minska miljöförstöringen.

Nu vill jag uttrycka mig fullständigt tydligt: detta meddelande är mot bakgrund av allt det arbete som jag nämnt en oerhört komplicerad uppgift, tro mig. Meddelandet kommer att göra det möjligt för oss att utvärdera de bästa beräkningsmetoderna på området. Genom meddelandet kommer vi att fastställa en metod som kan användas för de olika transportslagen. I mitten av 2008, före sommaren faktiskt, i juni, har jag också tänkt lägga fram en rapport till kommissionskollegiet om beräkning och internalisering av externa kostnader. Jag nämnde ett meddelande, och därför kommer jag att lägga fram denna rapport, med kollegiets samtycke, tillsammans med ett förslag om att ändra det nuvarande Eurovinjettdirektivet. Det är tydligt, men det måste sägas, att förslaget om det nuvarande Eurovinjettdirektivet är en ändring som kommer att göra det möjligt att internalisera externa kostnader inom det nuvarande direktivets räckvidd.

Det var vad jag hade att säga till parlamentet. Jag vet att allt detta är centralt för vår politik för hållbar utveckling. Det är faktiskt nödvändigt att internalisera de externa kostnaderna, men för att kunna göra det måste vi ha en gemenskapsdefinition och vi måste välja den bästa internaliseringsmetoden.

Jag har försökt att vara så precis som möjligt här i kväll och jag kommer gärna tillbaka till parlamentet för att rapportera om den svåra och viktiga uppgift som krävs för den rapport som jag kommer att lägga fram i mitten av 2008.

Georg Jarzembowski, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr vice ordförande! Vad ni sa om att ni beställt studier och anordnat konferenser är mycket uppmuntrande, men låt mig ställa en enkel fråga. Jag har inte tänkt fråga om ni kommer att lägga fram ett meddelande senast den 10 juni 2008, utan jag ska fråga om ni i enlighet med tredje stycket i artikel 11 i den nuvarande versionen av Eurovinjettdirektivet senast den 10 juni 2008 kommer att lägga fram vad som i direktivet kallas – och jag citerar – ”en allmängiltig, öppen och begriplig modell för beräkningen av externa kostnader” och för fördelningen av dessa externa kostnader på operatörerna inom alla transportslag. Så kommer vi att få en modell för beräkning och fördelning av externa kostnader, ja eller nej? Min första fråga är så enkel.

Nu till min andra fråga. Om jag förstår situationen korrekt är ni, till skillnad från kravet att lägga fram en modell, inte på något sätt skyldig att lägga fram en ändring av Eurovinjettdirektivet under 2008. Det vore tveklöst ändå omöjligt, eftersom idén som jag förstår det är att ta fram en modell för fördelningen av kostnader och sedan, under tillämpningsskedet, att fördela de externa kostnaderna på operatörerna inom alla transportslag – inre vattenvägar, sjötransporter, järnvägar, privatfordon och så vidare. Vad som inte får ske är att ni börjar med att ändra Eurovinjettdirektivet och med att fördela de externa kostnaderna på transportörerna utan att vidta några åtgärder för att se till att operatörerna av fartyg i inlandssjöfart, tåg etc. också möter sina externa kostnader. Därför vill jag veta om ni kommer att genomföra en översyn av Eurovinjettdirektivet samtidigt som ni beslutar om fördelningen av externa kostnader också på andra transportslag.

Detta är två enkla frågor, och jag hoppas att få två enkla svar.

Ulrich Stockmann, för PSE-gruppen. – (DE) Fru talman! Låt mig börja med att tacka kommissionsledamoten för hans kommentarer. Som ni vet herr kommissionsledamot, har vi fört denna diskussion om beräkning av externa kostnader sedan 1920-talet och vi ledamöter föreslog också olika modeller när vi antog Eurovinjettdirektivet. Men eftersom vi den gången av politiska skäl inte lyckades med att införliva de externa kostnaderna i någon större utsträckning i metoden för att beräkna vägtullar för transporter med tunga lastfordon, nådde vi en överenskommelse om att ni, kommissionen, skulle lägga fram en enhetlig metod senast sommaren 2008. Den överenskommelsen är särskilt viktig mot bakgrund av den aktuella diskussionen om klimatförändringar. Eftersom detta nu är fallet har vi frågor att ställa. Vissa av dem har redan tagits upp.

Till att börja med, kommer kommissionen att lägga fram en allmängiltig och öppen modell för beräkningen av alla externa kostnader senast i juni nästa år, en modell som kan betraktas som allmänt bindande? När jag hör talas om en handbok låter det bra, men termen antyder en katalog med god praxis som man kan välja

ur och kombinera som man vill. Men vad vi vill ha är en allmänt bindande metod som sedan inte kommer att ifrågasättas.

För det andra, kommer denna modell att ta hänsyn till EU:s klimat- och miljömål? Det var vad min ärade kollega Țicău frågade. Metoden kommer inte att vara någon enkel uppgift, eftersom alla befintliga strategier endast är inriktade på införlivandet av de aktuella kostnaderna och inte på att uppfylla miljömålen. Om uppfyllandet av dessa mål beaktades skulle det skapa en preskriptiv dimension – en normativ dimension så att säga, trots att debatten hittills har begränsats till de aktuella kostnaderna.

För det tredje är det självklart att vi vill ha ett lagstiftningsförslag när allt kommer omkring. Får jag därför fråga när kommissionen har tänkt se över Eurovinjettdirektivet? Har kommissionens tänkt göra det, eller är detta fortfarande helt och hållet oavgjort?

För det fjärde, när kommer denna metod eller modell att börja tillämpas för beräkningen av infrastrukturkostnaderna också för övriga transportslag? Denna precisa fråga har som Georg Jarzembowski sa hållit oss sysselsatta. Vi vill avskaffa den snedvridna konkurrensen mellan transportslagen och föra upp dem alla på en gemensam jämförbar nivå.

Eva Lichtenberger, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr kommissionsledamot! Tack så mycket för era kommentarer. Det var ganska spännande att höra vad ni sa om processen och tidsplanen. Den fråga som kommer att behandlas i juni är avgörande, inte bara för alpregionen. Jag tror att ni – som beskrivit er själv som en bergens man – är helt medveten om detta och att det är viktigt för er. Det har stor betydelse för alla vägar såväl som för alla länder vars transportrutter, och särskilt vägar, har stora trafikvolymmer och för alla de som bor nära dessa tungt belastade vägnät. De enorma kostnaderna på grund av denna tunga trafik lägger en enorm börda på de länder som drabbas mest av den. Denna börda mer än fördubblas genom externa kostnader, enligt många studier som redan har lagts fram. Det faktumet måste beaktas, och dess betydelse måste återspeglas mycket tydligare i kommissionens åtgärder.

Vi kommer dock inte att nöja oss, herr kommissionsledamot, med en filosofisk och matematisk behandling av frågan om beräkning av de externa kostnaderna. Detta måste genomföras, men vi kan inte vänta i tjugo år till dess att den sista lobbyisten har övertygats. Vi kommer inte heller att kunna vänta till dess att miljöföreningar från cyklar också har räknats fram. Kärnpunkten är att vi måste agera omedelbart. Vi behöver ett förslag om ett lagstiftningsinstrument under 2008, vi måste diskutera det, och vi måste föra denna debatt nu och inte om tjugo år, eftersom vi har tvingats vänta till dess att alla har övertygats av regeringarna i länder som i många fall drabbas mycket mindre av problemet än länderna i EU:s centrala områden.

Herr kommissionsledamot! Ni måste agera för bergens skull. Känsliga platser som städer och andra skyddade områden behöver en skriftlig lag som tydligt anger vad som är beräkningsbart. Medlemsstaterna kan inte längre bära bördan med miljöförstöring ensam, och de borde inte tvingas att göra det mycket längre till.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Fru talman, herr vice ordförande! Liksom redan sagts beskrev ni er själv som en bergens man vid diskussionen om den europeiska vinjetten, Eurovinjetten, och ni gick verkligen långt för att leva upp till detta namn, åtminstone i de tidigare diskussionerna.

Men nu måste fler steg tas, som förmodligen är viktigare. Tiden är inne att internalisera externa kostnader, eller om jag får gå över från Euronyhetspråk till ett språk som folk förstår, tiden är inne att se till att vi alla betalar för vad vi får inom transporter och att vi får mer kunskap om vem som orsakar vilka kostnader och naturligtvis också mer kunskap om hur vi kan kompensera kostnaderna från dem som orsakar dem.

Ni har i dag lagt fram en tidsplan som innehåller inledande centrala inslag av vad ni lovat tidigare. Det är bra tycker jag, och det som ni har lagt fram borde verkligen välkomnas. Men vad som saknas – och detta har redan tagits upp – är det absolut avgörande nästa steget. När kommer vi att få ett förslag om ett lagstiftningsinstrument som kommer att garantera att de olika infrastruktur användarna får betala för den verkliga kostnaden för deras operationer? Och det finns en stor variation av användare att ta hänsyn till.

Vi väntar med dämpad röst för att se om det kommer att visa sig möjligt, och vi förväntar oss att det ska visa sig möjligt, att nå detta mål under den nuvarande mandatperioden, för det är bara om vi faktiskt inför detta instrument som andra stora projekt som har godkänts under de senaste veckorna och månaderna, varav ni har föreslagit några, kommer att bli bra investeringar.

Om vi använder mängder med pengar för konstruktionen av Brennertunneln kommer det bara att vara en god investering om en ändring av kostnadsstrukturen faktiskt leder till de förväntade förändringarna på den

transalpina rutten. I det hänseendet litar vi på att ni, som är en bergens man, kommer att hjälpa oss med denna viktiga fråga.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Fru talman! Som uppföljning av den breda överenskommelsen om behovet av att ta itu med att anpassa transporterna till utmaningen med klimatförändringarna och andra effekter för att göra dem så hållbara som möjligt, eftersom det är det enda sättet att göra transporter inom EU och globalt konkurrenskraftiga, har Eurovinjetten visat sig vara ett användbart första verktyg för att hantera problemen med trafikstockningar, föroreningar och så vidare, eftersom den omfattar en modulering som är både tillräcklig och tämligen mångsidig i sin tillämpning för en rad tunga lastfordon.

Med tanke på problemets komplexitet har jag dock ett antal frågor, och därför vill jag fråga kommissionsledamoten om man i de pågående studierna tillämpar samma mätmetod för alla transportslag, och då menar jag verkligen alla, i enlighet med hans erbjudande och den överenskommelse som nåtts med parlamentet.

Jag vill också veta om de förslag som ska läggas fram, efter att metoden har fastställts, också kommer att gälla för alla transportslag. Vi får inte missa chansen att genomföra en sådan viktig övning för alla transportslag, eftersom de alla berörs, och vi behöver trovärdiga lösningar för dem alla i enlighet med förslaget om sammodalitet.

Jag skulle också uppskatta information om ett antal frågor som jag anser är viktiga. Hur avser kommissionsledamoten att koppla den föreslagna ändringen av Eurovinjetten och den nya metoden för internalisering av externa kostnader till de "gröna korridorer" som finns med i handlingsplanen för logistik och som i viss mån kanske skulle kunna utvidgas till att omfatta denna metod?

Hur kommer detta finansieringsinstrument att införas i den aktuella debatten om finansieringen av EU-politik? Kommer kommissionen att vara beredd att utvidga det till att också omfatta privatfordon? Vore inte detta mer effektivt och mindre diskriminerande? Hur kan vi minska dess inverkan på de åtföljande problemen med en växande isolering av ett allt större antal områden och regioner?

Anser kommissionsledamoten slutligen att detta instrument, det instrument som han nu utarbetar, i sig kommer att visa sig tillräckligt för att finansiera offentliga arbeten som till exempel de stora tunnlar som utgör en del av de transeuropeiska vägsystemen?

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Fru talman, herr vice ordförande! Ni kanske kommer ihåg att jag i diskussionerna om den senaste ändringen av Eurovinjettdirektivet var en av dem som ihärdigt krävde en internalisering av de externa kostnaderna för vägtransporter. Vi misslyckades. Därför gläder det mig å ena sidan att vi nu går i den riktningen.

Det gläder mig inte för att jag arbetade för detta förra gången, utan för att jag ser vad som skett i Österrike under den korta mellanliggande perioden. Det är inte längre bara västra Österrike som översvämmas av tunga lastfordon. Vi har nu nått en punkt där också östra Österrike drabbas av trafikstockningar, där vissa vägar är helt blockerade och där området runt vår huvudstad Wien redan är fullproppat. Därför är det hög tid att vi slutligen lyckas införliva den externa kostnaden för operationer med tunga lastfordon i Eurovinjetten.

Jag förstår naturligtvis att denna typ av system måste tillämpas för alla transportslag, men vi har en befintlig uppsättning med regler för tunga lastfordon, så det är det vi nu måste utgå ifrån, och vi måste naturligtvis också utifrån det göra mer för att hantera de övriga transportslagen. Jag vill sälla mig till de av mina kolleger som har frågat när vi kommer att få ett faktiskt lagstiftningsförslag.

Den andra fråga som jag vill ta upp är att vi kanske borde överväga det faktum att detta är ett problem inom hela EU och inse att enbart föreskriva höga avgifter i vissa små länder inte kommer att tjäna mycket till. I stället borde vi utarbeta ett allmänt system. I detta sammanhang undrar jag om vi inte borde bedöma potentialen med minimiavgifter, åtminstone på rutter inom de transeuropeiska näten, som ett sätt att justera balansen mellan transportslagen inom EU.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Fru talman! Jag lyssnar alltid på parlamentet med stort intresse, men jag vill ändå förklara ett par saker. Till att börja med, och eftersom detta handlar om att hitta en modell som ni säger, måste vi beakta det faktum att det finns vissa förfaranden i medlemsstaterna och innan vi beslutar oss för en modell måste vi först diskutera de beräkningsmetoder som används i de olika medlemsstaterna. Jag beklagar detta, men handboken har åtminstone förtjänsten att den öppnar för en allmän debatt för att göra just detta: hitta den bästa modellen. Jag förstår inte varför man uppfattar kommissionen som passiv i frågan, när den har gjort sig besväret att granska alla förfaranden i medlemsstaterna

för att gradvis hitta en verklig beräkningsmodell som skulle kunna användas inom EU: tvärtom anser jag att vi tar itu med själva kärnfrågan.

Jag borde säga till er att detta är en komplicerad uppgift. Jag känner också att jag måste försvara de tjänster som utförts av generaldirektoratet för transport, som för närvarande måste hitta pålitliga metoder, för om vi inte har pålitliga metoder kommer dessa metoder och denna modell aldrig att godkännas inom hela EU, liksom Ulrich Stockmann sa.

Jag vill också tala om för Georg Jarzembowski att jag är mycket förvånad. Man säger att vi måste agera, att vi måste vidta åtgärder för mer hållbara och mer miljövänliga transporter, att vi måste stödja järnvägarna, främja transporter på floder, och främja sjötransporter. Som Jörg Leichtfried mycket klokt sa måste vi börja från början, och så kan vi göra korrigeringar senare. Låt oss börja med att förbättra det aktuella Eurovinjettdirektivet, det är mitt förslag, om kommissionen håller med mig, i juni 2008. Vi kommer att internalisera de externa kostnaderna för tunga lastfordon eftersom det är exakt så vi kommer att främja användningen av andra transportslag.

Men herr Jarzembowski, vid något tillfälle i framtiden kommer vi också att tillämpa beräkningsmetoderna även för dessa andra transportslag. Detta sagt måste vi ta en sak i taget. Vi kan knappast vidta åtgärder och göra allt samtidigt. Det går inte. Vi behöver en metod om vi vill att EU ska godkänna denna politik, och tro mig, vi måste agera intelligent. Jag är mycket beslutsam i denna fråga.

Jag måste tacka Reinhard Rack för att han hyllat mina bergsbestigningstalanger. Jag stannar inte halvvägs, inte ens när vägen sluttar eller stiger, för man måste hålla en rimlig takt för att nå toppen.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Er slutsats var fascinerande och framfördes med stor passion.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Fru talman! De brittiska tolkarna har aldrig tidigare uttalat mitt namn så väl. Jag ville bara ta tillfället i akt att framföra min innerliga tacksamhet. Detta är första gången sedan jag kom till parlamentet som mitt namn har uttalats helt korrekt. Tack så mycket.

20. Informationskampanjer och säljfrämjande åtgärder för jordbruksprodukter (debatt)

Talmannen. - Nästa punkt är ett betänkande av Bogdan Golik för utskottet för jordbruk och landsbygdsutveckling om förslaget till rådets förordning om informationskampanjer och säljfrämjande åtgärder för jordbruksprodukter på den inre marknaden och i tredjeland (KOM(2007)0268 - C6-0203/2007 - 2007/0095(CNS)) (A6-0461/2007).

Mariann Fischer Boel, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag vill börja med att tacka föredraganden, Bogdan Golik, för hans utmärkta betänkande om kommissionens förslag till en enda rådsförordning om säljfrämjande åtgärder för jordbruksprodukter på den inre marknaden och i tredjeland.

Syftet med förslaget är att slå ihop två befintliga rådsförordningar om säljfrämjande åtgärder inom gemenskapen och i tredjeland till en enda förordning. Det övergripande målet ligger här helt i linje med vår förenklingssträvan och är att öka insynen i Europeiska unionens säljfrämjande system för jordbruksprodukter. Målet är inte att i grunden lägga om politiken för informationskampanjer och säljfrämjande åtgärder.

De ändringar som Bogdan Golik och hans kolleger föreslår gäller flera viktiga frågor som rör EU:s säljfrämjande system. Man vill bland annat, för det första, ge program för säljfrämjande åtgärder i tredjeland ökad betydelse och större budget, för det andra, öka gemenskapens andel i säljfrämjande åtgärder och, för det tredje, minska det ekonomiska bidraget från de förslagsställande organisationerna.

När det gäller bidragsfördelningen mellan de olika parterna vet ni att det normala gemenskapsbidraget är 50 procent och att övriga 50 procent delas mellan medlemsstaterna och de förslagsställande organisationerna, där de senare betalar minst 20 procent.

Denna fördelning av den ekonomiska bördan mellan de olika parterna grundar sig på en mycket lång erfarenhet av programmen för säljfrämjande åtgärder. Om alla parter bidrar och blir ekonomiskt delaktiga förbättras utsikterna till ett effektivt program med rätt inriktning avsevärt. I undantagsfall, såsom i det aktuella fallet med frukt och grönsaker för skolbarn, är det möjligt att öka gemenskapens andel till 60 procent.

Jag är i princip positiv till er tanke att lyfta fram fler program för säljfrämjande åtgärder i tredjeland, men idén måste sättas in i rätt sammanhang. Vårt förslag handlar helt enkelt om att slå ihop två förordningar, inte om politiska diskussioner eller mer pengar. Rätt tidpunkt för denna diskussion är därför när vi överväger framtiden för vår gemensamma jordbrukspolitik, där våra prioriteringar tydligt bör återspeglas i våra budgetanslag.

Det betyder dock inte att jag skjuter de säljfrämjande åtgärderna i bakgrunden. Som ni kanske vet har vi i våra två senaste reformer – den första gällande livsmedel och grönsaker samt den som vi förhoppningsvis kommer att slutföra i början av nästa vecka, nämligen vinreformen – koncentrerat oss på och understrukit betydelsen av säljfrämjande program. När det gäller vin har vi till exempel varje år specifikt anslagit 120 miljoner euro till säljfrämjande åtgärder för våra utmärkta europeiska viner i tredjeländer.

Jag anser att vi är inne på rätt spår, men låt oss återkomma till detta i ett senare skede. Nu handlar det helt enkelt om att slå ihop två förordningar.

Bogdan Golik, föredragande. – (PL) Fru talman! Detta förslag till rådets förordning om informationskampanjer och säljfrämjande åtgärder för jordbruksprodukter på den inre marknaden och i tredjeland är faktiskt avsett att harmonisera och genomföra en teknisk konsolidering av två nu gällande förordningar. Allt detta ingår i den mer omfattande processen med att förbättra gemenskapslagstiftningen och göra den mer insynsvänlig.

Jag vill dock betona att i detta fall ska förbättring endast tolkas som en teknisk process. I det förslag till förordning som vi har framför oss tas de centrala principerna om främjande och information i EU-kommissionens genomförandebestämmelser dock tyvärr inte upp.

Trots dessa begränsningar intog jag en avsevärt mycket bredare och mer strategisk inställning till främjandet av jordbruksprodukter inom EU i mitt betänkande. Europaparlamentet måste kunna hänvisa till de centrala frågorna i sammanhanget med en så viktig mekanism. Detta är särskilt relevant om vi ser till framstegen för de multilaterala förhandlingarna inom WTO, och också till förändringarna av genomförandevillkoren för den gemensamma jordbrukspolitiken.

Alla typer av exportsubventioner ska avskaffas senast 2013. Det omfattar gemenskapens exportbidrag. Sänkta tullavgifter planeras. Under dessa omständigheter är fler insatser inom främjande och information det enda sättet att bevara konkurrenskraften för exporten av EU:s jordbruksprodukter. Sådana åtgärder kommer också att bidra till att säkra nya marknader i tredjeländer och till att öka konsumenternas medvetenhet om fördelarna med EU-produkter, vilket därmed kommer att stimulera efterfrågan.

Samtidigt kommer inget av detta att påverka villkoren för marknadskonkurrens. Det kommer inte heller att inverka negativt på världshandeln. Därför kan vi inte tillåta att säljfrämjande åtgärder och information åsidosätts. Tvärtom borde vi betrakta dem som en EU-prioritet.

Inom ramen för det nuvarande systemet utarbetar EU-kommissionen en förteckning över specifika produkter från tredjeland som kampanjer kan genomföras för. Denna förteckning kan ses över vartannat år, men programmen i sig kan endast läggas fram en gång om året. Det är vidare upp till Europeiska kommissionen att fatta det slutliga beslutet om huruvida ett visst program ska antas och om storleken på det finansiella stöd som programmet ska beviljas.

2007 års budget för säljfrämjande åtgärder uppgår endast till 45 miljoner euro, och minskar år efter år. Detta är en särskilt förvånande trend om vi tänker på att antalet länder i EU har ökat, och på att det har skett en tydlig ökning av de åtgärder som diskuteras. En sådan politik kan i praktiken inte stärka gemenskapens ståndpunkt och öka medvetenheten om europeiska kvalitetsstandarder, framför allt på marknaderna i tredjeland.

Lämpliga finansiella resurser krävs om dessa ambitiösa mål ska nås. Jag anser därför att tröskeln för gemenskapens finansiella bidrag måste höjas från 50 procent av den verkliga kostnaden för programmen till 60 procent. Jag föreslår också att minimibidraget från branschorganisationerna till finansieringen av programmen borde minskas till 10 procent, så att just mindre organisationer kan bli delaktiga. Dessutom skulle gemenskapens medverkan kunna nå 70 procent för ekologiskt jordbruk och program för åtgärder efter krissituationer som t.ex. fågelinfluensa och BSE.

Programmen borde vara tillgängliga för alla och mer flexibla. Att inkludera alla produkter och alla länder och att också låta organisationerna lägga fram program åtminstone två gånger om året skulle göra det möjligt att reagera snabbt på alla möjligheter som kan uppstå på marknaderna och på alla möjligheter för producenterna att utöka sin verksamhet i tredjeländer.

Om vi återgår till de aspekter av förordningen som rör förenkling vore det förnuftigt att införliva säljfrämjande åtgärder i förordningen om upprättande av en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna. Det skulle öka lagstiftningens insynsvänlighet. Det bör betonas att det finns en hänvisning till gemenskapens säljfrämjande instrument i förordningen om marknaden för frukt och grönsaker och också i förslaget till reform av den gemensamma organisationen av marknaden för vin som ni nämnde fru talman. Alla ansträngningar bör göras för att undvika en situation där bestämmelserna om säljfrämjande åtgärder luckras upp på ett otillbörligt sätt.

Sammanfattningsvis skulle jag vilja utnyttja detta tillfälle för att tacka ledamöterna i utskottet för jordbruk som enhälligt antog detta betänkande, Europeiska kommissionens företrädare som jag träffat flera gånger, de 24 jordbruksministrar av vilka jag fått brev om detta ämne och också de berörda nationella och europeiska branschorganisationerna. Jag vill framföra min tacksamhet för deras aktiva samarbete och förnuftiga kommentarer. Dessa samråd gjorde att jag kunde bedöma det befintliga systemet och också bekanta mig med önskemålen hos dessa länder och organisationer så att jag kunde införliva dem.

Slutligen tror jag att om en lämpligt större budget görs tillgänglig skulle säljfrämjande åtgärder och information göra det möjligt för EU:s producenter och jordbrukare att ta sig in på nya marknader. Märkningen "Made in Europe" kommer också att erkännas globalt i högre utsträckning, och det är så det borde vara.

ORDFÖRANDESKAP: MORGANTINI

Vice talman

Pilar Ayuso, för PPE-DE-gruppen. – (ES) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jag vill börja med att gratulera föredragande Golik till hans utmärkta arbete och även med att tacka honom för hans strålande samarbete med oss som skuggföredragande.

I dag påpekade ni med rätta herr kommissionsledamot att kommissionen föreslår en enda rättslig ram för att slå samman två befintliga rådsförordningar till en enda förordning om säljfrämjande åtgärder för jordbruksprodukter. Syftet är att minska och förenkla förfarandena för att göra det möjligt att tillämpa denna politik samtidigt som den särskilda karaktären hos den berörda åtgärden bevaras, beroende på var den ska tillämpas.

Detta är ett oerhört viktigt förslag, som erkänns i de två förslag som antagits och som ska antas om den gemensamma organisationen av marknaden för vin. I förslaget anses det viktigt att främja jordbruksprodukter. Dessutom beaktas inte enbart säljfrämjande åtgärder inom och utanför EU, utan en multiplikatoreffekt skapas också genom nationella åtgärder och privata åtgärder inom sektorerna.

Sedan 2000 har åtgärder vidtagits för att göra reklam för förtjänsterna och det höga näringsvärdet hos EU:s livsmedel för konsumenterna, för livsmedelssäkerhet, tillverkningsprocesser, djurskydd och så vidare. De nuvarande reglerna för säljfrämjande åtgärder – och jag nämner detta för att jag ansvarade för dessa två förordningar i det spanska jordbruksministeriet – har dock en tendens att äventyra systemet, och de måste ses över och förenklas så att de kan fungera mer effektivt när det gäller korrekt användning av medel.

Politiken för säljfrämjande åtgärder måste vara ett modernt, flexibelt och ambitiöst verktyg om det ska kunna uppfylla operatörernas strävan. Jag tror att det är avsikten med kommissionens förslag, och det är den exakta avsikten med de ändringsförslag som enhälligt antogs av utskottet för jordbruk och landsbygdsutveckling. Jag vill särskilt nämna ändringsförslagen om syftet och räckvidden, eftersom det vore bra om säljfrämjande åtgärder vidtas för varumärken och inte enbart inriktas på allmänt säljfrämjande åtgärder.

Jag hoppas att rådet och kommissionen kommer att beakta detta betänkande, och jag tackar dem för deras uppmärksamhet.

Silvia-Adriana Țicău, för PSE-gruppen. – (RO) Fru talman! Förenklingen av gemenskapssystemet för information och säljfrämjande åtgärder för jordbruksprodukter på den inre marknaden och i tredjeland följer Europaparlamentets mål att förenkla regelverket.

Detta dokument är också oerhört viktigt eftersom vi under denna period även diskuterar reformen av den gemensamma jordbrukspolitikerna, och i det sammanhanget bör gemenskapens mekanismer för att främja jordbruksprodukter spela en viktig roll.

Reformerna på området för frukt och grönsaker och även på området för vin kommer inte heller att bli framgångsrika om EU inte lyckas med att lansera sina jordbruksprodukter ordentligt.

5 procent av den arbetsföra befolkningen inom EU är direkt anställda inom jordbrukssektorn och bidrar därmed till de 1,6 procenten av EU:s BNP.

När väl det nya fördraget träder i kraft kommer medbeslutandeförfarandet också att gälla för den gemensamma jordbrukspolitiken.

Som socialister stöder vi en global och gradvis öppenhet på marknaderna, dock med korrekta och i synnerhet ömsesidiga regler. Vår jordbruksmodell omfattar höga standarder på området för sociala frågor och miljön och livsmedelskvalitet. Det innebär också att vissa kostnader tillskrivs jordbrukarna, men vi borde betona att miljöskydd också bör beaktas.

Kvaliteten hos våra produkter bör vara den främsta angelägenheten när det gäller internationell handel. Som socialister anser vi att märkningen "Made in Europe" borde införas, identifieras och också relateras till produktkvaliteten enligt EU-standarder. Säljfrämjande åtgärder för EU:s jordbruksprodukter är också mycket viktigt.

Jag gratulerar föredraganden.

Nils Lundgren, för IND/DEM-gruppen. – Fru talman! Detta betänkande leder min tanke till Alice i Underlandet, *and Madam President, it is irresistible to challenge the interpreters by exclaiming '“Curiouser and Curiouser!” cried Alice'.* Vad håller vi på med? Är det verkligen rimligt att EU ska använda de europeiska skattebetalarnas pengar i reklamkampanjer för att övertyga samma medborgare om att de ska köpa de varor som de redan har subventionerat. Naturligtvis inte. Ett av EU:s mål med den gemensamma jordbrukspolitiken är att garantera konsumenterna rimliga priser. Men när detta sker med hjälp av skattefinansiering istället för genom produktivitetökning betalar konsumenterna lika mycket för maten i alla fall, bara på en annan väg. Men därtill kommer att incitamenten för att öka produktiviteten försämras. Maten blir alltså dyrare på längre sikt på grund av denna jordbrukspolitik.

Utskottet förespråkar konkurrensbegränsningar. När tullar försvinner hotas medlemsstaternas produktion av billigare produkter från tredje land och i betänkandet föreslås ökade anslag till kampanjer som syftar till att stärka unionens varumärke och konsumtion. Det stinker dold protektionism om hela förslaget! Vi har många tidigare exempel på EU:s reklamkampanjer:

År 1997 genomfördes reklamkampanjer för EU-producerade snittblommor när importen blivit billigare tack vare avskaffade tullar. Den framstående svenske kolumnisten Johan Hakelius skrev då följande i en ledande svensk tidning: "När EU-medborgare över hela Europa köper samma sorts blommor så växer förstås samhörigheten och den europeiska harmonin. Det är viktigt med tulpaner för freden." I denna kammare är det kanske nödvändigt att påpeka att detta var avsett som ironi...

År 2000 hade EU 450 000 ton olivolja i lager och EU beslöt att satsa på reklamkampanjer i Norden för att informera oss om hur bra och nyttig olivolja är.

År 2007 röstade Europaparlamentet om reklampengar till mjölksektorn för att skydda denna näring från ökad marknadsliberalisering.

Det pågår faktiskt en reformering av den gemensamma jordbrukspolitiken. Det går långsamt, men det går något framåt. Men med föredragandens förslag tas flera steg tillbaka. De vill ersätta de reformer som äntligen genomförts med ökade säljfrämjande åtgärder och informationskampanjer. Föredraganden skyller på WTO och vill öka antalet produkter som ska få detta stöd. Detta är inget annat än illojal konkurrens mot jordbruksproducenter i länder utanför EU. Den gemensamma jordbrukspolitiken måste på sikt avskaffas och pris och produktion bestämmas utifrån utbud och efterfrågan precis som på alla andra områden.

Genom olyckliga beslut i det förgångna sitter vi fast i ett orimligt system. Desto viktigare då att vi går åt rätt håll. Här rekommenderas dessvärre att vi ska gå åt fel håll. De pengar som nu kan komma att frigöras för Europas befolkning genom tullsänkningar, borttagna exportbidrag och sänkta nationella stöd får inte slösas bort genom ökade budgetanslag till säljfrämjande åtgärder och informationskampanjer. Kampanjer och reklam för varor och tjänster ska betalas av producenterna, inte av kuvade skattebetalare.

Europa är på helt fel spår på detta område liksom på så många andra. EU måste bli ett frihetens Europa där människor och företag kämpar om konsumenternas gunst, inte om protektionisternas. För Europas skull önskar jag att jag kunde känna optimism, men det kan jag tyvärr inte.

Mariann Fischer Boel, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka ledamöterna för deras inlägg i denna mycket viktiga debatt. Jag hoppas att vi alla kan hålla med om att det är viktigt att det finns en budget så att vi kan förklara de europeiska produkternas höga kvalitet för konsumenter både inom Europeiska unionen och på marknader utanför EU.

Jag måste säga att det förvånar mig en aning att detta kan betraktas som ett protektionistiskt grepp, eftersom situationen är den att alla medlemsstater inom Europeiska unionen, liksom alla andra aktörer på marknaden för jordbruksråvaror, vidtar säljfrämjande åtgärder för sina produkter gentemot konsumenten.

Här har vi i Europeiska unionen fullständigt tydliga ståndpunkter, eftersom vi har produkter av hög kvalitet med avseende på miljö, djurskydd och stränga veterinärmedicinska normer.

När det gäller underutnyttjandet av budgeten och det faktum att budgeten minskat har det inte varit möjligt att använda pengarna eftersom det inte har funnits intresse på marknaderna utanför EU hos producentorganisationerna. Jag hoppas att detta problem kommer att lösas när vi slår ihop de två förordningarna, så att saken kan hanteras mycket enklare och mycket flexiblare.

Jag är öppen för en diskussion – kanske inom ramen för hälsokontrollen – om hur vi sätter upp mål för framtida säljkampanjer för våra jordbruksprodukter. Jag anser i alla händelser att en lämplig tidpunkt att diskutera detta vore i samband med diskussionen om budgeten för framtiden, det vill säga efter 2013.

Jag anser dock att vi inom ramen för både frukt- och grönsaksreformen och vinreformen har sänt tydliga signaler om betydelsen av säljfrämjande åtgärder för vår produktion.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 12 december 2007.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Gábor Harangozó (PSE), *skriftlig*. – (EN) Mot bakgrund av reformerna av den gemensamma jordbrukspolitikens nyligen och den eventuella framtida utvecklingen av WTO-förhandlingarna finns det helt klart ett verkligt behov av att förbättra gemenskapens säljfrämjande mekanismer för jordbruksproduktionen. För att genomföra handlingsplanen för förenkling krävs dessutom att en gemensam rättslig ram för säljfrämjande åtgärder för jordbruksprodukter utarbetas för marknader både inom gemenskapen och i tredjeland. Säljfrämjande instrument och säljkampanjer bör tillmätas största betydelse med tanke på de planerade tullsänkningarna, sloandet av exportbidragen och sänkningarna av gemenskapens nationella stöd. I detta hänseende bör vi självklart utvidga tillämpningsområdet och budgeten för säljfrämjande åtgärder för vår jordbruksproduktion, i syfte att ge våra produkter god konkurrenskraft på marknader både inom gemenskapen och i tredjeland. I själva verket är det nödvändigt att öka budgetmedlen för att garantera kvalitetsmässiga säljfrämjande instrument och genomblickbara åtgärder inom en gemensam och förenklad rättslig ram. I synnerhet är förmiddagens debatt om reformen av den gemensamma organisationen av marknaden för vin ett oerhört bra exempel på det trängande behovet av att satsa tillräckligt på effektiva säljfrämjande instrument och marknadsföringsåtgärder inom och utanför unionen.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), *skriftlig*. – (PL) Fru talman! Vi håller alla med om att informationskampanjer och säljfrämjande åtgärder för jordbruksprodukter såväl på den inre som yttre marknaden är väsentligt. Vi håller också med om behovet av att förenkla och harmonisera bestämmelserna och begränsa de administrativa förfarandena för tillämpning av informationspolitiken. Dessutom inser vi att lämplig information och tillräckligt med säljfrämjande åtgärder stimulerar handeln och bidrar till att säkra marknader för produkterna. Vi är alla också eniga om att beloppet på 45 840 000 euro som framförts som anslagsnivån för 2007 är alldeles för lågt.

Hur ska vi bemöta denna situation? Vad bör vi särskilt betona? Jag anser att vi borde inrikta oss på att främja hälsosamma ekologiska jordbruksprodukter som är fria från genetiskt modifierade organismer. Vi borde börja med unga människor och utbildningsinrättningar. Särskild marknadsföring för skolbarn borde omfatta en rad hälsosamma ekologiska produkter utöver frukt.

Ett märkningssystem med information till konsumenten, till exempel om ursprung, kvalitet, produktionsmetod, produktens säkerhet och näringsvärde, är avgörande för att nå framgång. Denna information bör lämnas på förpackningen på konsumentens lokala språk. Lämpliga ändringar måste göras när det gäller handel och märkning i livsmedelsbutiker, särskilt i de nya medlemsstaterna.

Följande åtgärd är avgörande om de önskade resultaten ska kunna nås: forskning om nya marknader, förbättring av hela kontrollsystemet och ett bra samarbete mellan alla medlemsstater.

Andrzej Tomasz Zapałowski (UEN), skriftlig. – (PL) Fru talman! Det betänkande vi i dag diskuterar om säljfrämjande åtgärder för jordbruksprodukter borde innehålla ordet ekologisk i titeln. Samhället kan trots allt bara konsumera en viss mängd livsmedel, så vi bryr oss inte så mycket om att konsumera mer, utan är mer måna om en hälsosam konsumtion och livsmedel av god kvalitet.

Många storköksinrättningar inom EU lagar mat som innehåller så många kemikalier och gödningsmedel att det knappast är förvånande att varje generation av EU-medborgare blir fetare än den föregående. Jag vill inte främja den typen av livsmedel, som har gjort att EU-medborgarna lättare blir sjuka och feta. Om vi börjar ge våra medborgare hälsosamma livsmedel kommer våra produkter att bli världsberömda. Vi måste övertyga världen om att EU producerar och säljer livsmedel av hög kvalitet.

Jag stöder fullt ut de delar i betänkandet där regional självförsörjning förespråkas i produktionen av traditionella livsmedel för varje område. Jag vill slutligen tacka Bogdan Golik för ett bra betänkande.

21. Mönsterskydd (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande (A6-0073/2007) av Klaus-Heiner Lehne för utskottet för rättsliga frågor om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 98/71/EG om mönsterskydd (KOM(2004)0582 – C6-0119/2004 – 2004/0203(COD)) <BRK>

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Allra först skulle jag varmt vilja tacka utskottet för rättsliga frågor och föredraganden Klaus-Heiner Lehne för hans hårda och utmärkta arbete med betänkandet om förslaget om ändring av mönsterskyddsdirektivet. Jag välkomnar att detta arbete slutligen har gett utskottet möjlighet att bana väg för en avreglering av eftermarknaden för reservdelar i hela gemenskapen.

För närvarande råder en situation med olika, motstridiga system för formskydd (tidigare mönsterskydd), där 10 medlemsstater har avreglerat och 17 medlemsstater har utvidgat formskyddet till att också omfatta reservdelar. Denna situation är mycket otillfredsställande för den inre marknaden. I bilbranschen, som är den bransch som berörs mest, är den inre marknaden genomförd för bilar men inte för reservdelar till dem. Detta leder till snedvridning av priserna och handelshinder.

Det föreslagna avskaffandet av formskydd för reservdelar på eftermarknaden är den rätta och enda effektiva lösningen för att åstadkomma en inre marknad på detta område. Detta framgår av kommissionens utvidgade konsekvensanalys, där alternativen för att lösa problemet analyseras.

Enligt kommissionens beräkningar betalar konsumenterna för närvarande 6–10 procent mer för dessa reservdelar i de medlemsstater som medger formskydd. Med avregleringen kommer konsumenterna att kunna dra omedelbar nytta av den ökade konkurrensen och den inre marknadens genomförande.

De oberoende distributörerna kommer att kunna erbjuda ett större urval delar, både delar från leverantörer av originalutrustning och normalt sett billigare delar från oberoende tillverkare. Detta kommer att leda till ett större utbud och lägre priser på reservdelar.

En avreglering kommer även att ge oberoende reservdelstillverkare, till största delen små och medelstora företag, nya affärsmöjligheter, och det kommer att skapas en tillräckligt stor europeisk marknad med plats för nya aktörer. Huvudsyftet med formskyddet är att främja konkurrens i formhänseende genom forminnovation. Detta kan dock inte gälla för reservdelar som måste vara helt identiska med originaldelarna om de ska tjäna sitt syfte. Konsumenterna betalar för formgivningen när de köper en ny bil eller annan produkt. De bör inte tvingas betala igen varje gång de behöver en reservdel.

Den föreslagna reparationsklausulen utgör en rättvis och riktig medelväg mellan att, när så är lämpligt, skydda innovation och, när så behövs, upprätthålla frihandel och konkurrens.

De europeiska medborgarna och företagen behöver i dag en inre marknad för reservdelar som medger ökad konkurrens. Med detta direktiv kan vi ge marknaden rätt verktyg för att uppnå detta.

Klaus-Heiner Lehne, föredragande. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Vi kommer i dag till den preliminära avslutningen av en diskussion som har varat i 17 år. Jag kommer ihåg att vi försökte komma

tillrätta med den här frågan redan när jag först valdes in i parlamentet 1994. Vi nådde ingen slutsats då. Allt vi lyckades göra i förlikningsförfarandet var att lägga frågan på is. För ett par år sedan lade kommissionen fram ett nytt förslag, som det återigen har tagit lite tid att hantera, men det kan slutligen avslutas nu, åtminstone i första behandlingen.

Vad som föreslås här och vad som har diskuterats är i grunden vad kommissionen har föreslagit, nämligen en avreglering av marknaden för reservdelar, om än med en övergångsperiod på fem år för medlemsstater där reservdelar omfattas av mönsterskydd.

I 17 år har jag lyssnat på argument för och emot. Merparten av dem övertygar inte. Låt mig citera ett antal exempel. Till att börja med hade vi argumentet att konsumentpriserna skulle bli lägre om reservdelsklausulen infördes. Det finns inga som helst empiriska bevis för det påståendet – snarare tvärtom. Jämförbara uppgifter om reservdelspriser i Storbritannien, där marknaden har avreglerats, och Tyskland, där den inte har avreglerats, visar att reservdelspriserna paradoxalt nog är högre i Storbritannien än i Tyskland.

Dessutom är detta inte rymdvetenskap: fordonstillverkarna måste kompensera sina designkostnader på något sätt. Om de inte kan kompensera en viss del av dem genom försäljningen av reservdelar är det logiskt att de tvingas lägga dem på nybilspriserna, och därför kommer bilar att bli dyrare. Också i det fallet är det konsumenterna som får betala.

Detsamma gäller förresten försäkringspremier. En del av kostnaderna för köp av nya bilar täcks som vi vet av försäkringspremierna. Om premierna stiger hjälper inte heller det konsumenterna. På ett eller annat sätt får de alltid betala.

Jag är inte heller särskilt övertygad av argumentet att motorindustrin nu behöver mönsterskydd för att avvärja konkurrenter från Fjärran Östern som hotar dess marknader, för inom mycket kort kommer vi att få se att industrin hittar nya sätt att skydda sina reservdelar: de kommer att patentera intelligenta motorhuvar och intelligenta sidospeglar, skydda andra delar genom varumärkeslagstiftning genom att helt enkelt sätta särskilda logotyper på dem, införa garantivillkor och andra metoder.

Säkerhetsargumentet är i slutändan inte heller vattentätt, liksom vår konsekvensbedömning visat, eftersom säkerhet kan garanteras genom typprovning, liksom vi väl känner till.

Jag nämner detta för att jag tror att alla argument som lagts fram i slutändan är felaktiga och inte har gett klara svar på den grundläggande frågan.

När allt kommer omkring återstår två centrala argument som jag erkänner. Ett av dem är argumentet om upphovsrätt, som säger att ett exemplariskt skydd måste ges inom EU för immateriella rättigheter, och jag anser verkligen att vad vi håller på att anta här förmodligen kommer att sända fel signal till Kina och Indien och att vår uppgift som EU-medborgare faktiskt är att försvara immateriella rättigheter.

Jag ska dock genast lägga fram motargumentet. Vi har en inre EU-marknad och – liksom kommissionsledamot McCreevy med rätta konstaterade – en situation där två tredjedelar av medlemsstaterna har avreglerat sina eftermarknader och därför inte skyddar formgivningen av reservdelar, medan den andra tredjedelen gör det. Faktum är att inrättandet av en gemensam marknad i EU medför att gemensamma rättsliga regler antas, och det är i sådana fall inte ovanligt att man följer majoritetsprincipen.

Enligt min åsikt har det alltid funnits en kompromisslösning, som jag tillsammans med kommissionsledamot Monti förespråkade på 1990-talet. Det var tanken med obligatoriska licenser, vilket skulle ha inneburit att alla tillverkare hade kunnat tillverka reservdelar om de hade betalat en licensavgift till innehavaren av mönsterskyddet.

För övrigt har vi ett mycket snarligt system inom ramen för upphovsrätt, så ingen kan säga till mig att det inte är ett alternativ. Det skulle ha fungerat både för att skydda mönstret och för att skapa en marknad. Denna idé fick tyvärr inte stöd av majoriteten i parlamentet eller rådet.

Vi tvingades därför dra slutsatsen att vi borde avreglera och att vi borde införa en övergångsperiod för att skydda medlemsstaterna, som behövde en viss tid för att anpassa sig. Sedan hade vi frågan om huruvida en tidsfrist på fem eller åtta år borde tillåtas. Min grupp, liksom utskottet för rättsliga frågor, valde fem år, och jag har hört att socialistgruppen föredrar åtta år.

Kruxet är att när parlamentet röstar i morgon om huruvida tidsfristen med fem eller åtta år bör tas med i texten kommer det att sända signalen att rådet måste enas om en övergångsperiod. Jag vet av samtal med det slovenska ordförandeskapet att deras förslag kommer att tendera att syfta till en längre snarare än en

kortare tidsfrist. Jag hoppas verkligen att det slovenska ordförandeskapet kommer att lyckas i sina ansträngningar.

Jag tror dock att det finns en sak som vi borde komma ihåg inför andra behandlingen. Om rådet verkligen skulle nå en överenskommelse borde vi i parlamentet bestämma oss för att inte krångla till saker och ting vid andra behandlingen. Frågan förtjänar inte ett utdraget kabblande, och det är hög tid att den avslutas. Föreliggande förslag är vårt bidrag i detta syfte.

Wolf Klinz, *föredragande för yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor.* – (DE) Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Efter en långdragen debatt ställde sig utskottet för rättsliga frågor bakom en fullständig avreglering av eftermarknaden för synliga reservdelar. Liksom just har sagts föreskrivs en fri marknad efter en tidsfrist på fem år i den kompromiss som nåddes i utskottet för rättsliga frågor.

Jag välkomnar innerligt denna åtgärd, även om jag personligen anser att övergångsperioden är för lång snarare än för kort. Det är en åtgärd som borde ha vidtagits för länge sedan. Vi har precis hört Klaus-Heiner Lehne säga att denna fråga har diskuterats i 17 år. För två och ett halvt år sedan, 2005, krävde jag som föredragande för utskottet för ekonomi och valutafrågor en tidig avreglering. Den ursprungliga föredraganden för det ansvariga utskottet, utskottet för rättsliga frågor, fördröjde dock hela tiden processen. Jag vet inte om han personligen tvivlade på projektets syfte eller om han inte kunde motstå de omfattande påtryckningarna från fordonstillverkarna i hans egen förbundsstat.

Oavsett vad det berodde på är det inte rationellt att ha en gemensam marknad för nya fordon men inte för reservdelar. En avreglering av eftermarknaden kommer att stärka konkurrensen, innebära att priserna pressas nedåt och öka konsumenternas urval. Det kommer inte att hindra innovationer, utan skulle faktiskt tvärtom kunna stimulera innovationer, eftersom fordonstillverkarna kommer att försöka formge sina produkter på ett sådant sätt att de blir svårare för oberoende reservdelstillverkare att reproducera. Jag stöder naturligtvis immateriella rättigheter och deras skydd – om det råder det inga tvivel – men dessa rättigheter hindrar inte en avreglering av marknaden. Det har trots allt bara funnits ett fall då en fordonstillverkare har inlett ett rättsligt förfarande mot en annan tillverkare för överträdelse av mönsterskyddet på förstahandsmarknaden, trots att det faktiskt har funnits några mycket slående likheter mellan modeller som tillverkas av olika tillverkare.

De små och medelstora företagen kommer också att gynnas av avregleringen genom nya marknadstillfällen, vilket borde främja sysselsättningen inom EU och ge alternativ till ett antal importörer. Slutligen kommer de enskilda konsumenterna hädanefter att fritt kunna välja mellan flera leverantörer. Jag är säker på att de kommer att uppskatta den möjligheten.

Manuel Medina Ortega, *föredragande för yttrandet från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd.* – (ES) Fru talman! Liksom föredragande Lehne nämnde har denna fråga diskuterats i parlamentet i 17 år. Jag har haft privilegiet att följa den från första början, eftersom jag var föredragande för utskottet för rättsliga frågor om industridesign och modeller. Jag var därefter föredragande för yttrandet från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd om samma fråga, och jag har också följt frågans framsteg som socialistgruppens företrädare i utskottet för rättsliga frågor.

Jag vill börja med att gratulera Klaus-Heiner Lehne till hans balanserade tillvägagångssätt. Jag tycker att han på ett fantastiskt sätt har redogjort för de berörda svårigheterna. Detta är inget enkelt ämne, det är inte enkelt alls, utan har både rättsliga och ekonomiska konsekvenser.

Jag håller med honom. Jag minns den långa natt med diskussioner med rådet om förlikningskommittén som den slutliga metoden – vid den tidpunkten övervägde vi möjligheten med någon typ av obligatorisk licens, även om det förkastades – men jag tror att både föredraganden och jag, och även Wolf Klinz som talade före mig, förespråkar ett försvar av immateriella rättigheter.

Ur rättslig aspekt ligger dock problemet med modeller och industridesign i allmänhet i det faktum att det skydd som vi kan ge gäller hela produkten. Det viktigaste inslaget är det estetiska värdet hos hela produkten, med andra ord designen, och det vanligaste fallet är bildesign.

Reservdelar, det vill säga delar som har gått sönder eller lossnat efter en olycka eller av något annat skäl, måste ersättas och liksom kommissionsledamot McCreevy sa är det normala formatet en del som motsvarar den del som ersätts. När någon reparerar en del och ersätter den med en identisk reservdel, utan att det inverkar på den övergripande designen, begär den personen naturligtvis inte någon typ av plagiering, utan reparerar endast en del som måste passa. Det är det som är det berömda "must-fit/must-match"-konceptet.

Jag tror att den metod som föredraganden föreslår är rätt lösning, men han har också tagit upp en annan fråga: det finns naturligtvis en annan aspekt, som är den ekonomiska aspekten av frågan. Med andra ord finns det för närvarande ett antal länder där fordonsindustrin behöver denna ytterligare inkomst som alstras genom immateriella rättigheter. Liksom kommissionsledamoten sa måste vi för att säkra den inre marknaden dock göra lagstiftningen inom EU enhetlig, och kruxet är att få saker och ting att stämma överens.

Det enda sättet att göra detta är genom att införa en övergångsperiod. Det innebär att vi måste ge industrin chansen att förbereda sig under en lång tidsperiod för att ta hänsyn till den kompensande extrainkomsten av immateriella rättigheter för färdiga reservdelar, vilket är ett koncept som inte har någon vits alls för närvarande eftersom vi utgår från det faktum att rättigheten gäller hela mönstret.

Den huvudsakliga frågan är denna period, liksom Klaus-Heiner Lehne sa. Vissa anser att denna period borde vara fem år – två plus tre skulle man kunna säga – medan andra anser att den borde vara längre, nämligen en period på åtta år.

I morgon kommer vi att få höra alla politiska gruppers ståndpunkter, och också de olika nationella delegationernas och de enskilda ledamöternas ståndpunkter. Det slår mig att detta är en fråga som inte kommer att diskuteras inom de politiska partierna utan snarare med hänsyn till nationella preferenser, individuella preferenser, eller preferenser angående skydd inom de olika branscherna.

Hur som helst anser jag att det faktum att vi har diskuterat denna fråga i rådet och kommissionen i 17 år inte är något dåligt, eftersom det finns en allmän tendens att använda lagstiftning för att lösa tillfälliga problem, och här har de två medlagstiftarna, rådet och parlamentet, arbetat under en viss tid för att hitta en balanserad lösning, en lösning som erkänner rätten till skydd av immateriella rättigheter, fordonstillverkarnas intressen, konsumenternas intressen och också – varför inte? – intressena hos de små verkstäderna eller till och med försäkringsbolagen.

Jag anser att den modell som föredraganden här föreslår är den korrekta lösningen. Liksom jag redan sagt är det enda som ska fastställas – och det kommer vi att få reda på genom resultaten – den korrekta tidsperioden. Jag tror dock att parlamentet under dessa omständigheter ger kommissionen möjligheten att utarbeta en ny rättslig modell på kort tid, en rättslig modell som skulle bespara oss den vanliga hänskjutningen till EG-domstolen vid tvister.

Jag anser därför att parlamentet i grund och botten borde anta betänkandet, utan att det påverkar vissa eventuella smärre problem med vissa ändringsförslag.

Piia-Noora Kauppi, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Fru talman! I likhet med många andra kolleger i dag skulle jag vilja börja med att betona betydelsen av immateriella rättigheter och formskyddet i allmänhet. Vi behöver dessa rättigheter om vi vill fortsätta att vara konkurrenskraftiga, dynamiska och innovativa och utveckla våra samhällen.

Vi behöver dock även se till att våra marknader fungerar effektivt. Kommissionens förslag kunde inte ha kommit lägligare. Som många framhållit har vi redan väntat i 17 år, och vi måste vänta i ytterligare fem. Jag anser att respittiden på fem år redan är tillräckligt lång, och den ger utan tvekan bilindustrin tid att anpassa sig på lämpligt sätt.

Detta är en bra avvägning mellan immateriella rättigheter och konsumenträttigheter. Det finns 260 miljoner fordonsägare i Europa, och de väntar på en välfungerande "reservdels- och reparationsklausul".

Genom förslaget till direktiv och den kompromiss som utskottet för rättsliga frågor har lagt fram garanteras att alla delar som ingår i slutprodukten när den tillverkas – vilka egentligen inte är reservdelar i traditionell mening – fortfarande kan ha ett fullödigt skydd enligt mönsterskyddsdirektivet.

Jag är övertygad om att direktivet kommer att gagna de europeiska konsumenterna. Bilindustrins skräckpropaganda, att detta skulle leda till att 50 000 arbetstillfällen försvinner från bilbranschen eller till förluster på 2 miljarder euro för fordonstillverkarna, är rent nonsens. Jag anser att direktivet kommer att medföra affärsmöjligheter för ett stort antal små och medelstora företag i Europa och skapa nya arbetstillfällen för européerna.

Det återstår att se, och vi vill definitivt se resultaten om fem, inte åtta, år. Jag hoppas att detta blir morgondagens kompromiss.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, för PSE-gruppen. – (PL) Fru talman! Förslaget till direktiv om mönsterskydd rör avregleringen av marknaden för reservdelar för fordonsindustrin. Det uppskattas att fordonsindustrins värde inom EU uppgår till 10 miljarder euro.

Den gemensamma inre marknaden omfattar för närvarande endast försäljningen av nya motorfordon och de flesta medlemsstater har fortfarande bestämmelser om mönsterskydd och om "must-match"-reservdelar i sin nationella lagstiftning. Det innebär att tillverkningen av och handeln med reservdelar som motorhuvar, dörrar, stötfångare och stänkskydd inte är obegränsad. Olika nationella bestämmelser för sektorn stör konkurrensen.

I länder där totalt mönsterskydd råder, som till exempel Österrike, Frankrike, Tyskland och Republiken Tjeckien, är priserna för reservdelar i genomsnitt mellan 6 och 10 procent högre. De stora förlorarna är EU:s konsumenter och de små och medelstora företagen som vill ta sig in på marknaden och utöva sund konkurrens med auktoriserade återförsäljare. De som motsätter sig en avreglering är huvudsakligen de stora biltillverkarna, som hävdar att oberoende tillverkare kommer att sälja reservdelar billigare, eftersom de inte behöver stå för kostnaderna för att formge och utveckla nya produkter.

Kommissionens förslag utgör ytterligare ett steg mot en fullständig avreglering av motorfordonsmarknaden inom EU. Reservdelsklausulen gynnar konsumenterna. Den angriper monopolet på reservdelsmarknaden och främjar konkurrensen mellan tillverkarna. Följaktligen kommer reservdelar att bli billigare och av högre kvalitet. Det bör påpekas att 11 EU-medlemsstater redan har infört reservdelsklausulen, vilket gynnat konsumenterna. Dessa länder utmärks av en hög konkurrens och en snabb ekonomisk tillväxt. De omfattar Irland, Förenade kungariket och nya medlemsstater som Lettland, Ungern och Polen.

Förpackningen är faktiskt i allmänhet den enda skillnaden mellan delar som tillverkas av oberoende tillverkare och delar med företagets logotyp. Oberoende tillverkare står för 80 procent av de reservdelar som tillverkas, och endast 20 procent tillverkas direkt av de stora företagen. Mönsterskydd har inget med reservdelarnas säkerhet att göra, eftersom det endast rör deras utseende, vilket bekräftats genom tillförlitliga studier som genomförts inom hela EU. Jag vill sammanfattningsvis säga att en femårsperiod är den maximala period som EU:s konsumenter kan enas om.

Alexander Lambsdorff, för ALDE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Avregleringen av marknaden för synliga reservdelar för fordon bör välkomnas av tre anledningar. Den första är att konsumenterna kommer att gynnas av ett större urval och en större konkurrens. Den andra är att vi kanske får se sänkta priser och att vi säkerligen kan förvänta oss att prissättningen kommer att bli öppen, för mönsterkostnaderna bör räknas in i kostnaden för nya fordon och inte kompenseras genom ett nedåtgående monopol på reservdelsmarknaden.

Den tredje anledningen är att arbetsmarknaden inom EU kommer att gynnas, eftersom EU:s reservdelstillverkare också kommer att kunna tillverka reservdelar för fordon som importerats till EU. Det har hittills endast varit möjligt för tillverkare utanför EU. Under valkampanjen 2004 besökte jag en reservdelsfabrik nära Gütersloh. Det företaget kommer att glädjas över dessa nya regler.

Jag välkomnar också att viktiga delar av kommissionens förslag, som t.ex. reservdelsklausulen, finns med i det förslag som antagits av utskottet för rättsliga frågor. Som skuggföredragande för min grupp i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd har jag förespråkat att denna klausul bör bevaras. Jag anser att förslaget för oss ett steg närmare en verkligt gemensam marknad.

Det finns två stora brister som några av mina kolleger redan har nämnt. Den ena är att den tidigare föredraganden fördröjt betänkandet. Genom att göra det agerade Alexander Radwan inte som företrädare för EU-medborgarna utan som företrädare för Bavarian Motor Works – eller kort och gott BMW. Det var en rätt så trist episod.

Den andra bristen är att tidsfristen på fem år skapar en rätt så lång fördröjning. Fem år innan avregleringen träder i kraft är en lång tid, och det kommer att fördröja konkurrensen och de gynnsamma effekterna av avregleringen. Jag har hört att den tyska regeringen har tänkt fortsätta med förhållningspolitiken. Det är konkurrensfientlig dumhet. Det tråkiga är att det har blivit ett kännetecken för den tyska regeringen. Jag hoppas att de kommer att avstå från sådant agerande i rådet.

Det viktiga är att vi har en kompromiss som vi kan leva med och som vi borde anta. Jag kan bara upprepa vad Klaus-Heiner Lehne sa, vars arbete jag nu vill tacka för: vi borde avsluta frågan nu och undvika ytterligare fördröjningar vid andra behandlingen.

Marcin Libicki, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Ämnet för dagens debatt är avregleringen av reservdelsmarknaden. En avreglering skulle innebära att andra tillverkare än motorfordonstillverkare fick tillstånd att tillverka dessa reservdelar. Betänkandet från Klaus-Heiner Lehne är förvisso ett steg i rätt riktning. Jag vill framföra mitt stöd för betänkandets slutsatser, både för egen del och för gruppen Unionen för Nationernas Europa.

Som förespråkare av en liberal ekonomi inser jag, liksom jag är säker på att vi alla gör, att det finns två grundläggande förutsättningar för en sund och effektiv liberal ekonomi. Dessa är å ena sidan friheten att tillverka och sälja en rad produkter, och å andra sidan skyddet av originaltillverkarens immaterialrätt, vilket är detsamma som att skydda hans eller hennes upphovsrätt.

Poängen är att en fullständig ekonomisk frihet inte skulle vara effektiv om vi inte respekterade äganderätten för den person som skapat ursprungsidén. Denna person har i grund och botten en moralisk rätt till den produkt som han eller hon först utformat eller ägt. Å andra sidan kommer det inte heller längre att finnas någon ekonomisk frihet om upphovsrätten leder till monopol på marknaden och begränsar den ekonomiska friheten.

Jag är övertygad om att inom denna sektor, nämligen reservdelssektorn, har situationen i de länder där originaltillverkarens upphovsrättsliga restriktioner hittills tillämpats faktiskt varit en ekonomisk restriktion. Produktpriserna har varit högre och immaterialrättsinnehavaren, nämligen biltillverkaren, har utövat ett monopol. Om vi vill nå en balans mellan fri marknadslagstiftning å ena sidan, och immaterialrätten å andra sidan, måste vi dock i viss mån begränsa de immateriella rättigheterna.

Jag tror att detta betänkande är ett steg i den riktningen. Jag stöder det därför och gratulerar dess författare, Klaus-Heiner Lehne. Mitt stöd är baserat på en ekonomisk liberalism, vilket är det system som skapar den mest effektiva och verkningsfulla produktionen av högst kvalitet, under förutsättning att vissa riktlinjer följs.

Eva Lichtenberger, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman! Jag har inte varit med så länge och har inte hållit på med den här frågan i 17 år, men jag gläder mig ändå över att denna kompromiss som utarbetats av utskottet för rättsliga frågor – och det måste vi tacka föredraganden för – slutligen kommer att göra det möjligt för oss att inleda en ny fas.

Ingen får underskatta hur viktigt det är för konsumenterna att det finns en reservdelsklausul till exempel, och det är också viktigt huruvida konsumenterna i vissa medlemsstater förblir i händerna på de stora tillverkarnas monopolistiska politik eller inte. Det verkar faktiskt som om vissa företag tillämpar höga priser för vissa reservdelar för att kompensera sig själva för inverkan av den hårda konkurrensen och sedan hänvisar till mönsterskyddet för att berättiga denna politik. Många av de lobbyister som har kontaktat oss vill naturligtvis inte berövas denna möjlighet, men alla som hävdar att vi måste rädda bilindustrin genom att bevara monolet för reservdelar har misslyckats med att förstå sig på ekonomin med all dess komplexitet. Bilindustrin klagat på de åtgärder som den måste vidta för att bekämpa klimatförändringarna, och den gnäller över det otillräckliga skyddet av dess mönster. Jag tror dock att innovativa delar av denna industri inte gnäller, utan går vidare med sina innovationer. Det handlar trots allt om mönsterskydd och inte om patentskydd. Det är hög tid att vi lär oss att skilja rätt så tydligt på dessa två.

Det säkerhetsargument som också framfördes av de stora tillverkarna motbevisades slutligen i konsekvensbedömningen, och det bör också noteras att EU:s konsumentorgan har avgett ett positivt yttrande om den aktuella kompromissen. Nu kommer ett nytt försök att utvidga tidsfristen till åtta år för länder där höga skydds nivåer för närvarande är i kraft. Jag väddar till er: fem år är mer än nog. Jag vill inte att detta kompromisspaket återigen ska rivas upp. Vi i Gruppen De gröna kommer att stå fast vid denna kompromiss, och jag anser att det är mycket viktigt och önskvärt att hela parlamentet gör detsamma.

Daniel Strož, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Fru talman, mina damer och herrar! Låt mig framföra min grundläggande oenighet med förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 98/71/EG om mönsterskydd. Min oenighet rör hela förslaget, och inte bara några små problem med kommissionens förslag. Förslaget syftar till att hantera konkurrensproblemen inom fordonsindustrin genom en exempellös inskränkning av det rättsliga skydd som mönsterskydd ger reservdelar. En sådan metod strider inte bara mot Lissabonstrategin, utan också mot den allmänt accepterade och ofta nämnda trenden med ett högre skydd av immateriella rättigheter, däribland deras tillämpning. Det är ett bevisat faktum att det inte finns några skäl, varken ekonomiska, rättsliga eller sysselsättningsrelaterade, att begränsa rättigheterna för innehavare till mönsterskydd.

Jag vill också påpeka att alla ekonomier gynnas av det monopol som tillåts genom mönsterskydd, eftersom detta främjar en större tillväxt. Dessutom bör man beakta principen att immateriella rättigheter, däribland mönsterskydd, endast kan begränsas under exceptionella omständigheter i frågor av allmänt intresse, vilket sannoligen inte är fallet här. De negativa konsekvenserna av detta direktiv, om det antas, skulle bli mycket påtagliga för EU:s fordonsindustri. Det finns gott om argument som visar att den avreglering av eftermarknaden för reservdelar som kommissionen föreslagit faktiskt skadar konsumenterna genom att införa låg kvalitet och farliga reservdelar på marknaden. Om de så kallade oberoende tillverkarna skulle tillverka reservdelar av hög kvalitet, och därigenom tvingas använda avancerad teknik, skulle denna produktion inte vara ekonomiskt attraktiv för dem.

Den orimliga karaktären hos förslaget till direktiv framgår av det märkliga och oförståeliga yttrandet från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, som å ena sidan stöder förslaget i dess helhet till förmån för det heliga mottot med avregleringen av den inre eftermarknaden, medan det å andra sidan säger att "avskaffandet av mönsterskydd strider mot internationellt erkända principer om skydd av immateriella rättigheter och skulle utgöra ett farligt precedensfall för skyddet av immateriella rättigheter också på andra områden vid en tidpunkt då EU, särskilt inom WTO, har åtagit sig att trycka på för att tredjeländer ska godkänna ett skyddssystem för immateriella rättigheter som skulle sätta stopp för imitationer och förfälskningar". Det behöver verkligen ingen ytterligare kommentar.

Christoph Konrad (PPE-DE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Översynen av detta direktiv om mönsterskydd rör frågan om huruvida det skydd som med rätta ges mönster för bilkarosser borde utvidgas till att omfatta matchande synliga reservdelar, som exempelvis sidospelglar och strålkastare.

Konsekvensen av att utvidga – enligt min åsikt överutvidga – mönsterskyddet vore att fordonstillverkarna skulle få ett monopol på en marknad som värderas till 13 miljarder euro. Mönsterskydd för reservdelar skulle undanta ungefär 25 procent av hela marknaden för reservdelar från räckvidden för gruppundantagsförordningen för motorfordon.

Den reservdelsklausul som Europeiska kommissionen föreslagit garanterar att gruppundantagsförordningen, som är den grundläggande lag som styr motorfordonssektorn, kommer att gälla för hela reservdelar och för reparationsmarknaden, liksom för närvarande endast är fallet i Belgien, Irland, Italien, Spanien och Förenade kungariket.

Övergångsperioden på fem år, som föreslagits av PPE-DE-gruppen, för direktivets ikraftträdande är lämpligt och enligt min åsikt mer än generöst. Låt mig dock utfärda en varning för vidare fördröjningar, bland annat från rådets håll, eftersom konsumenterna har väntat rätt länge nu på att få lägre reparationskostnader och lägre försäkringspremier samtidigt som dessa långdragna diskussioner har ägt rum här i parlamentet och i medlemsstaterna.

Vi borde inte heller låta EG-domstolen avgöra den oundvikliga konsekvensen av att vi även fortsättningsvis underlåter att agera, utan borde vara kreativa i vår roll som lagstiftare. Mot bakgrund av de standarder som vi inför i morgon borde också rådet försöka att nå ett beslut.

Leopold Józef Rutowicz (UEN). – (PL) Fru talman! Rättsligt skydd av industrimönster är avsett att skydda fördelarna med produktdesign, men det får inte begränsa konkurrensen och leda till omotiverat höga priser. Införandet av reservdelsklausulen skapar en sund balans mellan rättsligt skydd av immaterialrätt och behovet av en fri konkurrens. Det skyddar också 260 miljarder förare inom EU mot ett monopol vid köp av "must-match"-reservdelar vid reparationer av motorfordon.

Jag stöder ändringsförslagen 1, 2, 3, 5 och 8 som har lagts fram. Jag motsätter mig ändringsförslagen 6, 7 och 9. Dessa förändringar gynnar den inre marknaden, de små och medelstora företagen och konsumenterna. Jag vill tacka föredraganden Klaus-Heiner Lehne för allt hans arbete och för den kompromiss han förhandlat fram om ändringen av direktivet om mönsterskydd.

Malcolm Harbour (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag anser att det är en historisk dag, eftersom vi äntligen kommer att ta itu med denna omtvistade fråga och detta orimliga förhållande på den inre marknaden. Jag anser att vi helt kort bör dra oss till minnes hur det kommer sig att vi är här.

Innan jag blev invald i parlamentet var jag engagerad i den fråga som har gett upphov till dessa skillnader på marknaden. Uppriktigt sagt handlar det här inte om den immateriella äganderätten och dess okränkbarhet. I själva verket rör det sig faktiskt om en långt mer grundläggande fråga. När allt kommer omkring är immateriell äganderätt en rätt som beviljas tillverkare, men det är en rätt som de inte får missbruka på ett

konkurrenshämmande sätt. I ett antal länder, särskilt i Storbritannien där denna rörelse började, stod det på den tiden fullt klart för monopolkommissionen att biltillverkarna missbrukade monopolen, och det avskaffades därför. Detta undergräver emellertid inte på något sätt det immaterialrättsliga skyddets betydelse. Jag vill bara göra det klart för ett antal kolleger som har tagit upp saken.

För det andra vill jag fästa kollegernas uppmärksamhet på ett viktigt förslag som utskottet för den inre marknaden lade fram för några månader sedan – och jag hade äran att vara föredragande – om typgodkännande för motorfordon. För första gången finns det nu ett system där oberoende tillverkade delar som utgör en kritisk del av fordons säkerhets- och miljöskyddssystem måste underkastas oberoende tester och uppfylla samma normer som fordonstillverkarens egna delar. I själva verket innebär det nya förslaget att det säkerhetsargument som jag hörde Daniel Strojž upprepa ännu en gång blir helt ovidkommande. Det är inte längre tillämpligt. Parlamentet har sett till att det inte längre är tillämpligt.

Vi har alltså tagit itu med de två avgörande frågorna, och jag anser att det är hög tid att vi går vidare. Det gläder mig att biltillverkarna slutligen har godtagit att det inte går att återreglera en marknad. Ni vet att vi inte kan återreglera en marknad. Detta är ett märkligt och orimligt förhållande som har tillåtits bestå under lång tid. Det här är något som vi vill göra för att fullborda den inre marknaden. Jag anser att vi är väldigt generösa som erbjuder en femårig övergångsperiod. Jag hoppas att rådet kommer att godta detta. Låt oss lägga denna fråga bakom oss och gå vidare och angripa den verkliga frågan, nämligen hur vi kan ha en blomstrande bilindustri i framtiden.

Jean-Paul Gauzès (PPE-DE). – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Efter ett antal ändringsförslag antog parlamentets utskott för rättsliga frågor förslaget till direktiv om mönsterskydd.

Jag beklagar att den antagna texten på kort sikt föreskriver avskaffandet av mönsterskydd för synliga karosseribeståndsdelar. Om detta beslut upprätthålls kommer det att få negativa följder för fordonstillverkarna inom EU och inga verkliga fördelar för konsumenterna. EU påminner regelbundet om den avgörande betydelsen av skyddet av immaterialrätt för företagets konkurrenskraft. Under många år har institutionerna och medlemsstaterna arbetat hårt för att säkra gemenskapsförordningarna om immateriella rättigheter på den inre marknaden.

Det nuvarande förslaget strider helt mot denna politik och kommer att avsevärt skada gemenskapsskyddet av immateriella rättigheter. Skydd får inte nekas för fordonsreservdelar eller för många andra komplexa produkter som är resultatet av en ursprunglig konstnärlig kreativitet och stora investeringar.

Till skillnad från vad som har hävdats, även om det aldrig har fastslagits, skulle avskaffandet av skyddet för fordonsreservdelar inte leda till några vinster för konsumenterna. Slut användarnas vinster framgår inte av förhållandet mellan kvaliteten och priset. Det framgår till och med av en studie som beställts av Europeiska kommissionen att en fullständig avreglering av fordonsreservdelsmarknaden inte nödvändigtvis skulle gynna konsumenterna prismässigt, på grund av antalet mellanhänder mellan reservdelsleverantörerna och slut användarna. Om skyddet avskaffades skulle det faktiskt bara gynna de ekonomiska operatörerna, som inte skulle tvingas täcka kostnaderna för skapandet och som, till skillnad från tillverkarna som måste bevara sin image, skulle behöva bry sig mindre om att respektera de egenskaper som köparna kanske förväntar sig av produkten. Kommissionens förslag skulle därför leda till uppkomsten av reservdelar av sämre kvalitet, eller så skulle det i alla fall kunna uppmuntra till förfälskningar.

Av alla dessa skäl beklagar jag kommissionens antagna ståndpunkt. Jag har sagt detta och jag fortsätter att stödja de två ändringsförslag som jag har lagt fram i parlamentet, tillsammans med femtio kolleger, till förmån för en övergångsperiod på åtta år för att skydda mönster och modeller.

Marianne Thyssen (PPE-DE). – (NL) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Debatten om mönsterskydd av synliga reservdelar har verkligen pågått i nästan en hel generation med parlamentsledamöter. Vi har diskuterat detta i 17 år, men fram till nu har vi inte lyckats nå en slutlig överenskommelse om denna viktiga ekonomiska lag eller harmonisera medlemsstaternas lagstiftning tillräckligt.

Det är nu tre år sedan det nuvarande kommissionsförslaget lades fram och vi kommer slutligen att rösta vid en första behandling i morgon. Lehnebetänkandet visar oss i rätt riktning. Det respekterar den immateriella äganderätten till den komplexa produktens mönster som helhet och ger oss samtidigt det utrymme som behövs för att en inre marknad för reservdelar ska fungera ordentligt.

Den nuvarande splittringen av den inre marknaden är inte längre försvarbar. Den berövar reservdelstillverkaren – och då menar jag den oberoende tillverkaren – möjligheten till fördelarna med den inre marknads omfattning. Den berövar de oberoende verkstäderna möjligheten att välja sina egna leverantörer och den berövar konsumenten tillfället eller fördelen med nedåtpressade priser som man normalt kan ta för givet när en konkurrensmarknad fungerar korrekt.

Genom det nya direktivet – Malcolm Harbour påpekade också nyss detta, det nya direktivet om typgodkännande av fordon – har vi också avskaffat det sista hindret, nämligen säkerheten. Det är därför dags att våga språnget och fatta ett slutligt beslut. Vad mig beträffar behöver vi inte ens denna övergångsperiod på fem år mer, men eftersom också jag under alla dessa år – dessa 16 eller 17 år av diskuterande – har lärt mig att politiken är det möjligas konst, kan jag leva med dessa fem år och med den kompromissen.

Det vore verkligen inte acceptabelt att skjuta upp det här längre. Låt oss nu välja den inre marknaden. Detta är en aspekt av den inre marknaden som vi mycket tydligt kan visa gynnar konsumenten. Låt oss göra ett val som gynnar konsumenten.

Jacques Toubon (PPE-DE). – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Kommissionens förslag syftar till att låta andra företag än tillverkarna tillverka reservdelar, med argumentet att det kommer att sänka priserna för reservdelarna och försäkringarna. Det är den idylliska presentation som vi hört från kommissionsledamoten för den inre marknaden och tjänster.

Det finns inga bevis för att detta verkligen kommer att gynna konsumenterna. De länder som redan har avskaffat skyddet har inte märkt några uppenbara framsteg. Kommissionens egna studier bekräftar detta, liksom vår föredragande Klaus-Heiner Lehne just sagt. Att avskaffa immaterialrätten för mönster och modeller inom många industrier, inte bara inom fordonsindustrin, strider dock direkt mot EU:s ekonomiska och handelsmässiga strategi. Det öppnar för förfalskningar, och ger farliga konkurrenter som Kina eller Indien möjligheten att påbörja en våldsam tillverkning av dessa produkter. Det är den totala motsatsen till Lissabonstrategin, som vill göra immateriella rättigheter till ett konkurrens- och innovationsvapen. Vi skulle säkerligen sända våra konkurrenter fel budskap med denna strategi, och det skulle strida mot EU:s intressen inom ramen för globaliseringen.

Förslaget är omodernt. Det är inspirerat av en ideologisk attityd som 2007 är riskabelt utformad, eftersom vi nu har inlett ett avgörande slag med nya ekonomiska giganter för att säkra överlevnaden för vår industri. Det är knappast rätt tillfälle att lägga ner våra vapen. Kommissionsledamot Mandelson reser till Peking för att tvinga kineserna att respektera immaterialrätten, samtidigt som vi här nu ifrågasätter den. Detta förslag borde helt enkelt överges eftersom det är orealistiskt och oansvarigt. Nu när vi diskuterar frågan måste vi uppföra oss som goda lagstiftare. Det är därför som det minsta vi kan göra är att stödja föredragandens kompromiss och uppmana parlamentet att rösta för det ändringsförslag som undertecknats av 53 ledamöter om en övergångsperiod på åtta år.

Christian Foldberg Rovsing (PPE-DE). - (DA) Fru talman! Vi har bevittnat hur avregleringen av gamla monopol i Europa har skapat en stimulerande konkurrens inom handeln och industrin när det gäller bättre produkter och lägre konsumentpriser. Marknaden för reservdelar för fordon är inget undantag. Under många år har fordonstillverkarna haft ett starkt monopol för reservdelar, och det är en betydande del av fordonsdesignen. Vi talar i praktiken om ungefär 20 procent av alla reservdelar som säljs på en mycket stor EU-marknad. Den totala årliga omsättningen är på ungefär 42 miljarder euro, eller 300 miljarder danska kronor, enligt kommissionens uppskattningar. Enligt ett EU-direktiv som antogs för nästan tio år sedan har medlemsstaterna fortfarande möjlighet att bevara monopol som skyddar fordonsindustrin i en rimlig utsträckning.

Kommissionens förslag, som kommer att innebära en välkommen avreglering av denna marknad, kommer att ha åtminstone tre stora fördelar. Till att börja med kommer industrin att stimuleras att investera i tillverkningen av reservdelar, vilket typiskt kräver stora belopp med realkapital. Det finns för närvarande ingen sådan stimulans, även om EU-marknaden omfattas av monopol och därför är stängd för icke-originalreservdelar på eftermarknaden. För det andra kommer konsumenterna att uppleva sjunkande priser för fordonsreservdelar eftersom konkurrensen mellan tillverkarna kommer att öka. För det tredje, och slutligen, borde det fullständiga genomförandet av reservdelsklausulen leda till sänkta fordonsförsäkringspremier. En oerhört betydande andel av reservdelsmarknaden som omfattas av mönsterskydd har sitt ursprung i skadeståndskrav som omfattas av försäkringsbrev.

Jag måste nämna Malcolm Harbours kommentarer om säkerheten i samband med tillverkningen av kritiskt viktiga reservdelar från alla tillverkare. Klaus-Heiner Lehne förtjänar verkligen att hyllas för sitt arbete med betänkandet, som jag stöder fullt ut.

Charlie McCreevy, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka alla ledamöter som bidragit till debatten. Jag har lyssnat noga, inte bara till denna diskussion utan även till andra synpunkter på förslaget under ganska lång tid. Så låt mig avslutningsvis betona några centrala punkter.

Den rådande situationen med ett blandat formskyddssystem snedvrider handeln, vilket är dåligt för den inre marknaden, dåligt för företagen och dåligt för konsumenterna. En fullständig avreglering av eftermarknaden ger löfte om nettovinst i många avseenden. Det skulle främja konkurrens, liksom små och medelstora företags tillträde till och deltagande på marknaden. Utbudet för konsumenterna skulle bli större och priserna lägre. Förutom den rättsliga säkerheten skulle en avreglering även förenkla vardagen för förvaltningar, domstolar, företag – särskilt små och medelstora företag – och konsumenter. Slutligen härrör den föreslagna reparationsklausulen från de immaterialrättsliga skyddsprinciperna, och den är i full överensstämmelse med dessa.

Jag ber därför Europaparlamentet om dess stöd och upprepar vad många talare här har sagt – men särskilt vad Klaus-Heiner Lehne och Malcolm Harbour har sagt – nämligen att Europaparlamentet kommer att sända en stark signal till förmån för en lösning som gemenskapen så brådskande behöver.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 12 december 2007.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Fru talman! Jag vill börja med att tacka föredraganden Klaus-Heiner Lehne så mycket för hans arbete med detta dokument.

Jag tycker att vi borde stödja det betänkande som lagts fram för oss i dag, eftersom den så kallade reservdelsklausulen skapar en balans mellan rättsligt skydd av immateriella rättigheter och fri konkurrens och konsumentskydd. Denna klausul syftar till att förhindra uppkomsten av oberättigade monopol, och dess införande innebär att vi tar ytterligare ett steg mot att skapa en gemensam marknad.

Jag håller med min kollega om att i det nuvarande globala sammanhanget är det bäst att förhindra en situation som skulle kunna inverka negativt på EU:s inre marknad. I enlighet med det nu gällande direktivet skiljer sig rättspraxisen åt mellan medlemsstaterna. Forskning visar att i de medlemsstater som bevarat mönsterskydd för reservdelar i sin lagstiftning kostar reservdelar mellan 6,4 och 10,3 procent mer än i länder där marknaden har avreglerats.

Jag vill slutligen påpeka att den berörda marknaden har avreglerats fullständigt i Polen.

22. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

23. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.45.)